OLYMPIA

DICK FRANCIS

HROZBA



detektivní příběh

Hrozba

Dick Francis

(2004)

Hodnocení:

82%

Štítky:

Literatura světová, Detektivky

Jako odborník na únosy pomáhá Andrew Douglas obětem i jejich blízkým při sjednávání výkupného i později po únosu, protože ani znovunabytou svobodou problémy zajatců nekončí.

Stačí jen malá chyba, a člověk zemře, anebo se nikdy nezbaví psychických potíží. Andrew si proto plně uvědomuje závažnost hrozby, která se únosem mladé italské jezdkyně snáší na dostihový svět. Neboť kde je kořist, jsou i kořistníci, a bohaté dostihy slibují kořist tučnou. Kvůli takové se zločinec nezastaví před ničím ani před nikým, kdo by mu bránil…;

DICK FRANCIS

HROZBA

detektivní příběh

OLYMPIA
PRAHA

Liberty Market je fiktivní, podobné organizace nicméně skutečně existují.

Nikdo z těch, kdo mi přispěli pomocí při přípravě této knihy si nepřál, abych se o něm zmiňoval jmenovitě; děkuji všem.

Jsem také povinen díky za informace obsažené v publikaci Richarda Clutterbucka: Únos a výkupné: reakce

First published in Great Britain by Michael Joseph Ltd.,
44 Bedford Square, London WC 1
1983

Únosy patří k dnešní skutečnosti. Vždy patřily k životu a vždy patřit budou. Vymáhání výkupného je hra, kterou lidé hrají už celá staletí. Je to podstatně míň nebezpečná a mnohem výnosnější hra než vyloupení banky.

Únosy ve stylu dvacátého století, to jsou celé vlaky či plná letadla rukojmích, sportovci zavraždění v Mnichově, zámožní občané hynoucí osamělou smrtí. Všichni únosci jsou lidé nevyrovnaní. Avšak političtí únosci, hladovějící po moci a věhlasu… ve srovnání s těmi je kráter sopky spolehlivý a klidný jako horská tůně.

„Kdepak, není nad obyčejné padouchy, nad loupežníky „peníze, nebo život“ a dost. S těmi člověk aspoň zhruba ví, na čem je.

Únosy jsou totiž moje profese.

Přesně řečeno, jako jeden ze společníků firmy Liberty Market Ltd., mám za úkol radit těm, kdo jsou teoreticky ohrožení, jak se před únosem ochrání, a když už někoho unesou, mám za úkol zprostředkovat dohodu s únosci, a to tak, aby oběť vrátili živou za co nejmenší finanční částku.

Každá forma zločinu si časem vyžádá obrannou sílu. Proto nemáme jenom speciální oddíl pro vraždy a speciální oddíl pro omamné jedy, ale i speciální organizaci pro únosy. Ovšem taková organizace pracuje velice neoficiálně, vysoce diskrétně… a nejčastěji je to naše organizace, jsme to my.

Itálie

1

Tehdy v Bologni to bylo katastrofální fiasko.

Polévaly mne mrazivé vlny ledového vzteku a žhoucí strach, byl bych nejraději pobíhal sem a tam, ale stál jsem bez jediného hnutí.

Stál jsem nepohnutě… a život, za který jsem odpovídal, visel v onu chvíli na přetenkém vlásku vinou jiných. Stál jsem v troskách úspěchu, který byl na dosah ruky, v troskách naděje na svobodu a bezpečí.

Nejnapjatější, nejnebezpečnější fází všech únosů a vydírání je okamžik předání výkupného, protože to je právě okamžik, kdy někdo nějak odněkud musí vystoupit z temnot…, a únosce přistupuje ke korytu s větší plachostí, než kterýkoli dravec džungle.

Stačí sebemenší stín podezření, náznak, pohled, tušení, že někdo někde číhá…, a šelma prchá. Když šelmu přepadne strach, pomstychtivost…, pak se snadno stane vrahem. Pokazí-li se předání výkupného, nebezpečí, hrozící oběti, vzroste mnohonásobně.

V tu chvíli byla třiadvacetiletá Alessia Cenciová v rukou únosců pět týdnů, tři dny a deset hodin. V tu chvíli byl její život v největším nebezpečí.

Se zasmušilou tváří vstoupil Enrico Pucinelli zadními dvířky do velké sanitky, ve které jsem právě stál. Vlastně to byla dodávka, která zvenčí jako sanitka vypadala, ale za tmavými okny se skrývala lavice, židle a pult s množstvím elektronického zařízení.

„Neměl jsem službu, já ten rozkaz nevydal," řekl.

Mluvil italsky, ale pomalu a zřetelně, abych mu porozuměl. Vycházeli jsme spolu dobře. Chápali jsme se, ale pokud jsme se chtěli dorozumět, chtělo to trpělivost. Museli jsme mluvit pomalu, každý svým vlastním jazykem, jeden druhého jsme museli pozorně poslouchat, a jakmile jsme něčemu nerozuměli, ihned jsme požádali o opakování celé věty.

Pucinelli byl důstojník karabiníků italské policie, který vedl oficiální vyšetřování. Od samého počátku uznával, že je třeba postupovat s maximální opatrností a co možná neviditelně. K vile Francese, kde bledý Paolo Cenci čekal na zprávy o dceři, nepřijížděly žádné policejní vozy s blikajícími majáky, ani odtamtud neodjížděly. Pokud někam mohly dohlédnout nepřátelské oči, neukázala se tam žádná uniforma. Aspoň pokud bylo v Pucinelliho moci tomu zabránit.

Od začátku taky stejně jako já považoval za nejdůležitější, aby nic neohrozilo unesenou dívku, a teprve na druhém místě co do důležitosti že bude polapení únosců. Ne každý policista by takhle uvažoval; obránci zákona jsou podvědomě lovci, a nejvyšší uspokojení jim přináší lapení kořisti.

V ten katastrofální večer se Pucinelliho službu konající kolega dozvěděl, že by se mohl únosců zmocnit v okamžiku, kdy jim bude předáváno výkupné, a vůbec neuvažoval o tom, proč by takovou příležitost neměl využít. Do dusného letního šera, do dlouho pečlivě plánovaného, křečovitě klidného okamžiku, vyslal hordu mužů mávajících pendreky, vozy s rotujícími majáky, kvílejícími sirénami, zbraně připravené proti temnému nebi, stoupající hlasy vykřikující rozkazy, nápor běžících uniforem…, morální agresi armády spravedlnosti v plném útoku.

Z tmavého, nehybného vozu zaparkovaného na konci ulice, jsem tomu všemu přihlížel se staženým žaludkem a bezmocným vztekem. Můj řidič, který celou tu dobu vytrvale klel, nastartoval a opatrně popojel ke všemu tomu zmatku. Oba jsme zaslechli výstřely.

„Je to politováníhodné," řekl Pucinelli úředně a díval se na mne.

To bych řekl! V té spoře osvětlené postranní ulici bylo tolik policistů, že se jeden druhému pletli do cesty, nevěděli kam se vrhnout a zcela se minuli s cílem. Dva tmavě oblečení muži, nesoucí kufřík s hodnotou šesti set padesáti tisíc liber, úspěšně doběhli ke svému vozu zaparkovanému v ústraní, nastartovali a odjeli, aniž je muži zákona stačili zpozorovat. Pozornost policistů, stejně jako moje, se soustředila na mladého muže, který po hlavě vypadl z auta stojícího všem na očích, z auta, ve kterém bylo dovezeno výkupné k téhle beznadějně zpackané předávačce.

Mladíka, syna jednoho advokáta, postřelili. Zahlédl jsem rudou skvrnu na jeho košili, jak chabě zamával rukou. V duchu jsem ho viděl takového, jaký byl, než na předávačku vyrazil, plný energie, bystrý,soustředěný. Když jsme předtím spolu mluvili, ubezpečil mne, že si uvědomuje riziko, jaké podstupuje a že mne bude průběžně informovat do naší sanitky vysílačkou z auta. Společně jsme taky zašili do rukojeti kufříku s výkupným maličkou vysílačku, která vysílala signál na radar v sanitce.

Na radaru bylo v tu chvíli vidět, že se kufřík dal do pohybu a že se urychleně vzdaluje. Já osobně bych nechal únosce určitě utéct, bylo to pro Alessii bezpečnější, ale jeden z policistů zahlédl signál na radaru, pochopil a pádil za chlapem s býčí šíjí a píšťalkou v ústech. Chlap očividně celou akci řídil. Policista mu rychle cosi vykládal, musel křičet, aby přehlušil všechen ten rámus. Ukazoval na sanitku.

Jeho nadřízený se zoufale rozhlédl a pak se k nám rozběhl. Vstrčil hlavu do okénka a zadíval se na obrazovku radaru. Bylo mu to jasné. Čelo se mu orosilo potem.

„Za nimi," nařídil našemu řidiči. Snažil jsem se ho zarazit, ale neměl jsem se svou pomalou, lámanou italštinou šanci.

Řidič pokrčil rameny a s trhnutím vyrazil. Za námi se vyřítila smečka kvílejících vozů. Tak jsme projížděli prázdnými ulicemi tovární čtvrti. Všichni dělníci už byli doma.

„Od půlnoci sloužím já a přebírám velení," poznamenal Pucinelli. Mlčky jsem se na něho podíval. Sanitka zastavila v širší ulici. Na radaru

bylo vidět, že signál se už nepohybuje. Kufřík byl někde ve velkém, moderním domě s levnějšími byty. Před budovou stál v ostrém úhlu k chodníku nenápadný vůz s vychládajícím motorem. Kolem dokola, jako narychlo zbudovaná barikáda, neuspořádaně stály policejní vozy s kroužícími majáky a otevřenými dvířky. Policisté vyskákali z vozů a kryli se, kde mohli.

„Jak jistě vidíte, jsou únosci v tom předním bytě ve třetím patře," řekl Pucinelli. „Prý drží jako rukojmí obyvatele toho bytu. Říkají, že je pobijí, taky říkají, že zabijí Alessii Cenciovou, pokud je nenecháme volně odejít."

Slyšel jsem je předtím křičet z okna a ani jsem nepotřeboval tlumočníka.

„Za malou chvíli začne fungovat odposlouchávací zařízení," řekl Pucinelli a neklidně se na mne podíval. „Telefon si taky budeme moct odposlechnout. Mám lidi na schodišti, montují to tam."

Neřekl jsem ani slovo.

„Moji lidé tvrdí, že byste nechal ty chlapy utéct i s výkupným."

„Samozřejmě."

Zadívali jsme se na sebe bez úsměvu, skoro nepřátelsky, ačkoli jsme do té chvíle byli přátelé. Pucinelli byl hubený čtyřicátník, energický a vášnivě oddaný svému povolání. Byl komunista, žil v komunistickém městě a nepociťoval zvláštní sympatie ke kapitalistovi, kterému unesli dceru.

„Postřelili toho chlapce, co přivezl výkupné. Teď už je nemůžeme nechat utéct."

„Ten mládenec věděl, do čeho jde. Musíme zachránit to děvče."

„Vy Angličani jste studení jako kámen."

Měl jsem vztek, žhavý vztek, tak žhavý, že by kámen rozpoltil. Kdyby jeho slavná policie neuspořádala ten útok, mládenec by nebyl postřelený. Byl by odešel klidně a bez úrazu, a výkupné by nechal ve voze, jak bylo dohodnuto.

Pucinelli se soustředil na krátkovlnnou vysílačku připevněnou k nízkému pultu, kroutil knoflíky a přehazoval páčky. „Přivolám sem jednoho muže, aby přijímal zprávy. Já tady taky zůstanu. Jestli chcete, můžete tady zůstat s námi."

Přikývl jsem. Teď už se stejně nedalo nic jiného dělat.

Bylo zcela proti všem našim zásadám, abych se pohyboval v blízkosti místa, kde mělo dojít k předání výkupného, ale Pucinelli trval na tom, abych v tomhle případě učinil výjimku. Zato slíbil, že tam nebude policie.

„Můžete jet naší dodávkou, rádiovou dodávkou, vypadá jako sanitka, úplně nenápadně. Jen tam jeďte. Pošlu vám řidiče. Pokud si ti únosci vezmou kufřík s výkupným, tak je sledujte. Pak nám řeknete, kde mají úkryt. Až pustí to děvče, tak je sbalíme, souhlasíte?"

„Až to děvče bude volné, řeknu vám, kde jsou peníze."

Úkosem se na mne podíval a pak mne poplácal po zádech a souhlasně přikývl. „Dobře, napřed to děvče."

Nevěděli jsme samozřejmě, kdy únosci spustí akci s předáním výkupného, to se neví nikdy. Pucinelli proto nechal sanitku trvale zaparkovanou v garáži vily Francese, a šofér ve vile spal. Čtyři dny poté, kdy jsme uvědomili únosce, že požadovaná částka je připravená, jsme od nich dostali instrukce k předání. Splnil jsem slib a zavolal Pucinellimu do kanceláře, že už to začíná.

Pucinelli tam právě nebyl, ale s takovou možností jsme taky počítali.

Lámanou italštinou jsem oznámil: „Tady je Andrew Douglas. Řekněte ihned Pucinellimu, že sanitka jede."

Hlas na druhém konci telefonu odpověděl, že rozumí.

Pak jsem trpce litoval, že jsem slib splnil a podal Pucinellimu zprávu. Dobrá spolupráce s místní policií ale byla jednou z našich hlavních zásad.

Ukázalo se, že mi Pucinelli příliš nedůvěřoval. Asi tušil, že bych raději oželel stopu kufříku s výkupným, jen abych se nemusel ukázat poblíž předání. Pucinelli si to zařídil tak, aby ve svém voze mohl sledovat signál z rukojeti kufříku i signál další malé vysílačky v sanitce. Když jeho službu mající kolega vyslechl můj vzkaz, nikoho se na nic neptal a o své újmě vyrazil s velkou útočnou jednotkou. Sám sedl do Pucinelliho úředního vozu a jel si pro vavříny. Idiot, nebezpečně samolibý idiot, katastrofální idiot.

Jak jen to řeknu Paolovi Cencimu? A kdo se odhodlá říct tomu advokátovi, že jeho syn, nadaný student, byl postřelen?

„Co ten mládenec, ten co řídil," zeptal jsem se Pucinelliho. „Žije?"

„Odvezli ho do nemocnice. Při převozu byl živý. Víc nevím."

„Někdo to bude muset říct jeho otci."

„Na tom už se pracuje," řekl Pucinelli zasmušile. „Poslal jsem tam jednoho člověka."

Tohle fiasko naší pověsti moc neposlouží, říkal jsem si. Bylo mou povinností vyřešit případ únosu v co možná největší tichosti, neviditelně a bez rozruchu. Mým úkolem bylo uklidňovat, plánovat, umět odhadnout nakolik bude únosce ochotný slevit, dohlížet na to, aby veškerá vyjednávání probíhala v klidu jako běžné obchodní jednání, aby se smlouváním protivník nepopudil, aby se všechno správně načasovalo. Mou povinností bylo zajistit, aby se oběť únosu dostala ve zdraví domů.

Působil jsem jako poradce už u patnácti únosů, některé z nich trvaly několik dní, některé několik týdnů i měsíců. Díky tomu, že většina únosců propustí rukojmí bez úhony, jestliže dostanou dohodnuté výkupné, skončily zatím všechny moje případy bez tragédie. Bál jsem se, že Alessia Cenciová, nejlepší jezdkyně na světě, bude moje první.

„Enrico, prosím vás, nedohadujte se s těmi únosci sám, ať s nimi mluví někdo jiný, někdo, kdo vám podléhá a musí se vás ve všem ptát na souhlas."

„Proč?"

„Půjde to ve větším klidu. Déle to trvá, zdržuje to. Čím déle budou ti

tam nahoře vyjednávat, tím menší je riziko, že pobijí obyvatele bytu.“

Krátce se na mne zadíval. „Jak myslíte. Vaše rady beru. Je to vaše profese.“

Byli jsme v tu chvíli v sanitce sami. Cítil jsem, že se hluboce stydí za to, jak jeho lidé všechno pokazili, proto jistě nezastíral, že se stala chyba. Krátce po svém příjezdu do vily Francese jsem zjistil, že Pucinelli ještě nikdy skutečný případ únosu osobně neřešil. Zato mi pečlivě vysvětlil, že jsou všichni pro takové případy teoreticky vyškolení a připravení, protože tenhle zločin je v Itálii bohužel dosti častý. Až do té chvíle souhra jeho teoretických znalostí a mých praktických zkušeností fungovala docela dobře a já získal dojem, že si Pucinelli přece jen přeje se mnou vycházet i nadále.

„Měl byste do toho bytu odtud zavolat. Měl byste těm chlapům říct, že zahájíte vyjednávání, ale že musejí chvíli počkat. Pokud by je to přestávalo bavit, tak vám můžou zavolat. Dejte jim číslo…, máte tu samostatnou linku?“

Přikývl. „Teď to zapojují.“

„Jakmile se jim trochu zpomalí puls, bude líp. Kdybychom na ně teď víc přitlačili, mohli by zase začít střílet.“

„V tom případě by moji lidé taky stříleli…“ Prudce zamrkal a vylezl z vozu. Slyšel jsem, jak mluví ke svým lidem megafonem. „Nestřílet,“ říkal. „Opakuju, v žádném případě neopětovat palbu. Nestřílet bez výslovného rozkazu.“

Za okamžik se vrátil s nějakým člověkem, který odtáčel kolo drátu. „To je náš technik,“ řekl stručně.

Technik připevnil konec kabelu k jednomu z přístrojů a podal Pucinellimu cosi, co vypadalo jako mikrofon nebo sluchátko. Ukázalo se, že zařízení je napojené přímo na telefonní linku okupovaného bytu, protože po krátké pauze už Pucinelli hovořil s jedním z únosců. Technik samozřejmě rozhovor nahrával.

Mluvili příliš rychle a hovorově, všemu jsem nerozuměl, ale dobře jsem vnímal tón hovoru. Díky Pucinelliho důslednému klidu přestal únosce hystericky vykřikovat a začínala s ním být rozumnější řeč. Na jeho poslední důraznou otázku odpověděl Pucinelli pomalu a zřetelně: „Tohle nemám právo rozhodnout. Musím promluvit se svými nadřízenými,“ řekl. „Budete prosím muset počkat.“

Ozvalo se výhružné zabručení a pak klapnutí, jak zavěsili telefon.

Pucinelli si přetřel tvář dlaní a nepatrně se na mne usmál. Obléhání může trvat řadu dní, to jsme věděli oba, ale Pucinelli vykonal úspěšně první krok k cíli, protože se mu zdařilo zahájit vyjednávání.

Ohlédl se na technika. Tušil jsem, že by se mne rád zeptal co dál, ale že se mu nechce, když se všechno nahrává.

„Předpokládám, že asi hodíte na dům světlomety, únosci se pak cítí víc zranitelní,“ poznamenal jsem.

„Samozřejmě.“

„Pokud se tak do jedné, do dvou hodin nevzdají, nejspíš přivoláte někoho, kdo se ve vyjednávání vyzná. Třeba někoho z odborů. Taky by neškodilo mít tady psychologa, aby odhadl, v jakém rozpoložení ti chlapi jsou, a kdy je stisknout, kdy je člověk nejspíš přinutí vylézt. Ale co vám budu povídat, to všechno znáte, tyhle metody se v podobných situacích už opakovaně osvědčily.“

„Jistě.“

„Nezapomeňte je ujistit, že stane-li se něco Alessii Cenciové, nadosmrti se nedostanou z kriminálu.“

„Co ten mládenec…, jistě vědí, že ho postřelili…“

„Pokud by se na něho ptali, tak jím řekněte, že žije. Musíte tvrdit, že žije, i kdyby zemřel. Jistě si nepřejete, aby měli pocit, že stejně nemají co ztratit.“

Vtom se z jednoho přijímače ozvaly hlasy. Všichni jsme nadskočili. Převažoval ženský hlas, naříkavý, rozčilený, pro mne nesrozumitelný, ale pokud jde o tón, jednoznačný.

Hlas jednoho z únosců ostře překřikl ženské bědování. Byl to nebezpečně vzteklý hlas. Do toho se ozval kvílivý dětský hlas, pak další: „Mami, mami!“

„Pane bože! Děti! V tom bytě jsou děti!“ Té představy se zhrozil. O unesenou dívku v uplynulých týdnech nikdy takový strach neprojevil. Teď jsem v jeho tváři poprvé viděl skutečnou úzkost. Napjatě poslouchal změť hlasů ozývajících se z bytu, až nad tou změtí jasně zazněl křik únosce. Křičel na matku, ať těm zatraceným harantům okamžitě dá nějakou sušenku, aby držely zobák, jinak že je on osobně vyhodí z okna.

Výhrůžka zapůsobila. Nastalo ticho. Pucinelli využil té chvíle relativního klidu a rychle vydal rozkazy na policejní základnu. Slyšel jsem, že se zmínil o reflektorech, o vyjednávači a psychologovi. Během hovoru se díval tmavými okenními skly k osvětleným oknům bytu a na zmatek v ulici. Tmavým sklem se venku zdálo všechno nepřirozeně ztemnělé. Pucinelli ale přece jen zahlédl cosi, co ho nemálo vyvedlo z míry. Vyrazil z vozu. Díval jsem se, kam míří, a taky jsem se nezaradoval. Objevil se tam fotograf s bleskem, první vlaštovka od tisku.

Další hodinu jsme poslouchali hlasy v bytě. Naučili jsme se rozeznávat hlas matky, otce, dvou dětí a dvou únosců. Toho, co s námi mluvil telefonicky hlubokým výhružným basem, a toho druhého, s vyšším, trochu úzkostlivým hlasem.

Tenor by se asi spíš vzdal, bas je možná zabiják. Oba mají zřejmě zbraň. Technik něco rychle vysvětlil Pucinellimu a ten mi to pomalu zopakoval. Únosci prý zavřeli matku a tři děti do jedné ložnice a otce svázali. Otec občas zanaříkal a ti chlapi ho tvrdě okřikovali.

Dav na ulici houstl minutu po minutě. Měl jsem pocit, že lidé vyklidili všechny byty v celém okolí a vyhrnuli se na ulici na představení zdarma.

Přestože byly dvě hodiny ráno, všude se hemžily děti, a policisté se je marně snažili zahánět. Všude se objevovaly fotoaparáty, filmové kamery mířily do oken (teď byla zavřená), kde se rozvíjelo drama. V tom okamžiku se právě únosce s vyšším hlasem uvolil, že v kuchyni ohřeje láhev pro miminko.

Bezmocně jsem svíral zuby a přihlížel, jak k domu zajíždí vůz televize, jak z něj vyskakují lidé s reflektory, kamerami, mikrofony, jak se chystají na improvizované interview, jak se vzrušeně chystají informovat svět.

Až do té doby se kolem únosu Alessie Cenciové nenadělal vůbec žádný rámus. Když zmizela, objevilo se to samozřejmě v novinách, ale pak už bylo ticho, protože všichni dnešní šéfredaktoři přece jen uznávají, že reportéři na stopě únosce dokážou napáchat neodčinitelné katastrofy. Když ale policie obléhá zločince na veřejné ulici, má každý šanci. Neubránil jsem se cynické myšlence, jak dlouho asi potrvá, než některý z policistů sdělí některému pánovi od tisku za hezký papírek, čí že to výkupné vlastně obléhají v tom třetím patře.

Uvědomil jsem si, že si v duchu fixuju obraz toho, co vidím. Tenhle zvyk jsem měl od dětství, tehdy jsem si ho vědomě pěstoval. Krátil jsem si takovou hrou dlouhou chvíli, když mě maminka nechala sedět v autě a šla po nákupech. Když jsem se tehdy díval přes ulici na banku, snažil jsem se zapamatovat všechno co vidím pro případ, že by z banky vyběhli lupiči. Mohl bych pak policii vypovědět všechno, jaká tam parkovala auta, jakou měla barvu, poznávací značku, mohl bych popsat všechny chodce. Kdepak, únikové auto a jeho šofér nemohli uniknout pozornosti mladého Andrewa D…

Nikdy jsem žádné bankovní lupiče neviděl, ani zloděje v klenotnictví, ani únos dítěte v kočárku zaparkovaném před pekařstvím, ani jsem nezahlédl, že by někdo přepadl penzistu, dokonce ani pokus o krádež nezamčeného vozu. Pod můj ostrý zrak vkročilo mnoho nevinných občanů. Dávno jsem přestal doufat, že se náhodou stanu svědkem zločinu, ale fotografickou paměť jsem si uchoval.

Když jsem se chvíli díval tmavě zabarveným oknem a soustředil se, dokázal bych s jistotou udat počet oken v činžovním domě naproti přes ulici, uměl bych popsat polohu všech policejních vozů, oblečení pracovníků televizního štábu, každého civilistu pohybujícího se za policejním kordonem, dovedl bych popsat dokonce i profil fotografa, stojícího poblíž našeho vozu. Měl kolem krku zavěšené dva fotoaparáty, ale v tu chvíli právě nefotografoval. Měl kulatou hlavu, hladce sčesané tmavé vlasy, na sobě hnědou koženou bundu s mosaznými přezkami u rukávů.

Vtom se v sanitce ozval bzučák a Pucinelli sáhl po malém přístroji napojeném na telefon v bytě. Ozval se podrážděný, netrpělivý, hluboký hlas, už nechtěl čekat. Prý žádají volný průjezd na letiště a chtějí k dispozici sportovní letadlo, kterým by oba i s výkupným odletěli.

Pucinelli mu opět sdělil, že bude muset počkat, až se poradí se svými nadřízenými. Ať sebou hnou, řekl hluboký hlas, jinak najdou ráno Alessiinu mrtvolu.

Pucinelli se sevřenými rty odložil přístroj.

„Žádné letadlo nedostanou, to je vyloučené."

„Snažte se jim vyhovět, přece je pak stejně zase chytíte, až bude to děvče na svobodě."

Zavrtěl hlavou. „Tohle nemůžu rozhodnout sám. To jedině na nejvyšší úrovni."

„Tak se s tou úrovní spojte, ale rychle."

Technik se na mne překvapeně podíval. Mluvil jsem ostře. Pucinelli si spočítal, že přenese-li odpovědnost na někoho jiného, nebudou ho moct z ničeho vinit, jestliže Alessia zahyne. Viděl jsem, jak uvažuje, jak dospěl k rozhodnutí. Přikývl.

Neměl jsem tušení, jestli jeho nadřízení únosce pustí. Věděl jsem jen, že Enrico k tomu nemá pravomoc. To si opravdu museli rozhodnout páni na nejvyšších místech.

„Myslím, že se vrátím do vily Francese," řekl jsem. „Proč?"

„Tady nejsem k ničemu… a tam bych k něčemu být mohl." Na okamžik jsem se zarazil. „Já sem ale přijel tou sanitkou. Kde bych teď v tuhle noční dobu sehnal auto, aby mě zavezlo zpátky?"

Pucinelli se nejistě rozhlížel po policejních vozech. „Ne, s tímhle nejedu," zavrtěl jsem rozhodně hlavou.

„Pořád vám jde o anonymitu?"

„Jistě."

Napsal něco na kus papíru a podal mi ho.

„To je stanoviště celonočního taxíku, vozí většinou opilce a záletné manžely. Kdyby tam nebyl, tak chvíli počkejte."

Vystoupil jsem předem, přes kabinu, na zastíněnou stranu, odvrácenou od jasně osvětleného divadla. Protáhl jsem se mezi diváky a zmizel v tiché prázdné tmě, kde jsem se cítil doma.

Jakmile jsem zašel za roh, scéna onoho fiaska zmizela. Šel jsem rychlým krokem ulicemi, utopenými v letní spánek. Bylo ticho, i moje kroky byly nehlučné, naučil jsem se chodit tak, abych ticho nerušil. Stanoviště taxíku bylo za starým náměstím. Chvíli jsem na náměstí postál, okouzlovala mne jeho atmosféra.

Kdesi v tom středověkém městě prožívala jedna bezbranná mladá žena nejnebezpečnější noc svého života. Strmé zdi, mlčenlivá, bez oken, tyčící se nade mnou, jako by ztělesňovaly tajemnost, lstivost a neúprosnost těch, kdo dívku věznili.

Ti dva únosci obležení v tom domě byli jen výběrčí. Musejí mít společníky. Přinejmenším mají hlídky u Alessie. Pak je tu ještě ten, kterému říkám On, hlas, který nám už řadu týdnů dává příkazy.

Jestlipak vůbec ví, co se stalo u předávačky? Ví vůbec, že jeho lidé jsou

obklíčení, ví, kde je výkupné?

Jen jsem doufal, že On má pevné nervy.

Kdyby propadl panice, nemá Alessia šanci.

2

Paolo Cenci přecházel sem a tam po kachlíčky dlážděné velké hale se sloupovím, nevydržel bez pohybu, byl příliš vzrušený. Chodil pravidelným krokem, se skloněnou hlavou. Jakmile mne zahlédl ve dveřích od kuchyňské chodby, rozběhl se ke mně.

„Andrewe!“ V jasném elektrickém osvětlení byl popelavě bledý. „Co se vlastně proboha přihodilo? Giorgio Traventi mi volal, že jeho syna postřelili. Volal z nemocnice. Teď je Lorenzo na operačním sále.“

„Copak vám policie neřekla…“

„Nikdo mi nic neřekl. Já tady schnu strachy. Lorenzo vyjel před pěti hodinami. Čekám tady pět hodin!“ Hovořil dobře anglicky. Hlas se mu třásl. Nestyděl se za své rozrušení. Bylo mu padesát šest let, statný, energický člověk na vrcholu svých sil. Poslední týdny ale byly pro jeho duši i tělo příliš náročné. I ruce se mu třásly. Často jsem ve svém povolání viděl takhle úzkostí utrápené lidi. Bez ohledu na to, jak zámožný či mocný je unesený, utrpení členů jeho rodiny je vždy přímo úměrné lásce, kterou k oběti chovali. Alessiina matka zemřela. Alessiin otec trpěl i za ni.

S hlubokým soucitem jsem ho odvedl do knihovny, kde večer většinou sedával. Nesnažil jsem se zastřít, jaký mám vztek, a vyprávěl jsem mu, co, jak a proč se seběhlo. Když jsem skončil, seděl s hlavou v dlaních a byl na pokraji slz. „Oni ji zabijí…“

„Nezabijí.“

„Zabijí. Je to zvěř.“

Je pravda, že v uplynulých týdnech ti lidé vyhrožovali vskutku bestiálním způsobem. Nemohl jsem se s ním přít. Kdyby snad Cenci neposlechl jejich pokyny, slibovali se na Alessiině tělesné schránce dopustit takových věcí, že by pomyšlení na ně nesnesl žádný otec na světě. Marně jsem Cenciho ubezpečoval, že to nesmí tak brát, že takové výhrůžky jsou běžné, ale že se zřídka splní. Měl příliš živou představivost, a proto měl taky strašlivý, neúnosný strach.

Můj vztah k rodinám unesených obětí se trochu podobal vztahu lékaře k nemocným. Volali mne, když se octli v tísni, radili se se mnou za dramatické, rozčilující a zneklidňující situace, očekávali ode mne zázraky a morální oporu. Když jsem se kdysi pustil do svého prvního případu jako hlavní poradce, ani v nejmenším jsem netušil, jak pevné nervy si takové záležitosti žádají, jak se budu muset zocelit. Ještě teď, po čtyřech letech, se mi dělá mdlo, když si představím, co všechno se ode mne očekává. Během přípravy na moje povolání mi opakovaně vtloukali do hlavy, že se nikdy, skutečně nikdy nesmím citově angažovat, jinak prý selžu.

Bylo mi třicet. Někdy jsem měl pocit, že mi je sto. Paolo Cenci byl

zpočátku rozsahem té pohromy jako omráčený, ale před mýma očima u něho začal převládat hněv, a hněval se i na mne. Nebylo divu.

„Kdybyste policii neřekl, že se chystám předat výkupné, nebylo by se to takhle zhatilo. Je to vaše chyba. Vy za to můžete. Je to všechno hrozné. Neměl jsem vás do toho vůbec zatahovat. Neměl jsem vás poslouchat. Ti lidé mě varovali, že jakmile do toho zatáhnu policii, provedou Alessii něco děsného, nepředstavitelného. A já hlupák dopustil…, já se nechal přemluvit…, to byla strašná chyba…, měl jsem výkupné zaplatit hned, jak mne o ně požádali… Alessia už by byla dávno doma.“

Nemělo smysl se přít. Věděl velmi dobře, že výkupné prostě nemohl opatřit hned, věděl to, jen si to v tu zoufalou chvíli nechtěl připustit. Byl sice bohatý, ale výkupné v hodnotě šesti milionů liber představovalo hodnotu všeho jeho majetku, včetně jeho podniku. Důrazně jsem ho ujišťoval, že únosci od něj takovou částku ani neočekávají, že se ho jen snaží omráčit nemožnou sumou, aby se mu pak menší částka zdála milosrdná.

„Za všechno, co Alessia musela vytrpět, můžete vy.“

Únos do toho doufám nepočítal.

„Nebýt vás, byla by už doma. Byl bych všechno zaplatil, jakoukoli částku bych zaplatil…“

Když někdo zaplatí příliš vysoké výkupné, únosce dostane pocit, že podcenil finanční možnosti postižené rodiny a požaduje pak ještě vyšší částku, nebo prostě další výkupné za stejnou oběť. Tohle všechno jsem Cencimu vyložil, varoval jsem ho, a on to tehdy všechno chápal.

„Alessia má pro mne větší cenu než všechny moje pozemské statky. Byl bych rád zaplatil…, ale vy jste mne nenechal. Měl jsem se řídit vlastním rozumem. Dal bych cokoli…“

Cloumal jím bezmocný vztek a já se mu nedivil. Když má člověk někoho opravdu rád, dal by doslova cokoli za jeho život a bezpečí. Jenže já se za těch několik uplynulých let velice poučil o zvláštních formách stresu a věděl jsem velmi dobře, že má-li postižená rodina v budoucnosti žít v harmonii a míru, nesmí se totálně zruinovat pro jediného milovaného člověka. Po první fázi šťastné úlevy začnou pak na rodinu doléhat důsledky finanční pohromy, vykoupená oběť neunese břímě viny, ti, kdo výkupné zaplatili, litují ztraceného blahobytu a právě pro tu lítost mají taky pocit viny. Nakonec člověka, za kterého by obětovali cokoli na světě a pro kterého se ožebračili, začnou nenávidět.

Zachovat oběti únosu duševní rovnováhu i do budoucnosti mi postupně začalo připadat stejně důležité jako zajistit jí osobní svobodu. Jenže pro tenhle pohled na věc Paolo Cenci v tu chvíli neměl pražádné pochopení.

Telefon u jeho ruky začal zvonit. Paolo sebou trhl. Sáhl po sluchátku, pak zaváhal. Nakonec sebral všechnu svou odvahu a telefon zdvihl.

„Ricardo! Ano… ano… jistě… ano, rozumím. Samozřejmě jedu hned.“ Položil sluchátko a prudce vyskočil.

Vstal jsem taky. „Byl to Ricardo Traventi? Lorenzův bratr?“

„Jedu tam sám,“ řekl nepříliš odhodlaně.

„To vás nesmí ani napadnout. Jedu s vámi, budu řídit.“

Od okamžiku, kdy jsem k němu přijel, jsem mu dělal šoféra, v tmavém obleku a šoférské čepici. Skutečný řidič vděčně odjel na dovolenou.

Moje šoférská role mi dopomáhala k neviditelnosti, jakou můj podnik považoval za nejvýhodnější. Únosci jsou vždy dokonale informovaní o rodině, na kterou útočí. Nová tvář, která se v takové domácnosti objeví, je vždy poplaší. Únosce je ve střehu jako liška běžící po stopě, vidí pomyslné léčky, natož skutečné. Já do vily přicházel vchodem pro služebnictvo a taky jsem tudy vycházel. Bylo mi jasné, že jinak bych byl nápadný.

Cenciho vztek vyprchal stejně rychle, jak se objevil. Vzájemná důvěra se obnovila. Byl jsem rád za nás oba, vítal jsem, že se smířil s mou přítomností. Nesměle jsem se zeptal: „Co vlastně říkal Ricardo?“

„Oni se ozvali...“ Kdo jsou „oni“ bylo jasné. Volali opakovaně k Traventiovým do bytu, nechávali tam vzkazy, předpokládali, že náš telefon je odposloucháváný. Zřejmě nevěděli, že telefon Traventiových (s neochotným souhlasem rodiny) je odposloucháváný taky.

„Ricardo říká, že se mám dostavit na obvyklé místo. Převzal vzkaz sám, protože jeho rodiče jsou ještě v nemocnici. Nechtěl jim dělat starosti. Přijede na skútru.“

Cenci byl už na cestě ke dveřím. Věděl, že půjdu s ním.

Ricardo, Lorenzův bratr, byl teprve osmnáctiletý. Původně jsme samozřejmě do celé věci nechtěli zatahovat ani Lorenza, ani Ricarda. Začalo to tím, že Giorgio Traventi se jako právník uvolil převzít roli zprostředkovatele a vyjednávače mezi Paolem Cencim a únosci. Přijímal vzkazy únosců a předával je dál, a pak zase předával odpovědi. Únosci měli taky parlamentáře... Byl to On... Giorgio Traventi jednal s Ním.

Traventimu několikrát přikázali, aby na určitém místě vyzvedl balíček. Na jedno z takových míst jsme právě jeli. To místo bylo cosi jako mrtvá schránka, kde jsme nacházeli důkazy, že Alessia ještě žije, kde nás čekaly prosebné vzkazy od ní a pokyny od Něj, kde jsme ten den našli i pokyny jak a kde předat výkupné; na onom místě se ale taky scházel Paolo Cenci s Giorgiem Traventim, aby mohli v klidu a nerušené hovořit. Netěšilo je, že policie slyší každé slovo, které si vymění po telefonu, a já se jim ani nedivil. Měli pravdu.

Bylo paradoxní, že se Cenci na začátku obrátil právě na Traventiho (na radu svého právníka), protože Traventi nezná jeho rodinu a nebude proto při vyjednávání ovlivňovaný osobními, citovými pohnutkami. Nakonec to ale dopadlo tak, že celá Traventiho rodina myslela jen a jenom na to, jak vysvobodit Alessii, a Lorenzo v závěrečné fázi tvrdohlavě trval na tom, že výkupné poveze sám. Nelíbilo se mi, jak se Traventiovi citově na celou věc upnuli, byla to chyba, ale nemohl jsem proti tomu nic dělat. Traventiovi byli rozhodní a paličatí, byli to dobří spojenci a konali Cencimu

nedocenitelné služby, když nejvíc potřeboval oporu.

Musím uznat, že až do toho nešťastného zásahu policie postupovalo vyjednávání s únosci relativně hladce. Původní požadavek na šest milionů se podařilo srazit na desetinu a Alessia byla živá, aspoň ten den dopoledne byla živá, zdravá a v dobrém duševním stavu. Z magnetofonového záznamu jsme vyslechli, jak čte noviny z téhož dne a jak říká, že se jí daří dobře.

Když jsem vezl Cenciho jeho mercedesem na schůzku s Ricardem, utěšovalo mne jedině to, že jsou únosci ještě ochotní vyjednávat. Jakýkoli vzkaz od těch lidí byl lepší, než mrtvá dívka někde u silnice.

Únosci vybrali místo schůzky velmi prozíravě. I kdyby policie měla dost mužů na to, aby ono místo hlídali nepřetržitě ve dne v noci, stejně by nejspíš převzetí nebo doručení zprávy neuhlídali. Taky se to opakovaně stalo. V období, kdy jsme všichni byli nejvíc ve střehu, únosci pro jistotu místo pro předávání vzkazů změnili.

Jeli jsme k restauraci u dálnice několik kilometrů za Bolognou, kam proudili cizí lidé i v noci, lidé na cestách, neznámí, anonymní, nezapamatovatelní, každý den a každou hodinu jiní. Policista v civilu, sedící delší dobu nad jediným šálkem kávy, by byl nápadný.

Zprávy byly v kapse levného polyetylenového pláště do deště, pověšeného na věšáku v restauraci. Každý, kdo vešel do té restaurace, musel kolem věšáků projít. Předpokládali jsme, že ten nenápadný plášť už je jistě na věšáku připravený, když nám vzkazují, abychom si tam něco vyzvedli.

Traventi vždy odnesl vzkaz i s pláštěm, ale bylo to k ničemu, pláště nám k žádné stopě nedopomohly. Byly to zcela obyčejné igelitové pláštěnky, jaké jsou běžně v prodeji, složené v plochých pouzdrech, vejdou se do kapsy jako pojistka proti nečekanému dešti. Čtyři pláště z restaurace, jeden z letiště a jeden z autobusového nádraží, to vše jsme odevzdali na policii. Všechny byly nové, nepoužité, nevyvěšené a byla z nich cítit chemie.

Všechny vzkazy byly nahrané na magnetofonových páskách, na standardních kazetách, jaké se dostanou všude. Na ničem žádné otisky. Ti lidé si počínali velmi opatrně, ve všem se chovali jako profesionálové, aspoň podle mého názoru.

Na každé kazetě jsme našli důkaz, že Alessia žije. Na každé kazetě byly výhrůžky. Na každé kazetě byla odpověď na poslední Traventiho nabídku. Poradil jsem Traventimu, aby pro začátek nabídl jen dvě stě tisíc, a to Ho přímo rozlítilo. Jestli doopravdy nebo jen naoko, pro efekt, těžko říct. Po dlouhém, rozvláčném, obtížném dohadování se propast mezi požadavky únosce a reálnými možnostmi vydírané strany podstatně zmenšila, až se uzavřela u částky, která únosci stála za všechnu vynaloženou námahu a Cenciho nepřivedla na mizinu. Jakmile došlo k tomu „rovnovážnému“ stavu, kdy výkupné bylo pro obě strany přijatelné, i když ne potěšující,

došlo i k dohodě.

Potřebná částka v hotových penězích, v použitých lirových bankovkách upevněných gumičkami do svazků, byla konečně připravená v kufříku. Po hladkém převzetí výkupného Alessii propustí.

Hladké převzetí…, ach, ach!

Restaurace u dálnice byla přibližně stejně daleko od Bologne jako od vily. Vila Francese, výstavná, ozdobená věžičkami, stála na jižní straně kopce v idylické venkovské krajině. Na dálnici byl během dne velký provoz, ale ve čtyři hodiny ráno tu jen občas projelo osamělé auto a oslnilo nás na vteřinu reflektory. Cenci seděl mlčky vedle mne a díval se upřeně před sebe. Myšlenky se mu toulaly bůhvíkde.

Ricardo přijel na parkoviště před námi, ačkoli musel urazit větší vzdálenost než my. Byl to velmi inteligentní, sebejistý mladík, jako jeho starší bratr. Teď, když postřelili Lorenza, kterému se povahově tolik podobal, plály mu oči hněvem, rty měl pevně stisknuté a z každého jeho svalu vyzařovala chtivost boje. Jakmile jsme zastavili, přišel k nám a sedl si na zadní sedadlo.

„Darebáci!“ vybuchl vztekle. „Lorenzo je v kritickém stavu, říkal to táta.“ Mluvil italsky, ale pomalu a zřetelně, jako ostatní členové jeho rodiny, abych mu rozuměl.

Paolo Cenci mávl nešťastně rukou. Musel se donutit, aby pomyslel na ohrožené dítě někoho jiného. „Jaký máš vzkaz!“

„Máte stát tady u telefonů. Nařídil mi, abych vás sem dovezl, že chce mluvit s vámi osobně. Prý nechce žádného parlamentáře. Mluvil dost navztekaně.“

„Byl to pořád stejný člověk?“ zeptal jsem se.

„Myslím že ano. Znám jeho hlas z kazet, ale přímo jsem s ním nikdy nemluvil. Mluví s ním vždycky táta. On taky s nikým než s tátou mluvit nechtěl, aspoň doteďka. Když jsem mu ale řekl, že je táta v nemocnici u Lorenza a že přijde asi až ráno, tak na mě vyštěkl, že to je pro něho pozdě a že ten vzkaz musím převzít já. Trval na tom, že vy, pane Cenci, musíte přijít sám. Kdyby se prý tady objevil jediný policajt, byl by to pro Alessii konec, už byste ji nikdy neuviděl. Prý by vám nevydali ani její mrtvolu.“

Cenci se zachvěl.

„Zůstanu ve voze, nechám si šoférskou čepici. To jim nebude vadit, určitě ne,“ řekl jsem. „Nebojte se.“

„Jdu s vámi,“ řekl Ricardo.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne. Vás by taky mohli považovat za policistu. Raději tady zůstaňte se mnou.“ Obrátil jsem se k Cencimu. „Budeme na vás čekat. Máte mince do automatu? Pro případ, že by chtěl, abyste ho zavolal zpátky.“

Zapátral nejistě v kapsách. Ricardo i já jsme mu podali několik mincí. Pak nešikovně otevřel dvířka vozu a zůstal na parkovišti stát, jako kdyby nevěděl kam zamířit.

„Telefony jsou až před restaurací," řekl Ricardo. „Uvnitř, v hale před restaurací. Už jsem odtuď několikrát volal."

Cenci přikývl, snažil se vzmužit, a celkem pevným krokem vykročil ke vchodu do budovy.

„Myslíte, že tu někdo hlídá?" zeptal se Ricardo.

„Nevím, ale nesmíme brát riziko." Přikývl. Pracoval jsem v Itálii už potřetí. Nejvyšší čas, abych se naučil pořádně italsky.

Čekali jsme dlouho. Moc jsme toho nenamluvili. Čekali jsme tak dlouho, až jsem dostával strach, že nikdo nezavolá, že ten vzkaz byl jen krutá zlomyslnost, trest za to, co se stalo, nebo… a toho jsem se bál ještě víc… nebo On chtěl Cenciho odlákat z domova a v jeho nepřítomnosti tam něco hrozného spáchat. Alessiina starší sestra Ilaria a Cenciho sestra Luisa byly ve vile.

Asi jsem tam měl zůstat… Cenci ale byl v takovém stavu, že by ani nemohl sám řídit. Možná že jsem měl raději vzbudit zahradníka, bydlel ve vesnici a občas zaskočil jako řidič, když měl šofér volno. Možná…, možná…

Nebe začalo blednout úsvitem, když se Cenci vrátil. Šel nejistým krokem a obličej měl jako z kamene. Otevřel jsem mu zevnitř dvířka. Sesul se na sedadlo.

„Volal dvakrát," řekl italsky. „Poprvé mi jen řekl, abych čekal. Tak jsem čekal…" Na chvíli se zarazil, polkl a odkašlal si. Zkusil to znovu, klidnějším hlasem. „Čekal jsem dlouho. Hodinu. Možná i víc. Pak se konečně znovu ozval. Tvrdí, že Alessia žije, ale on zvyšuje výkupné. Prý musím do dvou dnů zaplatit dva tisíce milionů lir."

Odmlčel se. Byl zoufalý. Dva tisíce milionů lir, to byl skoro milion liber.

„Co jste říkal?" zeptal jsem se.

„Jestli prý řekneme policii o tomhle novém požadavku, zabije Alessii okamžitě." Najednou si uvědomil, že za námi sedí Ricardo. Poplašeně se k němu obrátil. „Ricardo, prosím tě, slib na svou čest, že to nikomu neřekneš, nikomu!"

Ricardo vážně přikývl a slíbil, že se o ničem nikomu nezmíní. Pak řekl, že pojede do nemocnice za rodiči, aby se dozvěděl, jak je s Lorenzem. Znovu nás smrtelně vážně ubezpečil, že bude mlčet, vystoupil a zmizel i se svým skútrem.

Nastartoval jsem a vyjel z parkoviště.

„Já ty peníze nedám dohromady," řekl Cenci zničeně. „Podruhé už to nepůjde."

„No… když to dobře dopadne, tak dříve nebo později se vám to první výkupné vrátí i s kufříčkem. Aspoň pokud budeme mít trochu štěstí. V tom případě zaplatíte navíc… moment… sedm set milionů lir."

Tři sta tisíc liber. Když to člověk řekne hodně rychle, nezní to tak zle.

„Ale do dvou dnů…"

„Banky vám půjčí. Máte přece ještě pořád co prodat."

Neodpověděl. Tak brzy poté, co musel shromáždit obrovskou částku v hotových, použitých bankovkách, celou akci zopakovat nebylo technicky jednoduché. A teď musel shromáždit víc peněz než poprvé, a v kratší lhůtě. Bankéři si ale jistě přečtou denní tisk – a jistě mají dostatečné zkušenosti s rychlou přípravou výkupného.

„Co máte udělat, až ty peníze budete mít?“ zeptal jsem se.

Cenci zavrtěl hlavou. „Řekl mi…, já vám to tentokrát nepovím. Tentokrát odevzdám ty peníze sám.“

„Není to moudré.“

„Musím je odevzdat sám.“

Byl zoufalý i pevně odhodlaný, a já se s ním nepřel. Řekl jsem jen: „Umožníte nám bankovky vyfotografovat a označkovat? Bude na to čas?“

Netrpělivě zavrtěl hlavou. „Copak na tom teď záleží? Jde mi jen a jen o Alessii. Dali mi ještě jednu šanci… Já prostě tentokrát udělám přesně to, co si ten člověk přeje. Tentokrát chci jednat zcela samostatně.“

Když všechno dobře dopadne a Alessia se octne na svobodě, bude Cenci dříve či později litovat, že propásl nejlepší příležitost získat aspoň část výkupného nazpět a možná i lapit únosce. Jak už to při únosech bývá, city překřičí rozum. Copak jsem mu to ale mohl mít za zlé?

Skoro ve všech místnostech vily Francese se skvěly fotografie Alessie Cenciové, dívky, kterou jsem ve skutečnosti nikdy neviděl.

Alessia na koni, Alessia při dostizích, na všech světových závodištích. Alessia, dívka ze zámožné rodiny, s rukama jako z hedvábí a temperamentem žhavým jako slunce (tak se o ní aspoň vyjádřil jeden poetický reportér). Zářivá, milá, občas ostrá jako břitva.

Já se sice v dostizích nevyznal, ale Alessii jsem znal z doslechu. Královna krásy evropských závodišť, a ještě k tomu skutečně uměla jezdit. Alessii snad neznali jen ti, kdo se v životě nepodívali do novin. Zřejmě na ní bylo cosi, co chronicky přitahovalo zájem reportérů všech možných deníků, hlavně v Anglii, kde často jezdila. V Itálii člověk okamžitě poznal, že ji lidé mají opravdu rádi, když o ní hovořili. Tedy když o ní hovořil kdokoli kromě její sestry Ilarie. Ta na Alessiin únos reagovala velmi složitě a zajímavě.

Alessia nebyla na portrétních fotografiích nijak zvlášť krásná. Měla úzký drobný obličej, tmavé oči a krátké, přiléhavé kudrnaté vlasy. Její sestra ve stříbrných rámech vypadala hezčí, vlídnější a mnohem ženštější. Ve skutečnosti ten dojem ale vůbec nedělala. I když těžko říct, jaká by byla, kdyby byla šťastná.

Ilaria a její teta Luisa ještě spaly, když jsme se s Cencim vrátili. Ve vile bylo ticho a klid. Cenci zamířil přímo do knihovny a nalil si pořádnou dávku brandy. Pokynul mi, abych se taky obsloužil. Připojil jsem se tedy k němu. Nakonec proč se neopít v sedm ráno.

„Odpusťte,“ řekl Cenci. „Vím, že za to nemůžete. Policie… dělají si, co chtějí.“

Pochopil jsem, že se omlouvá za výbuch vzteku, který předvedl, když jsme spolu takhle seděli v knihovně naposledy. Mávl jsem rukou, aby na to zapomněl, a čekal jsem, až si brandy hřejivě vypálí cestičku až do mého žaludku. Možná jsem si nepočínal moudře, ale nejstarší uklidňující prostředek byl opravdu daleko nejúčinnější.

„Myslíte, že se v pořádku vrátí? Opravdu tomu věříte?“

„Ano,“ přikývl jsem. „Nezačínali by takhle znovu od začátku, kdyby se chystali ji zahubit. Určitě jí nechtějí ublížit. Přece vám to říkám stále. Chtějí ve vás jen vzbudit dojem, že jsou k tomu odhodlaní…, ano, když se odhodlali znovu vyjednávat, je to určitě dobré znamení, zvlášť když dva z nich jsou v obklíčení policie.“

Cenci se na mne tupě podíval. „Já na ty dva dočista zapomněl.“

Zato já ne. Přepadení těch dvou, jejich pronásledování a obléhání jsem měl pevně zakotvené v paměti. Skoro po celou tu noc jsem uvažoval o tom, jestli ti dva měli s sebou vysílačky, jestli On ví o tom fiasku, jestli se o něm dozvěděl hned, nebo teprve tehdy, když se jeho dva komplicové s výkupným včas nedostavili.

Uvažoval jsem o tom, že On by správně měl o ty dva mít řádný strach, ne z lásky, ale z obavy, že řeknou, co vědí. Třeba vědí, kde Alessia je. Možná že i vědí, kdo celou akci organizuje. V každém případě musejí vědět, kam měli výkupné dodat. Možná že jsou to jen nájemné síly… ale On jim nepochybně důvěřuje, jinak by jim nesvěřil převzetí výkupného. Možná že jsou rovnocennými partnery neznámého organizátora, ale o tom jsem silně pochyboval. V organizacích pro únosy panuje většinou tvrdá hierarchie, jako u všech fungujících organizací.

Ať tak či onak, ti dva spolehlivě padnou do rukou policie bud mrtví, nebo živí a schopní vypovídat. Předtím prohlásili, že jestli jim policie neumožní volný odchod, Alessia zemře. On ale nic podobného Cencimu neřekl. Znamená to, že pro Něho jsou nejdůležitější peníze, že se rozhodl získat co nejvíc z toho, co získat může, tedy co nejvyšší výkupné, a že se rozhodl odepsat, co získat nemůže…, svobodu svých spolupracovníků? Nebo to znamená, že nemá bezdrátové spojení se svými komplici, a ti že vyhrožovali do vzduchu, bez záruky, že On jejich výhrůžky splní? Nebo to snad znamenalo, že s těmi dvěma naopak spojení má a že jim dal pokyn zůstat v obklíčení co nejdéle, nevzdávat se, zaměstnávat policii, aby On mezitím mohl odstěhovat Alessii do jiného úkrytu? Kdyby se mu to zdařilo, mohlo mu pak být jedno, jestli ti dva budou mluvit, nebo ne. To nejdůležitější stejně neřeknou, nebudou to vědět.

„O čem uvažujete?“ zeptal se Cenci.

„O našich vyhlídkách.“ Došel jsem k tomu, že ti dva s Ním bezdrátové spojení nemají, protože o něčem takovém v jejich odposlouchávané konverzaci nepadla ani zmínka. Na druhé straně… On třeba počítá s tím, že je odposloucháváme…, jestli je chytrý…, tak jim dal potřebné instrukce rychle, hned na začátku, a pak s nimi přerušil spojení.

Kdybych byl na jeho místě, udržoval bych spojení nepřetržitě, od okamžiku, kdy ti dva vyjeli…, ačkoli, tolik možných volných frekvencí taky není, a vždycky se musí počítat s rizikem, že si je někdo odposlouchá. Mohli ale mluvit v heslech, v předem domluveném kódu… Jak by se ovšem předem domluvili na hesle, které znamenalo, že ty dva přepadla policie a že postřelili člověka, který přivezl výkupné?

Kdyby nevezli kufřík s výkupným a mikrovysílačkou, asi by se jim nepodařilo zmizet. Kdyby za každou cenu nechtěli odjet s výkupným, nepostřelili by toho mládence.

Policie si počínala nesmyslně, ale únosci napáchali taky spoustu chyb. Jestliže se On rozhodl, že se smíří s tím, co se pokazilo, máme ještě naději. Tušil jsem, že ta naděje není nijak slavná. Nemělo samozřejmě cenu tyhle úvahy sdělovat otci oběti.

Cencimu stékaly po tvářích slzy. Asi mu k nim dopomohlo to brandy. Seděl naprosto tiše, ani nehlesl, ani si slzy nesetřel, ani je neskrýval. Mnoho jiných mužů by do toho stadia dospělo mnohem dříve. Podle mých dosavadních zkušeností otcové oběti docela určitě. Všichni procházejí fází rozhořčení, vzteku, strachu, zármutku, pocitu viny, kolísají mezi nadějí a zoufalstvím. Viděl jsem už tolik zoufalců, že se při práci usměvavých tváří přímo lekám.

Člověk, který seděl proti mně v křesle a nikdy se neusmál, to byl Paolo Cenci, jak jsem ho znal já. Zpočátku se snažil chovat věcně a společensky, ale jak si na mou přítomnost zvykl, přestal se přetvařovat. Poznal jsem jeho syrové, obnažené city, statečnost i bláhovost. Úspěšný, moudrý podnikatel, vyrovnaný muž patricijského světa, který na mne hleděl z portrétu v obývacím pokoji, mi byl zcela cizí.

Po počátečním šoku při zjištění, o kolik jsem mladší než on, měl ke mně Cenci po všech stránkách dobrý vztah. Jeho volání o pomoc dolehlo do našich kanceláří den poté, co Alessia zmizela, a já se objevil na jeho prahu hned následující den. V drastických situacích se ale i pouhé dva dny zdají jako celá věčnost, a Cenciho úleva nad mým příjezdem byla naprosto spontánní a upřímná. Uvítal by i čtyřrukého trpaslíka s modrou kůží, tak proč by nevítal obyčejného hubeného tmavovlasého mužského se světle šedýma očima. Ostatně za moje služby platil, takže kdybych se mu snad znelíbil, mohl se mne snadno zbavit.

Když tehdy volal do naší kanceláře, byl stručný a věcný: „Moje dcera byla unesena. Hovořil jsem telefonicky s Tomassem Linardim z milánské Kožedělné společnosti, aby mi poradil. Říká, že mu tehdy vaše firma pomohla na svobodu a pomohla policii chytit únosce. Teď potřebuji vaši pomoc já. Prosím přijeďte."

Tomasso Linardi, majitel Kožedělné společnosti, sám před dvěma lety prodělal únos za výkupné. Bylo celkem přirozené, že se s Paolem Cencim znali, protože Cenci taky obchodoval s kůží, byl v čele společnosti zásobující trhy ve všech částech světa. Vyprávěl mi, že dobrá polovina

italských bot dovážených do Anglie byla vyrobena z kůží dodaných jeho společností.

Cenci a Linardi měli ještě další společný zájem, který je sbližoval, oba se zajímali o dostihy. Cenci, protože měl dceru jezdkyni, Linardi jako hlavní akcionář jednoho závodiště. Když se shromažďovalo Linardiho výkupné, musel se prodat právě tenhle podíl na těch velevýnosných pozemcích. Když se Linardi vrátil, velice toho litoval. Za měsíc se tehdy sice podařilo některé z únosců zadržet, ale z výkupného v hodnotě jednoho milionu liber získal zpět jen malou část. Únosci původně žádali sedm milionů, a při takové částce by Linardi přišel i o svůj podnik, takže byl nakonec celkem spokojený, ulevilo se mu, že všechno dopadlo tak, jak to dopadlo, a byl proto, jak se ukázalo, spokojený i se službami firmy Liberty Market, protože nás svému příteli v nouzi doporučil.

Na Linardiho případu jsem pracoval ještě s jedním kolegou. Linardiho žena tehdy naříkala víc nad tím, o kolik peněz přijde, než nad dočasnou ztrátou manžela. Jeho milenka vyplakala celé moře, jeho syn rychle zabral jeho židli v podniku, kuchařka propadla hysterii, jeho sestry se pohádaly a pes truchlil. Celá záležitost probíhala v atmosféře operetní tragikomedie, fortissimo, a když všechno skončilo, měl jsem pocit, jako by se přese mne přehnal uragán.

V klidné, civilizované vile Francese jsme s Paolem Cencim poseděli ještě asi půl hodiny. Hřálo nás brandy a mysleli jsme na všechno možné. Paolovy slzy konečně oschly. Zhluboka vydechl, prohlásil, že musí nějak přečkat nový den, že se půjde převléct a nasnídat a že pojede do kanceláře. Jistě prý ho tam zavezu, jako obvykle, a prý si taky budu moct ofotografovat ty bankovky, jako předtím. Prý o tom uvažoval a uznává, že mám pravdu, že to je naše jediná naděje, jak by mohl aspoň část získat zpátky.

V jeho důstojném domě bylo zvykem snídat formálně, v jídelně: pojídali jsme ovoce a horké pečivo, popíjeli kávu, a ze stěn se na nás dívaly z fresek pastýřky podobající se Marii Antoinettě.

Jako obvykle se k nám připojila Ilaria. Nabrala si na talíř podle své chuti. Její mlčení bylo vlastně jakási forma agrese. Odmítala popřát otci dobré jitro, ani základní slušnost ji k tomu nedonutila. Byl na to zřejmě zvyklý, ale mně to připadalo poněkud podivné, zvlášť za současné situace. Přitom se nezdálo, že by mezi mladší dcerou a otcem panovalo nějaké nepřátelství nebo nedorozumění. Ilaria žila luxusním životem, nemusela se živit, cestovala po světě, hrála tenis, chodila na hodiny zpěvu, nakupovala, chodila do restaurací, vše za otcovy peníze. On dával, ona brala. Napadlo mě, že ji k jejímu podivnému chování vedla právě tahle absolutní závislost na otci, kterou nechce za žádnou cenu přiznat. Odmítala se k němu chovat vlídně. Přitom se nikdy nepokusila živit sama. Vyprávěla mi to její teta Luisa. Považovala to za naprosto správné.

Ilaria byla hezká, svěží čtyřiadvacetiletá dívka s pěknou plnou

postavou, dokonale ostříhanými vlasy, skoro vždy čerstvě kadeřníkem upravenými. Měla ve zvyku povytahovat obočí a klopit oči. Teď se právě tak tvářila na svůj šálek kávy. Ten výraz vyjadřoval asi celý její postoj k životu, nejspíš se jí na tváři ustálí a vyryje jí typické vrásky, až se dožije čtyřicítky.

Vůbec se nezeptala, jestli víme něco nového o Alessii. Nikdy se na ni neptala. Měl jsem pocit, i když to přímo nikdy nevyslovila, že se na sestru zlobí, že se nechala unést. Když jsem ji upozornil, že by neměla chodit tak pravidelně na tenis, vždy ve stejnou hodinu, a že by vůbec bylo lepší, kdyby někam odjela a bydlela na čas někde u přátel, protože netrpěliví únosci se občas rozhodnou zvýšit nátlak a přiberou si další sousto ze stejné rodiny, postavila se k tomu naprosto záporně. Řekla jedovatě: „Se mnou by se v téhle rodině tolik nenadělalo, to mi věřte."

Její otec se tehdy její odpovědi zhrozil. Ona i já jsme na něm ale poznali, že Ilaria má pravdu, byť si to sám ani v nejmenším nepřiznal. Unést Ilarii by bývalo jistě mnohem snazší, než unést její mladší sestru, ale únosci si bez váhání vybrali slavného tatínkova miláčka, Ilaria jezdila dál pravidelně na stejná místa, ve stejnou dobu, odbojně a zatvrzele, jako by si přímo říkala o to, aby ji unesli. Cenci ji prosil, aby své zvyky změnila, ale marně.

Zajímalo by mě, jestli si třeba opravdu nepřeje, aby ji unesli, jestli si nepřeje, aby otec hmatatelně prokázal svou lásku k ní stejně jako k Alessii tím, že by za její návrat obětoval věci, kterých si cenil.

Protože se nás na to neptala, neřekli jsme jí večer, že nastal okamžik předání výkupného. Ať prý v klidu spí, řekl Cenci, byl rozčilený a rozechvělý a chtěl dceru toho napětí ušetřit. „Třeba s námi Alessia už bude snídat," dodal.

Unaveně se zadíval na Ilarii a pak ji řekl, že se předání výkupného nezdařilo a že únosci teď za Alessii požadují další, vyšší výkupné.

Vytřeštila na něj oči. „Další…" Tvářila se nevěřícně, sousto na půl cesty k ústům.

„Andrew se domnívá, že snad to první výkupné získáme nazpět, ale do té doby…" Zoufale mávl rukou. „Moje milá, budeme se muset velice uskromnit, nejen přechodně, trvale. Tenhle nový požadavek nás velice zatíží… Rozhodl jsem se, že prodám dům na Mykonu, prodám sbírku tabatěrek a budu taky muset prodat šperky po vaší matce. Zbytek peněz si vypůjčím na tenhle dům a pozemky. Pokud nezískáme nazpět první výkupné, padne celý výnos našich olivových plantáží jen na úrok z půjčky. Pozemky v Bologni už nám taky nic neponesou, protože ty jsem prodal na to první výkupné. Budeme prostě muset žít z toho, co si vydělám v podniku." Pokrčil rameny. „Hlady nezahyneme, to ne, zůstaneme v tomhle domě. Musím ale taky vyplácet důchod našim starým zaměstnancům a musím živit vdovy po svých strýcích… Nebude to lehké, moje milá, ale je nezbytné, aby sis to uvědomila a abys věděla, co nás čeká."

Dívala se na něj ohromeně. Uvědomil jsem si, že teprve v tu chvíli pochopila, jak kruté je vymáhání výkupného.

3

Zavezl jsem Cenciho do kanceláře a zanechal ho tam u telefonu, při neveselých rozhovorech s bankéři. Pak jsem se převlékl z šoférské uniformy do nenápadných kalhot a svetru a vydal se autobusem a pěšky k ulici, kde ještě trvalo obléhání.

Na pohled se tam nic nezměnilo. Sanitka s tmavými okny ještě stále parkovala proti velkému činžovnímu domu, policejní vozy stály na stejných místech, kolem nich hloučky mužů ve světle hnědých uniformách, vůz televize byl taky na stejném místě, kolem něj spousta kabelů a antény. Komentátor stál u kamery a vytrvale mluvil.

V denním světle nevypadala situace tak dramaticky a dlouhá doba, po kterou se nic neměnilo, vnesla do všeho trochu klidu. Celé to divadlo už člověka tak neděsilo, vypadalo skoro mírumilovně. Lidé přecházeli sem a tam klidným krokem, už neutíkali přikrčení od jednoho úkrytu ke druhému. Dav diváků přihlížel tupě a trochu znuděně.

Okna bytu ve třetím poschodí byla zavřená.

Stál jsem stranou, ruce v kapsách, vlasy rozcuchané, pod paží italské noviny. Tiše jsem doufal, že nevypadám jako Angličan. Někteří z mých společníků z Liberty Market byli přímo skvělí, pokud jde o přestrojení, já ale věřil, že když se člověku podaří tvářit znuděně a trochu hloupě, je nejmíň nápadný.

Ještě chvíli jsem tam postál. Nic se nedělo. Vydal jsem se k telefonní budce a vytočil číslo zvláštní linky do sanitky.

„Je tam prosím Enrico Pucinelli?“ zeptal jsem se.

„Moment.“ Slyšel jsem z dálky nějaké mumlání. Pak se ozval znavený Pucinelliho hlas.

„Andrewe? Jste to vy?“

„Ano. Tak jak to jde?“

„Nic se neděje. Od deseti budu mít hodinu volno.“

Podíval jsem se na hodinky, bylo devět hodin třicet devět minut. „Kam se půjdete najíst?“

„K Ginovi.“

„Dobře,“ přikývl jsem a zavěsil.

Čekal jsem na něho v jasně osvětlené, prosklené, kachlíčky vykládané jídelně, kde si člověk může objednat špagety ve tři hodiny ráno a kde vám ty špagety dokonce donesou s ochotou a úsměvem. V jedenáct dopoledne tam bylo skoro plno, mnoho lidí chodí na oběd brzy. Udržel jsem stůl pro dva jen díky tomu, že jsem si objednal celý kopec fettucine. Přišel Pucinelli, s odporem odstrčil talíř s chladnoucím jídlem a objednal si vajíčka.

Jak jsem správně očekával, dostavil se v civilních šatech. Měl unavené kruhy pod očima a skleslá ramena.

„Doufám, že jste se dobře vyspal," řekl jedovatě.

Pohnul jsem hlavou, mohl si vybrat, jestli to znamená ano, nebo ne.

„Celou noc jsem měl v sanitce na krku dva velký šéfy," řekl. „Nedokázali se rozhodnout, pokud jde o to letadlo. Teď se dohadují s Římem. Musí to rozhodnout někdo z vlády, jenže nikdo z vlády nebyl ochotný té věci obětovat spánek. Vy byste se z nich zaručeně zbláznil, kamaráde. Kecy, kecy, samý kecy a akce žádná."

Zatvářil jsem se soucitně a v duchu si říkal, že čím déle bude trvat obležení, tím líp pro Alessii. Kéž to vydrží, dokud nebude na svobodě. Kéž On nepřestane uvažovat realisticky.

„Co říkají ti únosci?" zeptal jsem se.

„Vyhrožují pořád stejně. Že to děvče zabijí, když jim nezaručíme bezpečný odchod i s výkupným."

„Jinak nebylo nic nového?"

Zavrtěl hlavou. Přinesli mu vajíčka, housky a kávu. Jedl beze spěchu. „To dítě plakalo celou noc," řekl s plnými ústy. „Ten s tím hlubokým hlasem pořád tu matku strašil, že dítě zaškrtí, když nepřestane ječet. Jde mu na nervy." Podíval se na mne. „Vy pořád tvrdíte, že se to s výhrůžkami nemá tak brát. Doufám, že se nepletete."

To jsem taky doufal. Křičící dítě může dohnat k šílenství i klidného člověka. „Copak to děcko nekrmí?" zeptal jsem se.

„Bolí ho bříško."

Bylo znát, že s takovými potížemi má zkušenosti. Najednou jsem si uvědomil, že o jeho soukromém životě nevím nic. Jednali jsme spolu vždy jen úředně, pracovně, a z jeho uniformy jen občas probleskl obyčejný člověk, jako právě při té snídani.

„Máte děti?" zeptal jsem se.

Zajiskřilo mu v očích. „Mám tři syny, dvě dcery, a teď čekáme…" Odmlčel se. „A vy?"

„Já nic. Nejsem ženatý."

„Vaše škoda. Vaše štěstí."

Dal jsem se do smíchu. Pucinelli vzdychl a hned nato se usmál, aby zlehčil nepřímou a nechtěnou urážku své ženy. „Z děvčat se prostě časem stávají maminky. Takový je život." Pokrčil rameny.

Vida, kde všude člověk najde moudrost, i tam, kde by to nečekal! Pucinelli klidně a vyrovnaně dojedl vajíčka a dopil kávu. „Dáte si cigaretu?" zeptal se a vylovil krabičku z kapsy u košile. „Vlastně pardon, já zapomněl, vy nekouříte." Vytáhl zapalovač, škrtl a s úlevou a blaženě do sebe vtáhl první doušek kouře jako pravý kuřák. Každý má své opium. My s Cencim jsme našli útěchu v brandy.

„Nedomlouvali se ti únosci v noci ještě s někým dalším?" zeptal jsem se.

„Jak to myslíte?“

„Vysílačkou.“

Prudce zdvihl hlavu. Už byl zase policista, otec rodiny zmizel. „Ne. Mluvili jenom spolu a pak s tou rodinou, co zadržují. Vy si myslíte, že mají vysílačku? Proč si to myslíte?“

„Ale nic, jen mě napadlo, jestli jsou ve styku s těmi, co hlídají Alessii.“

Na chvíli se zamyslel a pak nerozhodně zavrtěl hlavou. „Ti dva se bavili o tom, co se děje, ale znělo to, že si opravdu povídají jen jeden s druhým. Pokud to povídali do mikrofonu a nechtěli, abychom to poznali, tak jsou chytří. V tom případě museli uhodnout, že odposloucháváme každé jejich slovo.“ Znovu se zamyslel a pak už zavrtěl hlavou s větším přesvědčením. „Ne, chytří nejsou. Přece jsem je poslouchal celou noc. Jsou rozzuření, vyplašení a…,“ hledal slovo, kterému bych porozuměl, „…obyčejní.“

„S průměrnou inteligencí?“

„Ano, to jsem chtěl říct.“

„V každém případě bych byl rád, až je odtamtud dostanete, kdybyste se tam poohlédli, jestli někde není vysílačka.“

„Vy osobně to chcete vědět, ano?“

„Ano.“

Pátravě, chladně se na mne zadíval. „Co mi tajíte?“ zeptal se.

Nehodlal jsem mu vykládat to, co si Cenci tak velice přál utajit. Cenci mě platil. Poradil jsem mu, aby ve všem spolupracoval s místní policií, víc jsem udělat nemohl. Jednat proti výslovnému přání zákazníka nebylo moudré, naší pověsti by to určitě neposloužilo.

„Mě by jenom zajímalo,“ řekl jsem klidně, „jestli ti lidé, co hlídají Alessii, vědí, co se tu děje.“

Zadíval se na mne, jako by mu nějaký šestý smysl napovídal, aby mi nedůvěřoval. Rychle jsem se snažil odvést hovor jinam: „Předpokládám, že kdyby se věci nepohnuly kupředu, tak použijete šokové granáty.“

„Šokové granáty? Co je to?“

„Granáty, které člověka jen omráčí. Nadělají strašný rámus a tlakovou vlnu, ale nic nezničí. Dokud jsou všichni omráčení, musí se prostě rychle vniknout do bytu a nasadit pouta, komu je třeba.“

„Tohle myslím mají vojáci.“

Přikývl jsem. „Vy ale přece patříte k armádě.“

„Jenže tyhle granáty mají jenom speciální jednotky. My ne.“ Chvíli uvažoval. „Nemůžou uškodit dětem?“

To jsem nevěděl. Hned mi bylo jasné, že Pucinelli s granáty nebude chtít experimentovat. „Počkáme,“ řekl. „Ti chlapi tam věčně nevydrží. Dřív nebo později odtamtud vylezou.“

Cenci se zasmušile díval na velikou lepenkovou krabici na psacím stole ve své kanceláři. Na krabici byly červené nálepky, na kterých bylo bíle vytištěno Pozor sklo, neklopit. Obsah by ale přežil jakékoli klopení, kromě vyklopení únoscům.

„Tisíc pět set milionů lir. V bance zařídili, že to sem poslali z Milána. Přinesli mi to přímo do kanceláře, s ozbrojeným doprovodem.“

„V téhle škatuli?“

„Ne, ve svých schránkách, ale ty si odnesli…, tuhle krabici jsem tady měl.“ Byl k smrti unavený. „Zbytek mi pošlou zítra. Byli neobyčejně ochotní a plní pochopení, ale požadují zničující úrok.“

Soucitně jsem kývl. Žádná útěšná slova mne nenapadla. Pak jsem se zase převlékl do šoférské uniformy a odnesl těžkou krabici do vozu, dozadu do kufru. Odjeli jsme s Cencim domů.

Večeřeli jsme pozdě. V poslední době jsme často ani večeři nedojedli, podle toho, jak vysoko byla hladina úzkosti a strachu. Cenci mnohokrát odstrčil s nechutí talíř a mě občas napadlo, jestli nejsem tak hubený proto, že se neumím najíst tváří v tvář něčímu neštěstí. Když jsem Cencimu navrhoval, že by snad bylo lepší, kdybych s nimi nežil jako člen rodiny, setkal jsem se s rozhodným odporem. Prý potřebuje mou společnost, jinak by se zbláznil, a abych prý s ním trávil tolik času, kolik je možné.

Ten večer ale uznal, že s ním sedět nemůžu. Odnesl jsem krabici s nápisem Neklopit nahoru do svého pokoje, zatáhl záclony a pustil se do zdlouhavého fotografování všech bankovek. Každou jednotlivou jsem nejprve pečlivě narovnal, pak jsem bankovky po čtyřech urovnal pod speciálním sklem bez lesku. Aparát jsem měl na stojanu, plně automatický, automatickou spoušť a přetáčení, ale stejně to trvalo věčnost, pokaždé to trvalo věčnost, než s tím byl člověk hotový. Nechtělo se mi ale tuhle práci přenechávat bance nebo policii. Měl jsem už s fotografováním bohaté zkušenosti, ale víc jak patnáct set bankovek za hodinu jsem nestačil. Po vysokých výkupných se tni pak o bankovkách i zdálo.

Běžně jsme to u firmy dělali tak, že jsme nevyvolané filmy poslali kurýrem do Londýna, kde jsme měli v suterénu našeho podniku zařízení na vyvolávání i kopírování. Čísla bankovek jsme pak vložili do počítače, ten je seřadil podle hodnoty a série a natiskl seznam. Seznam se pak posílá kurýrem zpět pracovníkovi v terénu, a ten je po propuštění oběti předává policii, která je zase rozešle bankám se slibem, že úředník u okénka, který zachytí některou z bankovek z výkupného, dostane odměnu.

Byl to systém, který se nám nejlíp osvědčoval hlavně proto, že fotografování nezanechá na bankovkách žádné stopy. Problém se značením bankovek tkvěl v tom, že jakákoli značka, kterou by mohla identifikovat banka, by byla rozeznatelná i pro únosce. Banky zdaleka neměly monopol na přístroje k detekci fluorescence. Získat Geigerův počítač na detekci radioaktivního značení taky dnes už není žádný problém. Mikroperforace člověk zjistí snadno pouhým okem proti světlu a na přikreslené jemné čárky nebo značky stačí lupa. Z časových důvodů bylo třeba, aby banky mohly identifikovat hledané bankovky rychle, takže chemikálie, neviditelný inkoust a podobné nepřicházely v úvahu. Únosci, věčně ve střehu a ve svém strachu neobyčejně důsledný a pečliví, byli schopní

bankovky testovat na všechno možné všemi způsoby.

Jestliže únosce zjistí, že bankovky jsou označené, stává se z něho životu nebezpečný živel. Proto jsme u nás značkovali bankovky tak nenápadně, že jsme pak někdy značky sami nenašli. Značky byly tak nepatrné, že je určitě nenašli ani v bance. Byly to průhledné nepatrné tečky, které jsme nalepovali na skutečnou tečku na bankovce. Pod mikroskopem tvořily tečičky náznak písmene L a pod lupou tvořily prostě jen nepatrnou tečku. Používali jsme je jen u bankovek vyšší hodnoty, pro případ, že by došlo k nějakému sporu o ofotografované číselné označení. Až do té chvíle se o našem značení nikdo nic nedozvěděl a doufali jsme, že se nedozví ani v budoucnosti.

Ráno jsem únavou už skoro padal. Banky vzaly příliš doslova naše instrukce, že peníze je třeba dodat v menších bankovkách. Zamkl jsem peníze do skříně, vysprchoval se, zadíval se na postel, ale nakonec jsem jako vždy vezl Cenciho do kanceláře. Vydržím nespat tři noci. Pak sklapnu.

„V případě, že by se vám ti lidé ozvali, řekněte jim, že nemůžete řídit, že musíte jezdit se šoférem. Třeba jim řekněte…, třeba že máte něco se srdcem, nebo tak. Ať raději máte někoho po ruce, kdybyste potřeboval pomoc.“

Dlouho bylo ticho, ze zadního sedadla se nic neozývalo, až už jsem si začínal myslet, že mne Cenci neslyšel. Pak konečně promluvil: „Takže vy to zřejmě nevíte.“

„Co nevím?“

„Proč mám šoféra.“

„Protože na něj máte, ne?“

„Ne. Protože nemám řidičský průkaz.“

Viděl jsem ho za volantem, jen když jezdil po svých pozemcích džípem, ale teď se mi vybavilo, že nejezdil s nadšením. Po chvíli dodal: „Rozhodl jsem se o řidičský průkaz nepokoušet, protože jsem epileptik. Od dětství. Teď samozřejmě potíže nemám, beru stále prášky, ale přece jen mi připadá, že na veřejnou silnici nepatřím.“

„To je mi líto.“

„Ale jděte. Mně to nevadí, je to jen drobná nepříjemnost.“ Měl jsem pocit, že ho tohle téma už nudí. Zvláštní, to byl celý on, mozkovou abnormalitu považoval za drobnou nepříjemnost. V práci bylo pro něj typické, že v prvé řadě trval na ukázněném řádu a plánoval zvolna a s velkou rozvahou. Dozvěděl jsem se od jeho sekretářky, že v poslední době rozhodl jen málo věcí, a že tím podnik začíná trpět.

Když jsme dojeli na okraj města, řekl: „Musím jet tam do té restaurace u dálnice, k těm telefonům, zítra v osm ráno. Peníze mám vzít s sebou. Tam pak mám počkat na další pokyny. Bude se zlobit, když přijedu se šoférem.“

„Tak mu to vysvětlete. Řekněte mu, že vždycky jezdíte se šoférem, řekněte mu proč.“

„To se neodvážím.“ Třásl se mu hlas.

„Pane Cenci, ten člověk ty peníze chce dostat. Musíte ho přesvědčit, že nejste řidič, že na vás nemůže v tomhle ohledu spoléhat. Jistě si nepřeje, abyste se s tím výkupným někde otočil kolem sloupu.“

„Já…, zkusím to s ním.“

„A nezapomeňte požádat o důkaz, že Alessia je živá a zdravá.“

„Ano.“

Zavezl jsem ho k podniku a pak jsem se vrátil do vily Francese. Protože to Cenciho šofér taky vždycky dělal, šel jsem umýt vůz. Myl jsem ten zatracený kočár už tolikrát, že jsem se naučil zpaměti každý jeho detail. Ale s únosci člověk nikdy neví, mohli nás pozorovat. Vila stála na svahu, snadno se na ni mohl někdo dívat teleskopem i ze vzdálenosti půldruhého kilometru, ze všech stran, z vily přece byla tak krásná vyhlídka. Jakoukoli změnu v pravidelném denním řádu považují únosci za krajně podezřelou, a únosci jsou často lepšími detektivy než detektivové a lepšími stopaři než stopaři. Ti, kdo mne připravovali na moje povolání, byli detektivové, stopaři a ještě něco navíc; takže pokud jsem byl za šoféra, myl jsem auta.

Když jsem skončil, šel jsem si nahoru na dvě hodinky lehnout. Pak jsem zase fotografoval, a nechal jsem toho jen na tu chvíli, co jsem jel pro Cenciho do práce. V jeho kanceláři byla další krabice.

„Mám to odnést?“ zeptal jsem se.

Tupě přikývl. „Je tam ten zbytek. Pět set milionů lir.“

Mlčky jsme odjeli domů a já pak strávil večer i noc metodickým mačkáním spouště, až jsem si připadal jako robot. Skončil jsem až ráno. Mikrotečky jsem přilepil na několik padesátitisícových bankovek. Moc jich nebylo, neměl jsem na to dost času. Pak jsem všechny svazky upevněné gumičkami naskládal do krabice s nápisem Neklopit a odnesl do haly; Cenci už netrpělivě přecházel po jídelně, bledý rozčilením.

„Konečně jdete! Už jsem vás chtěl jít budit. Je pozdě, už bude sedm.“

„Snídal jste?“ zeptal jsem se.

„Nemohl bych pozřít ani sousto.“ Podíval se rozčileně na hodinky. Určitě se na ně díval každou chvíli celé hodiny. „Musíme vyrazit. Co kdyby nás cestou něco zdrželo? Co kdyby někde byla objížďka kvůli dopravní nehodě?“

Dýchal povrchně a zrychleně. Zeptal jsem se rozpačitě: „Pane Cenci…, nehněvejte se, že se ptám…, ale při všech těch starostech…, nezapomněl jste dnes ráno na ty vaše prášky?“

Nechápavě se na mne podíval. „Aha. Jistě že ne. Mám je vždycky při sobě.“

„Odpusťte…“

Mávl rukou. „To nic. Musíme jet.“

Provoz byl normální a dopravní nehody veškeré žádné. Dojeli jsme na stanovené místo o půl hodiny dřív, než bylo domluveno. Cenci vyskočil z auta, sotva jsem vypnul motor. Z místa, kde jsem zaparkoval, jsem přes

dvě řady vozů dobře viděl na vchod do restaurace, kterým lidé proudili jako česnem úlu.

Cenci odešel toporným krokem a ztratil se v davu. Já se na sedadle svezl níž a stáhl jsem si čepici do očí, jak mají šoféři ve zvyku. Musím si dát pozor, abych neusnul…

Někdo zaklepal na okénko. Otevřel jsem oči, zamžoural a zadíval se na mladšího člověka v rozhalence, se zlatým řetízkem na krku. Ukazoval mi, abych okénko otevřel.

Vůz měl stahování oken na elektriku, což mi trochu vadilo. Musel jsem napřed nastartovat a pak teprve stisknout příslušný knoflík. Posadil jsem se víc zpříma.

„Na koho čekáte?“ zeptal se ten člověk.

„Na pana Cenciho.“

„Vy nečekáte na hraběte Rietiho?“

„Lituji, ne.“

Měl v ruce časopis stočený do ruličky a převázaný gumičkou. Vzpomněl jsem si, jak mi kdysi jeden z mých kolegů v práci říkal, abych nikdy nevěřil lidem, kteří mají časopis stočený do ruličky, protože v něm můžou skrývat nůž…, jen tak mne to napadlo, ne že bych se tou myšlenkou dál zabýval.

„Vy nejste Ital?“ zeptal se ten člověk.

„Ne, jsem Španěl.“

„Ach tak.“ Rozhlížel se, jako by hledal řidiče hraběte Rietiho. Pak roztržitě prohodil španělsky: „To jste dost daleko od domova.“

„Ano.“

„Odkud jste?“

„Z Andalusie.“

„No, tam bývá touhle roční dobou velké horko.“

„To bývá.“

V Andalusii jsem strávil skoro všechny školní prázdniny, jezdil jsem tam za svým otcem. Byl s mou matkou rozvedený, napůl Španěl, a v Andalusii měl hotel. Španělština byla moje druhá mateřština; ovládal jsem ji na všech úrovních, od kuchyňské až po patricijskou. Kdykoli jsem si nepřál vystupovat jako Angličan, stal se ze mne Španěl.

„Váš pán šel na snídani?“

„To já nevím.“ Pokrčil jsem rameny. „Řekl, ať čekám, tak čekám.“

Mluvil španělsky s přízvukem a v jednoduchých větách, jako já italsky.

Zívl jsem.

Třeba tu ten člověk je opravdu jen náhodou. Únosci jsou přece příliš plaší, nechtějí s nikým přijít do přímého styku, snaží se za každou cenu držet v hlubokém stínu. Ten člověk je možná takový, jaký se jeví, spořádaný občan s časopisem v ruce, hledá řidiče hraběte Rietiho a krátí si čas nezávazným hovorem.

Možná že ano, možná že ne. Pokud ne, tak mu řeknu, co chce vědět.

„Jezdíte vždycky s panem Cencim?“ zeptal se jakoby nic.

„Jasně. Mám to u něj dobrý, dobře platí a je uznalej. On sám neřídí."
„Nepovídejte, proč ne?"
Pokrčil jsem rameny. „To já nevím. Nemá řidičák. Někdo ho vždycky musí vozit."
Nebyl jsem si jistý, jestli mi rozuměl, i když jsem se snažil mluvit pomalu, jako z ospalosti. Znovu jsem zívl a usoudil jsem, že by mu tahle konverzační dávka mohla stačit. Naučím se zpaměti, jak vypadá, pro každý případ, i když je to asi…
Taky došel k závěru, že už se se mnou bavil dost dlouho, a odvrátil se. Zadíval jsem se ze strany na jeho kulatou hlavu, tmavé vlasy, a nepříjemně mne zamrazilo v zádech. Toho člověka jsem už jednou viděl… Viděl jsem ho tmavým okénkem sanitky, stál u ní s fotoaparáty kolem krku, v bundě s mosaznými přezkami na rukávech. Jasně se mi vybavil. Byl při tom obležení… a je tady, u předávačky, a vyptával se.
Kdepak náhoda.
Bylo to vůbec poprvé, kdy jsem se octl ve skutečné blízkosti někoho z toho bratrství stínů lidí, kteří bojovali jen na dálku, přes prostředníky, nikdy jsem se nezúčastnil jejich soudních procesů a oni nikdy netušili, že existuju. Znovu jsem se svezl na sedadle níž a stáhl si čepici přes oči. Moji londýnští partneři by jistě nebyli nadšení, kdyby tušili, že jsem tam, kde jsem a právě v tu dobu. Přestal jsem být neviditelný.
Viděl jsem toho člověka, a on viděl mne.
Třeba se tolik nestalo. Třeba věří, že jsem šofér, Španěl, znuděný čekáním. Pokud věří, že jsem Španěl a šofér, pustí mne z hlavy. Pokud by nevěřil, že jsem Španěl a šofér, už bych určitě vychládal s nožem mezi žebry.
Dodatečně mne zamrazilo. Ani ve snu mě nenapadlo, že by k takovému setkání mohlo dojít. Tomu člověku jsem vlastně na první otázku odpověděl, tak jak jsem odpověděl, z podvědomého zvyku a taky z únavy. Představa, že Alessiin život visel na tenkém vlásku mého zívnutí, byla dost děsivá.
Čas plynul. Přišla osmá hodina a minula. Čekal jsem a předstíral spánek. K mému otevřenému okénku ale už nikdo nepřistoupil a na nic se mne neptal.
Když se Cenci vrátil, bylo už po deváté. Klopýtavě přiběhl, celý zpocený. Jakmile jsem ho zahlédl, vyskočil jsem z vozu, otevřel zadní dvířka a pomohl mu nastoupit, jak se na šoféra sluší.
„Ach můj bože…, já myslel, že už vůbec nezavolá…, trvalo to věčnost."
„Je Alessia v pořádku?"
„Je… je…"
„Tak kam teď?"
„Ach tak…" Několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Já mezitím zase sedl za volant a nastartoval. „Musíme jet do Mazary…, je to asi dvacet kilometrů na jih…, zase to bude restaurace s telefony. Máme

tam být za dvacet minut.“

„Dobře. Kudy?“

„Umberto ví, kde to je,“ řekl nejistě. To mi bylo vskutku málo platné, protože Umberto, Cenciho skutečný šofér, byl jak známo na dovolené. Sáhl jsem po automapě do přihrádky na rukavice a rozložil ji na vedlejším sedadle. Marně jsem se snažil najít Mazaru, zatímco jsem vyjížděl z parkoviště.

Dálnice směřovala od západu k východu. Zahnul jsem na první větší křižovatce na jih, a jakmile jsme byli z dohledu dálnice, zajel jsem ke straně a zastavil. Chvíli jsem se věnoval studiu zeměpisu. Tak, jedeme dál, a na příští křižovatce musí být ukazatel. Nakonec jsme do Mazary dojeli docela klidně a včas. Mazara byla vlastně jen křižovatka s motelem.

Cestou mi Cenci referoval: „Alessia předčítala text z dnešních novin…, pouštěli to z pásky, určitě, protože nereagovala, když jsem na ni promluvil…, ale stejně…, slyšet takhle její hlas…“

„Jste si jistý, že to byla ona?“

„Naprosto. Nejdřív vyprávěla nějakou vzpomínku z dětství…, pamatujete si, poradil jste mi, abych to vyžadoval. Ne, byla to určitě moje drahá, drahá Alessia.“

Takže zatím by to šlo.

Cenci polkl naprázdno. „Ten člověk říkal…, že ji zabijí, jestli u toho výkupného bude zamontovaná vysílačka, taky řekl, že ji zabijí, jestli budou bankovky jakkoliv označené…, že ji zabijí, jestli nás někdo bude sledovat…, že ji zabijí…, jestliže cokoli…, cokoli nepůjde přesně podle plánu.“

Přikývl jsem. Věřil jsem mu. Získat druhou příležitost k záchraně oběti, to byl malý zázrak. Třetí příležitost nezískáme určitě.

„Slíbil jste mi, že na těch bankovkách nic nenajde…“

„Ano, slíbil.“

V Mazaře běžel Cenci k telefonu. Zase ho mučili dlouhým čekáním. Seděl jsem zase znuděně, ale trpělivě ve voze, jako by mě rozmary mého šéfa zanechávaly chladným. Občas jsem se díval do mapy.

Byla tam jen menší restaurace, hned vedle pumpy a autoservisu. Zákazníci přicházeli a odcházeli, ale mnoho jich nebylo. Svítilo letní slunce. Jak den zrál, bylo čím dál tím tepleji. Jako správný šofér jsem nastartoval tiše hučící motor a zapnul klimatizaci.

Cenci se vrátil se sakem přes ruku a vděčně vklouzl do chladného vozu.

„Jedeme do Castarella. Nevíte, proč nás takhle honí?“

„To je běžný postup. Ověřuje si, že nás nikdo nesleduje. Je dvojnásob opatrný díky tomu, jak to dopadlo posledně. Bude nás takhle možná honit z místa na místo celé dopoledne.“

„Já to nevydržím.“ Musí to vydržet. Po tom, co už za posledních šest neděl prožil, to vydržet musí.

Našel jsem Castarello na mapě a vyrazil tam. Ujeli jsme dvaatřicet

kilometrů po úzkých okresních silnicích, mezi pustými rovnými poli. Kdyby nás někdo sledoval, bylo by to vidět.

„Ani se kvůli vám nezlobil,“ řekl Cenci. „Řekl jsem mu hned, že jedu se šoférem, protože jsem epileptik, takže nemůžu řídit, nemůžu jet sám. Řekl jen, abych vám dával pokyny a nic přitom nevysvětloval.“

„To je dobře.“ Kdybych já byl na místě toho únosce, ověřil bych si historku s epilepsií u Alessie a upokojil bych se.

V Castarellu, malém starobylém městě s dlážděným náměstím plným holubů, šel Cenci k telefonu v jedné kavárně. Tentokrát ho nenechali čekat.

„Zpátky do Mazary,“ řekl, když se vrátil.

Otočil jsem a jel zpátky, odkud jsme vyjeli.

„Ten člověk se ptal, v čem vezu ty peníze. Tak jsem mu popsal tu krabici.“

„Řekl vám na to něco?“

„Nic. Jenom abych se řídil podle pokynů, jinak že Alessii zabije. Řekl, že ji zabije… hrozně!“ Hlas se mu zlomil.

„Poslouchejte mě! Oni ji přece nechtějí zabít. Teď přece ne, když jsou tak blízko cíle. A když jste říkal… že hrozně, co tím myslel? Řekl něco konkrétního?“

Tekly mu slzy. „Ne.“

„Snaží se vás vyděsit. Vyhrožují vám a straší vás, aby měli jistotu, že setřesete policii, pokud jste se jí ještě nezbavil.“

„Ale policie přece o mně neví!“

„Únosci se o tom musejí přesvědčit. Únosci jsou krajně nedůvěřiví.“

Já byl rád, že nepřestávají vyhrožovat, protože to bylo znamení, že hodlají dál vyjednávat. Nevodili nás za nos, opravdu chystali předávačku. Nebylo to jen kruté, marné honění od čerta k ďáblu.

Když jsme se vrátili k Mazaře, nechali Cenciho zase čekat. Seděl v kavárně. Viděl jsem ho oknem. Třásl se tam nad nevypitým šálkem kávy. Vystoupil jsem z vozu, protáhl se, pár kroků jsem se prošel, pak jsem zase nastoupil a zeširoka zívl. Tři ničím nevynikající vozy přijely natankovat. Pumpař se drbal za krkem.

Slunce vysoko na modré obloze zářilo a pálilo. Nějaká stará žena přijela na křižovatku na kole a odbočila vlevo. Zmizela. Jak kolem přejížděly nákladní vozy, zdvíhal se letní prach a zase klesal k zemi. Vzpomínal jsem na Lorenza Traventiho, který vezl k předání první výkupné a jehož život závisel na přístrojích v nemocnici.

Cenci náhle vyskočil. Po chvíli přispěchal k vozu. Byl stále na pokraji zhroucení.

„Říká…,“ nabral zhluboka dech. „Říká, že u silnice je nějaká kaplička…, už jsme prý dvakrát kolem ní projeli…, je někde u cesty do Castarella. Já žádnou neviděl.“

„Já vím, co myslí, já ji viděl.“ Když nastoupil, zavřel jsem vzadu dvířka

a šel si sednout zase za volant.

„Tak tam,“ řekl Cenci. „Máme tu krabici dát za tu kapličku a pak máme odjet.“

„Dobře. Tak teď už je to doopravdy.“

„Ale co Alessia…,“ kvílel. „Ptal jsem se ho, kdy ji pustí, a on mi neodpověděl. Prostě položil telefon.“

Nastartoval jsem a vyjel znovu směrem na Castarello.

„Mějte trpělivost,“ uklidňoval jsem ho. „Musí přece napřed spočítat peníze, zkontrolovat, jestli nejsou označené. Taky je možné, že ty peníze dost dlouho nechají na místě, aby si ověřili, že při nich opravdu není vysílačka. Alessii nepustí, dokud si bezpečně nezjistí, že jim nic nehrozí. Obávám se, že budeme muset nějakou dobu počkat. Chce to trpělivost.“

Zhluboka si povzdechl: „Ale nakonec ji přece pustí, viďte že ano? Musí ji pustit!“

Zoufale potřeboval povzbuzení. „Samozřejmě že ji pustí,“ utěšoval jsem ho. V duchu jsem si říkal, že jestli mají zdravý rozum, tak se spokojí s tím, co dostanou, a když se nestane nic nepředvídaného, tak ji pustí, pokud ovšem nikoho z nich neviděla.

Asi patnáct kilometrů od křižovatky, u kukuřičného pole, stála jednoduchá kamenná kaplička s omšelou sochou žehnající madony. Modrou barvu roucha Mariina už skoro úplně smyl déšť a čas jí uhlodal nos, mohli to ale taky být vandalové. U nohou světice však ležely kytičky zvadlých květin. Někdo před ni dokonce položil pytlíček se sladkostmi.

Silnice, po které jsme přijeli, byla zcela opuštěná, táhla se rovně do dálky na obě strany. Nikde nebylo nic, co by bránilo rozhledu, žádné stavení nebo les, nic. Kaplička musela být skutečně vidět ze všech stran z veliké dálky, a my taky.

Cenci stál vedle kapličky a díval se, jak otvírám kufr a vytahuju krabici, jak ji nesu za kapličku. Krabice byla dostatečně veliká, aby se do ní vešlo celé výkupné, čtverhranná, obyčejná hnědá lepenková krabice, převázaná provázkem, aby se líp nesla, polepená veselými červenými nálepkami. Byl v ní skoro milion liber. Dům na Mykonu, sbírka tabatěrek, rodinné klenoty po zemřelé ženě, olivové háje.

Cenci se za krabicí chvíli tupě díval. Pak jsme se oba vrátili k vozu, já otočil a jeli jsme pryč.

4

Zbytek dne tu sobotu a celou neděli Cenci prochodil po své zahradě. Vracel se do domu těžkým krokem, pil příliš mnoho brandy a jako by se ztrácel.

Ilaria, odbojně mlčenlivá, jezdila v obvyklou dobu na tenis. Její teta Luisa pobíhala po bytě a dotýkala se lehce předmětů, jako by se chtěla ujistit, že jsou ještě na svém místě.

Zajel jsem do Bologne, odeslal filmy, a pak jsem umyl vůz.

Lorenzo ještě stále dýchal za asistence přístrojů a v zapadlé ulici v bytě ve třetím patře činžovního domu únosci ještě stále odolávali obléhání.

Ještě stále se vyjednávalo, ale k žádným činům zatím nedošlo; jen snad že únoscům směl být dodán chleba, uzeniny a mléko pro dítě.

V neděli večer, když jsem se díval na televizní zprávy, přišla za mnou do knihovny Ilaria. Situace v té ulici, jak bylo vidět na obrazovce, se nijak neměnila, jen hloučky diváků zmizely, dávno už je přestalo bavit divadlo bez vzrušení. Řady světle hnědých uniforem taky prořídly. Televizní reportáž byla stručná…, jen takové to: „Jak jsme vás již informovali…“

„Myslíte, že ji pustí?“ zeptala se Ilaria, když na obrazovce vystřídal zprávy o únosu nějaký politik.

„Myslím že ano.“

„Kdy myslíte, že ji pustí?“

„Nemám tušení.“

„Co když řeknou policii, že ji budou držet, dokud ti dva v tom bytě nebudou mít zajištěný volný odchod? Co když jim to výkupné nebude stačit?“

Podíval jsem se na ni. Neptala se ustaraně, jen zcela věcně a neosobně, jako by ji celá věc zajímala jen jako něco z černé kroniky. Tvářila se zcela klidně a nehrála to. Zřejmě ji to opravdu zanechávalo klidnou.

„Mluvil jsem s Pucinellim dnes ráno, do té doby únosci žádný takový požadavek nevznesli.“

Něco nezávazného zamumlala a přepnula televizi na jiný kanál. Se zájmem začala sledovat přenos nějakého tenisového turnaje.

Pak řekla: „Já nejsem mrcha, abyste věděl. Já za to nemůžu, že nepadám na kolena a jako všichni ostatní nelíbám zemi, na kterou Alessia vkročila.“

„Šest týdnů je taky na zoufalství příliš dlouhá doba, co?“

„Vám to zapaluje. Poslyšte, já jsem ráda, že jste tady, fakt. Jinak by se táta ve všem opíral o mne a já bych si ho nakonec přestala vážit.“

„To snad ne.“

„Ale ano.“

Neodtrhla oči od obrazovky. „Jak byste se chovala vy, kdybyste měla

syna a někdo by ho unesl?“

Podívala se na mne. „S tím jděte do háje, pane Spravedlivý.“

Usmál jsem se. Cílevědomě se soustředila na tenis. Na co přitom myslela, těžko říct.

Ilaria mluvila dokonale anglicky. Alessia prý taky hovořila plynně. Díky tomu, že po smrti paní Cenciové pracovala v domácnosti jako hospodyně jedna starší Angličanka. V současné době se o dům staraly Alessia, Ilaria a Luisa společně, a kuchařka si mně postěžovala, že od té doby, co paní Blackettová odešla na odpočinek k bratrovi do Eastbournu, se nic nedělá tak, jak by se dělat mělo.

Následující den ráno, když jsem Cenciho vezl do kanceláře, řekl mi: „Andrewe, otočte, pojedeme domů, tohle nemá smysl, na nic se nesoustředím. Sedím v práci, koukám do zdi a nic nedělám. Slyším, jak kolem mne lidé mluví, ale nevnímám, co říkají. Zavezte mne domů.“

„Třeba to bude doma ještě horší,“ řekl jsem.

„Ne. Otočte to. Já tenhle týden v kanceláři nevydržím. Dnes určitě ne.“

Otočil jsem tedy a vrátil se do vily. Cenci zavolal sekretářce, aby ho nečekali.

„Já prostě nedokážu myslet na nic jiného než na ni. Vidím ji před sebou jako malou holčičku, jako školačku, jak se začínala učit jezdit. Byla vždycky taková hezounká, upravená, plná života…“ Polkl, odvrátil se a odešel do jídelny. Slyšel jsem, jak cinkla láhev o skleničku.

Po chvíli jsem šel za ním.

„Pojďte, zahrajeme si dámu.“

„Já se nesoustředím.“

„Tak se o to aspoň pokuste.“

Donesl jsem krabici s hrou. Kdykoli byl na tahu, táhl mechanicky a bez elánu. Nevyužil toho, že je lepší hráč než já. Po chvíli se zadíval nadlouho do prázdna, jako už tolikrát od okamžiku, kdy jsme odevzdali výkupné.

Asi v jedenáct mu u ruky zařinčel telefon. Pomalu se probudil z transu.

„Haló?… Ano, tady je Cenci…“ Chvíli poslouchal, pak se tupě zadíval na sluchátko a zavěsil.

„Děje se něco?“ zeptal jsem se.

„Já nevím. Asi o nic nejde. Prý mám zboží připravené a mám si je vyzvednout. Vůbec nevím jaké zboží… ten člověk zavěsil, než jsem se stačil zeptat.“

Zhluboka jsem se nadechl. „Máte přece odposlouchávaný telefon.“

„Jistě, ale co to s tím má…“ Najednou na mne vytřeštil oči. „Vy se domníváte…, vy opravdu myslíte…“

„Můžeme se přesvědčit. Moc se ale na to neupínejte. Jaký měl hlas?“

„Takový hrubší…, nebyl stejný jako předtím,“ řekl nejistě.

„No co… zkusíme to, v každém případě to bude lepší, než tady takhle nečinně sedět.“

„Ale kam chcete jet? Přece nám nic neřekl.“

„Jel bych se podívat tam, kde jsme nechali výkupné, to se nabízí.“ Viděl jsem, jak se v něm rozlévá naděje. Rychle jsem dodal: „Ale opravdu se na to neupínejte. Raději nedoufejte, kdyby z toho nic nebylo, tak byste to zklamání neunesl. Třeba měl na mysli nějaké jiné •místo…, ale stejně, nejdřív bychom to měli zkusit u té kapličky.“

Začínal uvažovat rozumně, ale křečovitě se držel nové naděje. Proběhl domem k zadnímu vchodu, kde jsem nechal stát vůz. Nasadil jsem si šoférskou čepici a vykročil za ním normálním krokem. Důstojně, pokojně jsem nastoupil. Někdo věděl, že Cenci je doma a ne v práci. Možná že napřed volal do kanceláře, a tam mu to řekli, ale taky možná, že to ví, protože nás někdo pozoruje. Dokud Alessia nebude ve zdraví doma, byl jsem v každém případě odhodlaný hrát šoféra do všech důsledků.

„Proboha pospěšte si,“ naléhal Cenci. Rychle jsem vyjel z brány. „Proboha přece…“

„Jen klid, však tam dojedeme. Jenom si nedělejte příliš velké naděje…“

„Já musím doufat…“

Jel jsem rychleji než jindy, ale jemu ta jízda stejně připadala nekonečná. Když jsme dojeli ke kapličce, nikde jsme nikoho neviděli.

„Ach ne…, ne…,“ hlas se mu zlomil. „Já to nevydržím…, ne…“

Se strachem jsem se na něj ohlédl, ale byl v pořádku, byl jen z hloubi duše zdrcený a nešťastný, žádný záchvat neměl.

„Počkejte chvilku, já se jdu raději podívat…“ Vystoupil jsem z vozu.

Obešel jsem kapličku, a za ní, tam, kde jsme předtím nechali výkupné, jsem ji našel. Byla v bezvědomí, stočená jako miminko, zabalená do igelitového pláště.

Otcové jsou podivní. Po celý zbytek dne nenaplňovala duši Paola Cenciho blaženost nad tím, že jeho dcera je živá a v bezpečí a že se ve zdraví probouzí z umělého spánku; zaplavil ho strach, aby se lidé od tisku nedozvěděli, že jsme ji našli víceméně nahou.

„Andrewe, slibte mi, že to nikomu neřeknete! Nikomu! Doslova nikomu.“

„To vám slibuju.“

Musel jsem mu to slíbit nejmíň šestkrát, ačkoli bylo samozřejmé, že mne o takový slib vůbec prosit nemusí. Pokud to někdo vyzradí, tak jedině sama Alessia.

To, že nebyla oblečená, Cenciho opravdu rozrušilo. Nejvíc se zděsil, když jsme společně zjistili, že nemá ani prostrčené ruce v rukávech a že plášť není zapnutý. Ta tenká igelitová blána z ní jednoduše sklouzla.

Měla postavu dítěte. Sametovou kůži, štíhlé údy, ňadra jako drobná poupata. Cenci upadl do takových rozpaků, že se jí nechtěl ani dotknout, takže jsem to byl nakonec já, poradce a děvečka pro všechno, kdo jí navlékl rukávy a plášť kolem ní co možná decentně zabalil. Když jsem ji nesl do vozu, byla lehoučká. Položil jsem ji na zadní sedadlo, kolena měla trochu pokrčená, pod kučeravou hlavou složené sako. Cenci si sedl

dopředu vedle mne. Už cestou ze mne začal opakovaně mámit slib, že nikomu nic nepovím. Když jsme dojeli k vile, utíkal dovnitř pro přikrývku a do ní jsme Alessii zabalili, takže jsme ji do obrovské haly donesli ne v bavlnce, ale ve vlnce, důstojně zahalenou.

Nemohli jsme najít ani Ilarii, ani Luisu. Služby upovídané kuchařky jsme zavrhli. Cenci mne pak trhaně požádal, jestli bych nebyl tak hodný a nenahradil přikrývku nějakými šaty, zatímco on půjde zavolat lékaře. Když už jsem ji stejně viděl jen tak…, dodal. Trochu mě to ohromilo, ale bez odmluv jsem vyhledal jednoduché rovné letní šaty a splnil svěřený úkol. Alessia po celou dobu pokojně spala.

Nebylo tak docela jednoduché s ní manipulovat. Natáhl jsem jí modré úpletové šaty přes hlavu, ruce prostrčil krátkými rukávy, sukni stáhl ke kolenům a přísně jsem se snažil nepodlehnout přirozenému vzrušení. Pak jsem Alessii položil na postel a až k pasu přikryl přikrývkou. Puls měla pravidelný, kůži přiměřeně teplou, dýchala taky pravidelně: asi jí dali jen prášky na spaní, snad nic horšího.

Tvář měla klidnou, pokojnou. Dlouhé řasy se dotýkaly tmavých kruhů pod očima nad propadlými tvářemi. Měla výrazné obočí, bledé rty, vlasy rozcuchané, ale čisté. Až se probudí, říkal jsem si, mnoho klidu neužije.

Sešel jsem do přízemí. Cenci už měl zase v ruce skleničku brandy. Stál.

„Je v pořádku?“ zeptal se.

„Ano. Vypadá dobře, velmi dobře.“

„Je to zázrak!“

„Hm.“

Odložil skleničku a dal se do pláče. „Odpusťte. Já se nedokážu ovládnout.“

„To nic, to je přirozené.“

„To všichni rodiče pláčou?“ Vytáhl kapesník a vysmrkal se.

„To víte že ano.“

Osušil si oči a ještě trošku popotahoval. „Máte zvláštní život,“ řekl.

„Ale ani ne.“

„Prosím vás, jen nikomu neprozraďte, že nebyla oblečená. Slibte mi to, Andrewe!“

„Slibuju.“

Upozornil jsem ho na to, že budu muset Pucinellimu oznámit, že je Alessia volná. Ihned se vyděsil a já mu znovu musel slíbit, že nic neprozradím. Sliboval jsem mu to trpělivě. Stres se může projevit v těch nejpodivuhodnějších podobách a já věděl, že návratem oběti věc zdaleka nekončí.

Pucinelli naštěstí právě sloužil v sanitce, i když by se k němu vlastně zpráva donesla v každém případě, protože jsme měli odposlouchávaný telefon.

„Je doma,“ řekl jsem stručně. „Jsme tady, ve vile. Ona je nahoře.“

„Alessia?“ Úžas, úleva a nedůvěra.

„Ano, přímo osobně. Je uspaná prášky, ale je v pořádku. Nemusíte spěchat, určitě bude spát ještě několik hodin. Jak to vypadá u vás?“

„Andrewe!“ Začal se mnou ztrácet trpělivost. „Co se vlastně odehrálo?“

„Nezajedete sem?“

Chvíli bylo ve sluchátku ticho. Pucinelli mi kdysi řekl, že lidem radím formou otázky. Asi na tom něco bylo. Není špatné někomu předložit nějakou myšlenku, a pak ať už se rozhodne sám. Pucinelli přece věděl, že máme telefon napíchnutý, sám to zařizoval, věděl, že každé slovo, které si řekneme, se nahrává. Mohlo ho napadnout, že s ním chci mluvit osobně.

„Dobře, já se zastavím.“

„Teď na tom jste líp, na ty vaše dva únosce máte pořádnou páku. Jo, nemohl byste vzít to výkupné sem? Jakmile se k němu dostanete, samozřejmě. Ty peníze patří panu Cencimu.“

„Samozřejmě,“ řekl suše. „Jenže ono to nezáleží jenom na mně.“

„Aha. Mimochodem, ty bankovky mám samozřejmě ofotografované.“

„Vy jste ale mazaný ďábel.“

„Divíte se? Nebylo by to poprvé, co se na policii něco ztratilo.“

„Urážíte náš sbor!“ Opravdu se zlobil, byl loajálně dotčený.

„Vůbec ne. Uznejte, že policejní stanice není banka. Vašim kolegům by se zaručeně ulevilo, kdyby se zbavili zodpovědnosti za tak obrovskou částku.“

„Potřebujeme ty peníze jako doličný předmět.“

„Jenže ostatní únosci jsou ještě na svobodě a určitě jsou stále lační peněz. Mohli byste ale to výkupné uložit s vaší pečetí do banky, kterou by určil pan Cenci.“

Chvíli se odmlčel. „To bych snad mohl zařídit,“ řekl komisně, trochu se na mne ještě zlobil. „Takže se uvidíme ve vile.“

Odložil jsem s úsměvem telefon. Pucinellimu jsem důvěřoval absolutně, ale to ještě neznamenalo, že důvěřuju všem ochráncům zákona. Několikrát jsem pracoval v Jižní Americe, kde bylo zcela běžné, že únosci úplatky nebo výhrůžkami donutili policisty, aby se jaksi chvíli dívali jinam. Ne že by se takové věci neděly i v jiných zemích. Únosci nemají svědomí, nemají zábrany a neznají slitování. Leckterý policista musel volit mezi povinností a bezpečím své rodiny.

Za deset minut mne Pucinelli zavolal.

„Chtěl jsem vám jen říct…, tady se to dalo do pohybu. Přijeďte sem, jestli chcete. Zařídím, abyste se sem dostal ze západního konce ulice.“

„Dobře. A děkuju.“

Mým partnerům by se to moc nelíbilo, ale já se vydal na cestu. Prostudoval jsem si celou řadu referátů o obklíčení a vyslechl jsem přednášky lidí, kteří se obléhání únosců osobně zúčastnili, ale sám jsem něco takového nikdy ve skutečnosti nezažil. Tuhle šanci bych nerad promeškal. Převlékl jsem se z uniformy španělského šoféra za obyčejného diváka. Půjčil jsem si malý vůz na nákupy a za chvíli už jsem kráčel po té

bolognské ulici. Stihl jsem to v rekordním čase.

Pucinelli dodržel slovo: u první bariéry pro mne měli připravenou propustku, se kterou jsem se hravě dostal až k té zaparkované sanitce. Nastoupil jsem stejnou cestou, jako jsem předtím vystoupil, dvířky na straně u chodníku, odvrácené od činžovního domu. Uvnitř vozu jsem našel Pucinelliho, jeho technika a tři pány v civilu.

„Takže jste se sem přece vydal," řekl Pucinelli.

„Ano, ještě jednou děkuju."

Krátce se na mne usmál a představil mi vyjednávače a dva psychiatry.

„Páni doktoři nás informovali o změnách duševního stavu únosců," řekl Pucinelli s kamennou tváří. Oba pánové přikývli.

„Jejich duševní stav ovlivňovalo nejvíc ze všeho to miminko," pokračoval Pucinelli. „Křičelo skoro nepřetržitě. Zřejmě mu po tom mléce, co jsme mu poslali, bylo ještě hůř."

Jako na objednávku se z reproduktoru napojeného na odposlouchávací zařízení v bytě ozvalo kvílení malého dítěte. Křik stále sílil. Z toho, jak se přítomní tvářili, bylo jasné, že tyhle zvuky nedohánějí k šílenství jen obklíčené únosce.

Pucinelli ztlumil křik z reproduktoru. „Před čtyřiceti minutami mi volal ten únosce s hlubokým hlasem. Řekl, že už odtamtud vyjdou, když splníme určité podmínky. Na letadle přestali trvat. Chtějí mít jen záruku, že je nepostřílíme. Řekl, že za hodinu..., tedy odteď za dvacet minut..., vyjde z domu matka s dítětem. Potom půjde jeden z těch chlapů. V prázdných bytech prý nesmějí být žádní policisté a schodiště musí být taky úplně volné. Před vchodem a na chodníku nesmí nikdo být. Ta matka s děckem vyjde na ulici a jeden z těch dvou půjde za ní. Nebude ozbrojený. Pokud ho zatkneme v klidu, vyjde další dítě a pak otec. Když se ten druhý ujistí, že to je bez rizika, vyjde s posledním dítětem v náručí. Ani on nebude ozbrojený. Zatkneme ho bez násilí."

Zadíval jsem se na Pucinelliho. „Bavili se předtím o tom mezi sebou? Slyšel jste je, jak o tom mluví?"

Zavrtěl hlavou. „Ne."

„Zavolali vám prakticky hned potom, co se Alessia vrátila domů, že?"

„Volali nápadně brzo."

„Viďte, že se tam podíváte po té vysílačce?"

„Jistě." Povzdechl si. „Od začátku hledáme na různých vlnových délkách, jestli nevysílají, ale zatím bezvýsledně. Stejně se mi ale zdá, že odněkud dostávají pokyny."

Ano, dostávají pokyny od někoho s chytrým, chladným a odvážným mozkem. Škoda, že se takový mozek věnuje zločinu.

„Co hodlají udělat s výkupným?" zeptal jsem se.

„Nechají ho v bytě."

Zadíval jsem se na obrazovku, na které byl předtím signál zaměřující vysílačku v kufříku. Obrazovka byla temná. Naklonil jsem se a přístroj

jsem zapnul. Signál se objevil, jasný a nepohyblivý. Takže kufřík je stále na stejném místě.

„Rád bych do toho bytu šel s vámi, jako zástupce pana Cenciho, rád bych se přesvědčil, že peníze jsou pod bezpečnou ochranou."

„Jak si přejete," řekl podrážděně.

„Uznejte, že to je hodně peněz."

„Prosím, to uznávám." Řekl to neochotně, váhavě. Asi to bylo tím, že byl v zásadě tak poctivý a že byl komunista. Tolik bohatství v rukou jediného člověka ho pobuřovalo. Kdyby Cenci o ty peníze přišel, Pucinelliho by to nijak nezarmoutilo.

Okna bytu v protějším domě byla stále zavřená. Všechna okna byla zavřená, přestože bylo horko.

„Oni vůbec neotvírají okna?" zeptal jsem se.

Pucinelli se zahleděl přes ulici. „Únosci čas od času na chvilku větrají, většinou k ránu, když vypneme reflektory. Ale žaluzie mají stažené pořád. V ostatních bytech teď nikdo není, my jsme nájemníky v jejich vlastním zájmu evakuovali."

Na ulici se prakticky nic nedělo. Většinu policejních vozů odvolali, takže tam najednou bylo prázdno. Za dvěma vozy, které tam ještě stály, se krčili čtyři policisté, trvale ve střehu. Zábrany z vlnitého plechu na konci ulice udržovaly diváky v uctivé vzdálenosti. Auto televize bylo zavřené. Jeden nebo dva fotografové seděli ve stínu na chodníku a pili pivo z plechovky. Křik dítěte, ozývající se předtím z reproduktoru, ustal. Hovor žádný. Byla siesta.

Bez předchozího varování náhle z domu vyšla rozcuchaná mladá žena s dítětem v náručí. Chránila si oči před prudkým slunečním světlem. Byla ve vysokém stupni těhotenství.

Pucinelli sebou prudce trhl a podíval se na hodinky. „Začli dřív," vyštěkl a vyběhl z vozu. Díval jsem se tmavým sklem, jak bez zaváhání jde k té ženě a bere ji za ruku. Otočila se k němu a podlomila se jí kolena. Pucinelli jí vzal dítě z rukou a zuřivě hlavou dirigoval své lidi.

Jeden z nich vyběhl, zachytil omdlévající ženu, bez velkých okolků ji postavil na nohy a odtáhl do jednoho z vozů. Pucinelli se znechuceně podíval na miminko, nesl je před sebou pěkně daleko od těla. Odevzdal dítě matce a s odporem si otřel ruce do kapesníku.

Fotografové a televize obživli jako elektrizovaní. Vtom z domu vyšel menší zavalitý člověk s rukama nad hlavou.

Pucinelli, který se kryl za jedním z vozů, si vzal megafon.

„Lehněte si na zem, ruce od sebe, nohy od sebe," přikazoval.

Muž chvíli váhal, jako by chtěl vycouvat, ale pak uposlechl.

Pucinelli mluvil dál: „Ležte a nehýbejte se. Střílet se nebude."

Chvíli bylo napjaté ticho. Pak vyšel z domu malý, asi šestiletý chlapec v šortkách a košili, na nohách modrobílé tenisky. Matka na něho naléhavě zamávala z okna policejního vozu a on se k ní rychle rozběhl. Jen se ohlédl

na postavu ležící na zemi.

Zesílil jsem zvuk reproduktoru napojeného na odposlouchávací zařízení v bytě, ale žádný hovor jsem neslyšel, jen jakési nedefinovatelné zvuky. Po chvíli ztichly i ty. Krátce poté vyšel z domu mladý muž s rukama svázanýma za zády. Byl neoholený, přepadlý a trochu se potácel.

„Pojďte k vozům," volal na něho Pucinelli megafonem. „Nic se vám nestane."

Ten člověk jako by vrostl do země. Pucinelli se zase přestal krýt, přestože věděl, že nahoře v bytě jsou zbraně. Vyšel klidně na ulici, vzal toho člověka za loket a odvedl ho za vůz, ve kterém byla žena s dětmi.

Psychiatři povážlivě vrtěli hlavou, neschvalovali tak přílišnou odvahu. Vzal jsem dalekohled ležící na pultě a zaměřil na okna bytu. Nic se tam nepohnulo. Pak jsem se zadíval na diváky za bariérou a prohlížel si fotografy. Muže z parkoviště u dálnic jsem nikde nezahlédl.

Odložil jsem dalekohled. Čas se nekonečně vlekl. Všichni jsme už začínali být nesví, měli jsme strach, že se něco nečekaně pokazilo a že kapitulace přece jen neproběhne hladce. Z reproduktoru se neozývalo nic. V ulici bylo naprosté ticho. Od okamžiku, kdy z domu vyšla matka s dítětem, už uplynulo čtyřicet šest minut.

Pucinelli sáhl po megafonu a energicky, bez agresivity vydal povel: „Vyjděte s tím dítětem. Nic se vám nestane."

Ticho. Nic se nedělo.

Pucinneli povel zopakoval.

Nic.

Bál jsem se střelby, paniky, sebevraždy, vraždy, pomstychtivého běsnění.

Pucinelli znovu promluvil: „Jestli se chcete vůbec někdy dostat z vězení, tak musíte splnit, na čem jsme se domluvili."

Nic.

Pucinelli vrátil megafon do vozu a sáhl po pistoli. Zastrčil si ji vzadu za opasek. Bez dlouhých okolků zamířil přes ulici ke vchodu do domu.

Psychiatři zalapali po dechu a rozčileně mávali rukama. Nebyl jsem si jistý, jestli bych v takové situaci měl dost odvahy, abych si počínal jako Pucinelli.

Žádné výstřely se neozvaly. My aspoň žádné neslyšeli. Nastalo dlouhé, napjaté ticho.

Policisté kryjící se za vozy byli neklidní, chyběl jim velitel, dívali se jeden na druhého, jako by očekávali nějaký pokyn, a drželi zbraně v pohotovosti. Technik v sanitce si něco výhrůžně mumlal. Reproduktor mlčel. Jestli se brzy něco nezačne dít, říkal jsem si, nejspíš zase dojde k nesmyslnému, neuváženému útoku se špatným koncem.

Pak se náhle v domovních dveřích objevila zavalitá mužská postava: silný, svalnatý chlap vynášel v náručí malou holčičku, nesl ji jako pírko.

Za ním vyšel Pucinelli. Zbraň v ruce neměl. Ukázal na prvního únosce,

roztaženého na zemi, a ten statný chlap postavil holčičku na zem a váhavě si lehl vedle svého společníka. Holčička, tak dvouletá, si lehla vedle, myslela, že to je hra.

Policisté vyběhli jako čerti ze škatulky, v ruce zbraně a pouta, a vrhli se na oba únosce. Netvářili se zrovna shovívavě. Pucinelli přihlížel, jak únosce odvádějí k druhému policejnímu vozu a jak holčičku odevzdávají rodičům. Pak se vrátil k otevřené sanitce, jako by o nic nešlo, jako by se vracel ze zdravotní procházky.

Poděkoval vyjednávači i oběma lékařům, pak mi pokynul, abych šel s ním. Vykročil jsem za ním ke vchodu do budovy a vzhůru po kamenných schodech. „Ten velký chlap byl až tamhle." Pucinelli ukázal ke střeše. „Byl až nahoře, v šestým patře, u dveří na půdu. Dost mi trvalo, než jsem ho našel. Ty dveře na půdu jsme ale samozřejmě zajistili, tamtudy nemohl utéct."

„Kladl odpor?"

Pucinelli se rozesmál. „Seděl na schodech, tu malou měl na klíně a povídal jí pohádku."

„Cože?"

„Když jsem vyšel po schodišti s pistolí v ruce, tak řekl, ať ji schovám, že ví, že to je v háji. Řekl jsem mu, ať jde dolů a ven z baráku, a on mi na to řekl, že teď právě by radši zůstal tam, kde je, prý má dcerku stejně starou, jako je ta malá, a prý je mu jasné, že už ji nikdy na klíně chovat nebude."

Dojímavé. „Co jste mu na to řekl?"

„Aby okamžitě sešel dolů."

To „okamžitě" trvalo hezky dlouho. Jako všichni Italové měl Pucinelli rád děti. No co, proč by i policista nemohl být sentimentální.

„Ten chudinka tatínek unesl jinému tatínkovi dceru a dalšímu tatínkovi málem zabil syna," poznamenal jsem suše.

„Vy jste ale ledovec."

Zavedl mne do bytu, jehož obyvatelé a únosci byli v obležení čtyři a půl dne. Panovalo tam nesnesitelné horko a zápach. Zatuchlý, hnilobný nelad. Nejen že to tam páchlo potem a kazícími se zbytky jídla, ale všude se povalovaly plenky a hadry a ušpiněné noviny, všude, v obou malých pokojích. Miminko zřejmě nejen křičelo, ale teklo z obou konců.

„Jak tady vydrželi? Proč něco nevyprali nebo neumyli?"

„Ta matka chtěla uklidit, slyšel jsem, jak je o to prosila, ale nedovolili jí to."

Začali jsme tu spoušť prohledávat. Kufřík s výkupným jsme našli skoro hned, byl pod postelí. Zdálo se, že v něm nic nechybí. Cenci se potěší. Pucinelli se na balíčky bankovek kysele podíval a šel hledat vysílačku.

Na televizi stálo rádio, které patřilo rodině. Pucinelli si ho prohlédl a zavrtěl hlavou, prý je příliš jednoduché. Pak začal metodicky všechno prohledávat, až vysílačku našel v krabici na těstoviny ve spíži.

„Tak, tady to máme," řekl a sklepl z přístroje zbytky nudlí. „Je to

kompletní i s naslouchátky.“ Byla to malá krátkovlnná vysílačka se skládací anténou.

„Radši neměňte frekvenci.“

„Copak jsem padlý na hlavu? Oni ale taky nejsou, hlavně ten chlap, co jim dával pokyny, ten určitě není na hlavu padlý.“

„Třeba nestačil myslet na všechno.“

„Třeba. Všichni zločinci někdy udělají chybu, jinak bychom je taky nechytli.“ Obtočil kabel od naslouchátek kolem přístroje a položil vysílačku ke dveřím.

„Jaký myslíte, že má rozsah?“ zeptal jsem se.

„Pár kilometrů, moc ne, ale na nás je to víc než dost, těžko nám to pomůže.“

Ještě jsme potřebovali pistole. Pucinelli je našel na okně, když šel vytáhnout žaluzie, abychom na to hledání líp viděli.

Oba jsme se zadívali z okna. Na místě už zůstala jen sanitka a zábrany z vlnitého plechu. Představoval jsem si, jak asi působil pohled z okna, dokud byla ještě ulice plná policejních vozů a po zuby ozbrojených karabiníků. Z takového pohledu musel jít strach. Při takové hrozbě, v horku, s křičícím dítětem, reflektory svítícími do oken, v tom nesnesitelném zápachu, ti chlapi museli být na pokraji amoku celou dobu.

„Jak jste šel přes ulici…, mohl vás snadno zastřelit.“

„Počítal jsem s tím, že to neudělá,“ řekl Pucinelli klidně. „Ale když jsem lezl nahoru po schodech…, nebyl jsem si tak jistý.“ Pousmál se.

Klidně, přátelsky na mne kývl a obrátil se k odchodu. Ještě řekl, že zařídí přepravu výkupného a že pošle své lidi, aby převzali pistole a vysílačku.

„Vy tady zůstanete?“ zeptal se.

Sevřel jsem si prsty nos. „Počkám na schodech.“

Usmál se a odešel. Po chvíli se dostavili jeho lidé. Výkupné jsem provázel až do banky, kterou určil Cenci, a v bance až dolů k sejfům. Od banky i od policistů jsem převzal stvrzenku. Pak jsem se vrátil.

Cestou k vozu, který jsem si půjčil do Cenciových, jsem se ještě zastavil zatelefonovat do podniku, do Londýna. Bylo zvykem, že pracovníci z terénu podávali pravidelně zprávy o situaci a vyslechli praktické a moudré rady svých kolegů.

„To děvče už je doma,“ hlásil jsem. „Obléhání skončilo a první výkupné je v bezpečí. Jak to vypadá se snímky toho druhého?“

„Dostaneš seznam bankovek zítra ráno.“

„Výborně.“

Chtěli vědět, kdy se vrátím.

„Tak za den, za dva dny. Záleží na tom děvčeti.“

5

Alessia se vzbudila až večer a nebylo jí dobře. Cenci spěchal, aby ji objal. Vrátil se s uslzenýma očima. Prý je ještě rozespalá a nechce věřit, že je doma.

Já Alessii neviděl. Ilaria spala celou noc v její ložnici na pohovce (na radu tety Luisy). Měl jsem dojem, že se Ilaria ze sestřina návratu upřímně raduje. Ráno přišla ke snídani v milostivé náladě, oznámila nám, že Alessii není moc dobře a že odmítá vylézt z vany.

„Proč?“ Cenci se tvářil nechápavě.

„Prý je děsně špinavá. Už si dvakrát myla hlavu. Tvrdí, že páchne.“

„To je nesmysl!“

„Jistě, já jí to taky říkala, ale nepomohlo to.“

„Tak jí tam vemte skleničku brandy a nějakou dobrou kolínskou,“ řekl jsem.

Cenci se na mne udiveně podíval, ale Ilaria prohlásila, že to není špatný nápad, a šla to zařídit. To dopoledne s námi hovořila mnohem vlídněji než kdy jindy. Jako by znovu získaná svoboda sestřina byla i její.

Pucinelli se dostavil před polednem s uniformovaným zapisovatelem. Alessia sešla dolů. Stál jsem v hale vedle Pucinelliho a díval se na váhavou postavu na schodišti. Bylo mi jasné, že by nejraději utekla. Zastavila se na posledním schodu a ohlédla se. Ilarii ale nikde neviděla.

Cenci k ní přiběhl, vzal ji kolem ramen, vysvětlil, kdo jsem a že s ní Pucinelli musí mluvit, že od ní potřebuje slyšet, jak všechno probíhalo, že by mu to mohlo pomoct k zajištění těch únosců.

Byla velmi bledá. Přikývla.

Viděl jsem oběti, které se po návratu domů chovaly s přehnanou rozjařeností, viděl jsem hysterii i apatii. Všechny oběti byly v šoku.

Alessiin stav odpovídal okolnostem: byla zakřiknutá, vykolejená, vyčerpaná, pociťovala úlevu i strach. Všechno jí připadalo neskutečné.

Měla ještě vlhké vlasy. Byla v džínách, tričku, nenamalovaná, vypadala na šestnáct a jako po nemoci. Dívka, kterou jsem viděl nahou. Určitě nepřipomínala oslňujícího miláčka evropských dostihových závodišť.

Cenci ji odvedl do knihovny, kde jsme se všichni rozesadili do křesel.

„Buďte tak velmi laskavá, a vyprávějte nám, jak se to odehrálo. Od začátku,“ požádal ji Pucinelli.

„Já… Připadá mi, že to je už tak dávno.“ Mluvila italsky, ale pomalu, s dlouhými pauzami, takže jsem jí rozuměl. Obracela se při řeči hlavně na otce, jako když vypráví právě jemu. Uvědomil jsem si, že italština mi teď je mnohem bližší než dříve.

„Jela jsem dostih tady u nás…, to ale víš.“

Cenci přikývl.

„Vyhrála jsem ten dostih v šest odpoledne, ale někdo podal stížnost…“

Znovu jsme sborově přikývli. Zapisovatel soustředěně psal těsnopisem.

„Pak jsem jela domů. Přemýšlela jsem o Anglii, jak tam pojedu s Brunelleschim Derby…“ Zarazila se. „Vyhrál?“

Její otec se zatvářil zmateně. Derby se běželo krátce po Alessiině únosu a Cenci by si tehdy nepovšiml, ani kdyby mu na zahradě přistáli Marťané.

Odpověděl jsem já. „Nevyhrál. Byl čtvrtý.“

„Aha.“ Nepokoušel jsem se vysvětlovat, že mě kůň zajímal jen proto, že ho měla jet ona, a že jen proto jsem si zjistil, jak se umístil. Prostě jen z obyčejné zvědavosti.

„Dojela jsem až sem…, už jsem viděla dům, byla jsem kousek od brány, zpomalila jsem, než začnu zatáčet…“

To bylo přímo klasické. Únosci většinou lapí svou oběť přímo před domem. Alessia měla červený sportovní vůz a ten den jezdila se staženou střechou, protože bylo teplo. Někteří lidé to únoscům skutečně usnadňují jak náleží, je to až neuvěřitelné.

„Proti mně jelo auto…, počkala jsem, až přejede, chtěla jsem si nadjet do brány…, jenže ono nepřejelo, ale najednou zastavilo přede mnou a zablokovalo mi vjezd.“ Odmlčela se a zadívala se úzkostlivě na otce. „Tati, já skutečně nemohla nic dělat, opravdu.“

„Ale moje drahá, moje drahá…,“ vyvedl ho z míry její omluvný tón. Netušil, jaký obrovský ledovec pocitu viny se pod tou malou vyčnívající špičkou skrývá. Já ano, znal jsem to dobře a zažil až příliš často.

„Já vůbec nechápala, oč jde. Pak najednou ti lidé otevřeli všechna dvířka, vyskákali z toho vozu…, byli čtyři…, všichni měli na obličeji strašidelné masky…, ale opravdu strašidelné…, jako masky čertů a nestvůr. Myslela jsem, že mě chtějí okrást, tak jsem jim hodila peněženku a snažila se tam dát zpátkečku a vycouvat…, jenže oni mi naskákali do auta…, doslova naskákali…,“ zarazila se, byla rozčilená. Pucinelli se ji jemně snažil upokojit.

„Šlo to všechno tak rychle…,“ stále hovořila omluvně a provinile. „Vůbec jsem se nestačila bránit…“

Pucinelli jí mírným hlasem skočil do řeči. „Slečno, nemáte se za co stydět, když někoho chtějí unést, tak ho unesou, to už tak je. Aldo Moro měl tělesnou stráž, a taky mu to nebylo nic platné. A osamělá dívka… v otevřeném voze…“ Významně pokrčil rameny, dokončil vlastně větu beze slov. Na chvíli Alessii upokojil.

Jednou, asi měsíc předtím, když jsme spolu byli sami, řekl, že děvče projíždějící se v otevřeném sportovním voze si přímo říká o to, aby je někdo okradl nebo znásilnil. „Netvrdím, že by ji jinak neunesli, to ne, ale počínala si hloupě, usnadnila jim to.“

„Máte pravdu, ale když je člověku dvacet tři a má úspěch, chce se radovat ze života, a k tomu patří projížďka otevřeným vozem za hezkého

počasí. Co byste jí radil? Aby jezdila staromódní limuzínou a aby zevnitř zajišťovala všechna dvířka?“

„Samozřejmě,“ řekl tehdy. „A vy byste jí to taky radil, kdyby se vás ptali. Je to přece vaše řemeslo.“

„Máte pravdu.“

Alessia pokračovala: „Hodili mi přes hlavu něco jako pytel…, sladce to vonělo…“

„Sladce?“ zeptal se Pucinelli.

„Ano. Jako éter nebo chloroform. Něco takového. Uspalo mě to. Snažila jsem se bránit…, ale oni mě drželi… a pak jako když mě zdvíhají…, víc už nevím.“

„Myslíte, že vás zdvíhali z vašeho vozu?“

„Myslím že ano, nejspíš ano. Určitě.“

Pucinelli přikývl. Alessiin vůz se tehdy našel na polní cestě asi dva kilometry od vily.

„Vzbudila jsem se ve stanu.“

„Kdeže?“ Cenci nechápal.

„Ve stanu…, tedy v místnosti…, ale na to jsem přišla až později.“

„Jaký to byl stan? Prosím popište nám ho,“ požádal ji Pucinelli.

Mávla unaveně rukou. „Ten vám můžu popsat do poslední podrobnosti. Byl ze zeleného plátna. Podlážka měla asi dva a půl čtverečního metru…, možná o trochu míň. Měl kolmé stěny…, mohla jsem se v něm postavit.“

Takže stan.

„Podlážka byla z nějakého velmi pevného materiálu…, šedá…, jistě byla nepromokavá…, což samozřejmě bylo v tomhle případě jedno…“

„Co bylo, když jste se probudila?“ ptal se dál Pucinelli.

„Jeden z těch lidí klečel vedle mne a pleskal mě po tváři. Dost tvrdě. Tak dělej…, říkal…, koukej se vzbudit…, dělej… Když jsem otevřela oči, zabručel, prohlásil, že musím opakovat několik slov a pak že zase můžu spát.“

„Měl masku?“

„Ano…, masku čerta…, oranžovou…, ošklivou…, s bradavicemi…“

Všichni jsme věděli, jaká slova tehdy musela říct. Všichni jsme nahrávku těch slov mnohokrát vyslechli, byla na první kazetě.

„Tady je Alessia. Prosím udělejte, co vám řeknou, jinak mne zabijí.“ Hlas měla po drogách zastřený, ale byl to nesporně její hlas.

„Vnímala jsem, co říkám, a taky jsem si to pamatovala, když jsem se pak úplně probrala…, ale když jsem to říkala, bylo všechno jako v mlze. Všechno, i ta maska, se chvíli objevovalo, pak zase mizelo.“

„Zahlédla jste někoho z nich bez masky?“

Usmála se. „Od té chvíle už jsem je neviděla vůbec, ani s maskou. Nikoho jsem neviděla. Nic. První člověk, kterého jsem pak viděla, byla teta Luisa…, seděla u mojí postele…, u mojí vlastní postele…, myslím, že vyšívala…, a já… myslela, že se mi to zdá.“ Najednou jí začaly po tvářích

stékat slzy. Zamžikala a setřásla je z řas. „Řekli…, že kdybych někoho z nich zahlédla bez masky, museli by mne zabít. Řekli mi, ať se nepokouším je vidět…," polkla naprázdno. „Tak jsem se o to nepokoušela…"

„Věřila jste, že to myslí vážně?"

Chvíli panovalo ticho. Pak velmi rozhodně řekla: „Ano." V tu chvíli všichni pochopili, čím vlastně musela projít. Cenci, který od počátku věřil všem výhrůžkám, se tvářil otřeseně. Pucinelli Alessii vážně ujistil, že usuzovala správně. Já si to myslel taky, ale nic jsem neříkal.

„Řekli…, že se nakonec vrátím domů…, když nebudu dělat potíže… a když ty, tati, zaplatíš výkupné." Přemáhala pláč. „Tati…"

„Moje zlatá…, byl bych dal cokoli." Sám měl co dělat, aby se nerozplakal.

Pucinelli řekl věcně: „Váš otec výkupné zaplatil."

Zadíval jsem se na něho. Pokračoval: „Ano, zaplatil. Ovšem kolik a jak, to ví jen on. Ale zaplatil, jinak byste tady nebyla."

„Byl jsem šťastný, že mi dali ještě jednu příležitost…, po tom, jak vaši lidé…," bránil se Cenci.

Pucinelli si odkašlal a rychle řekl: „Tak půjdeme dál. Slečno, popište nám prosím, jak jste pak prožila těch šest týdnů."

„Já vůbec netušila, jak jsem tam byla dlouho, až mi to řekla teta Luisa. Já úplně ztratila přehled o čase…, uplynulo tolik dní…, neměla jsem možnost počítat, kolik…, a taky mi to vlastně bylo jedno. Ptala jsem se těch lidí, proč mne tam drží tak dlouho, ale oni mi neodpověděli. Nikdy mi na nic neodpověděli. Prostě neodpovídali. Nemělo smysl se jich ptát… ale někdy jsem se přece jen na něco zeptala, jen abych promluvila." Odmlčela se. „Připadá mi zvláštní, že teď toho tolik napovídám. Tam jsem někdy nepromluvila celé dny."

„A co oni? Promluvili někdy na vás?"

„Jen když mi dávali pokyny."

„Jaké pokyny?"

„Jako… abych si vzala jídlo. Nebo abych vystrčila kbelík…" Zarazila se. „Tady, v tomhle pokoji to zní absurdně…"

Rozhlédla se po vznešených knihovnách sahajících až ke stropu, po křeslech čalouněných stříbřitým brokátem, zadívala se na světlý čínský koberec na mramorové podlaze. Všechny pokoje nenucené vyzařovaly bohatství. Na krásných, starožitných předmětech bylo vidět, že stojí na svých místech po několik desetiletí. Všechny ty poklady vypadaly jako samozřejmost. Jistě se při dostihové kariéře musela pohybovat ve velmi skromných prostorách, ale ten den jako by poprvé viděla prostředí, ze kterého vzešla.

„V tom stanu jsem měla pěnovou matraci," pokračovala unaveně, „a malý pěnový polštářek. Pak tam byl ten kbelík…, obyčejný kbelík… jako bývají ve stájích…, jinak nic." Znovu se odmlčela. „Jedna stěna stanu byla na zip. Dal se otevřít jen tak na padesát centimetrů, v té výšce byl

zablokovaný. Řekli mi, ať ten zip otevřu, že tam najdu jídlo…“

„Viděla jste do pokoje, ve kterém ten stan stál?“ zeptal se Pucinelli.

Zavrtěla hlavou. „Ne, za tou stěnou na zip byl ještě kus stranu, ale byl jako shrnutý, nebyl postavený…“ Po chvilce pokračovala. „Řekli mi, ať za ten zip nelezu. Jídlo jsem měla vždycky snadno na dosah.“

„Jaké bylo to jídlo?“ zeptal se Cenci ustaraně.

„Špagety nebo makarony. Někdy teplé, někdy studené. S omáčkou. Ta omáčka byla asi z konzervy. Prostě… jídlo mi dávali dvakrát za den…, odpoledne s něčím na spaní.“

Cenci začal něco pobouřené namítat, ale Alessia ho přerušila: „Mně to nevadilo…, já to prostě vždycky všechno snědla… bylo mi milejší spát než být vzhůru.“

Chvíli bylo ticho. Pak se Pucinelli zeptal: „Nezaslechla jste něco zvenčí, co by pro nás mohlo být vodítkem, abychom zjistili, kde jste vlastně byla?“

„Jestli jsem něco neslyšela? Ne…, jen hudbu.“

„Jakou hudbu?“

„No… z kazety…, pořád kolem dokolečka…, pořád totéž.“

„Co to bylo?“

„Verdi, nějaká orchestrální nahrávka, bez zpěvu, a pak pop-music, taky bez zpěvu.“

„Dokázala byste napsat sled toho, co tam měli nahráno?“

Zatvářila se překvapeně. „Pokud vím, jak se to jmenuje, tak ano, to bych mohla.“

„Kdybyste byla tak laskavá a napsala to ještě dnes, někoho bych si pro ten seznam poslal.“

„Dobře.“

„Jinak si už na nic nevzpomínáte?“

Zadívala se tupě do země. Měla hlavu přetíženou náhle nabytou svobodou. Pak řekla: „Asi čtyřikrát jsem musela nahlas přečíst vždycky několik vět, a taky chtěli, abych pokaždé stručně vyprávěla o něčem, co si pamatuju z dětství a o čem ví i táta, aby si byl jistý…, že jsem v pořádku.“

Pucinelli přikývl. „Četla jste z novin, že?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, žádné noviny mi nedali. Dostala jsem vždycky jen proužek papíru a na tom byly ty věty napsané na stroji.“

„Máte nějaký takový proužek?“

„Ne…, vždycky jsem jim ho musela tím otevřeným zipem ihned vrátit.“ Na chvíli se odmlčela. „Ta hudba hrála pořád, vypínali ji, jen když se mnou dělali ty nahrávky.“

„Mikrofon jste viděla?“

„Ne…, ale slyšela jsem stěnou stanu zcela jasně hovor v místnosti, takže klidně mohli natáčet zvenčí.“

„Poznala byste jejich hlasy?“

Nechtě se otřásla. „Dva ano, dva z nich mluvili často…, ale bylo jich tam víc. Jeden z těch dvou se mnou dělal ty nahrávky…, toho si určitě

pamatuju. Byl takový… chladný. Ten druhý byl odporný… Měla jsem pocit, že mu to všechno dělá dobře…, hlavně ze začátku, to byl hrozný…, pak jsem si možná na něho zvykla nebo už mi bylo všechno jedno. Pak tam byl jeden, který se stále jako omlouval…, promiňte slečno…, hlavně když mi dával jídlo. Pak tam byl takový, co jen bručel…, ale když jsem se na něco zeptala, neodpověděl mi žádný z nich, nikdy.“

„Slečno, kdybychom vám přehráli jednu z těch kazet, které poslali vašemu otci, myslíte že byste nám mohla říct, jestli poznáváte jeden hlas?“

„Jistě, samozřejmě.“

Přinesli malý přehrávač a kopie vzkazů. Trochu nesvá se dívala, jak Pucinelli vkládá kazetu do přístroje a jak tiskne knoflík. Cenci ji vzal za ruku, jako by ji chtěl bránit před tím, co bude muset vyslechnout.

Ozval se Jeho hlas. „Cenci, máme vaši dceru Alessii. Vrátíme vám ji, až zaplatíte výkupné ve výši sto padesát tisíc milionů lir, poslechněte si teď hlas své dcery.“ Ozvalo se klapnutí, a pak Alessiin zastřený hlas. Odříkala známá slova. „Můžete jí věřit,“ pokračoval On. „Jestli nezaplatíte, tak ji zabijeme. Nezdržujte to. S policií se nesmíte spojovat. Pospěšte si, jinak budeme vaši dceru tlouct. Zbijeme ji za každý den zbytečných odkladů. Taky…“ Pucinelli zastavil přístroj. Milosrdně tak umlčel další odporné, bestiální výhrůžky. Alessia se třásla a byla sotva schopná promluvit. Rozhodně však přikyvovala.

„Ano… ano.“

„Mohla byste to odpřisáhnout?“

„Ano…“

Pucinelli metodicky přehrávač uklidil. „Na všech páskách je slyšet týž mužský hlas. Nechali jsme si udělat speciální hlasový rozbor…, takže máme jistotu.“

Alessia pracně polkla. „Oni mě ale netloukli, ani mi tím nevyhražovali. Nikdy se o ničem takovém ani nezmínili.“

Pucinelli kývl. „Ty výhrůžky byly určené pro vašeho otce.“

Vyděšeně se obrátila k Cencimu: „Tatínku, přece jsi jim to všechno nedal? To by bylo všechno, co máme…, tos přece nemohl.

Rychle zavrtěl hlavou, aby ji uklidnil. „Ne, tolik jsem jim zdaleka nezaplatil. Nelam si s tím hlavu…, netrap se.“

„Kdybyste dovolila…,“ ozval jsem se anglicky.

Všichni se zarazili, jako by najednou promluvila zeď.

„Slečno, nevzpomínáte si, jestli vás během té doby nepřestěhovali? Nejspíš by to připadalo v úvahu tak před pěti dny?“

Zavrtěla hlavou. „To ne.“ Pak znejistěla a zamračila se. „Byla jsem celou tu dobu v tom stanu. Ačkoliv…“

„Ačkoliv…?“

„Těch několik posledních dní jsem měla pocit, že cítím vůni čerstvě upečeného chleba, a světlo bylo nějak jasnější…, myslela jsem si, že třeba roztáhli záclony…, ale vlastně jsem o tom moc neuvažovala…, snažila

jsem se co nejvíc času prospat…, bylo to tak snadnější.“

„To světlo…, to bylo denní světlo?“

Přikývla. „Ve stanu bylo šero, ale já si na to zvykla…, oni nikdy nerozsvěceli, takže v noci byla tma, aspoň předpokládám, že byla tma, protože já skutečně vždycky celou noc prospala.“

„Nepokládáte za možné, že jste mohla prospat i to, že vás třeba s tím stanem přestěhovali? Že ho třeba postavili někde jinde, v jiném Pokoji, zatímco jste spala?“

Znovu se zamračila. Usilovně přemýšlela. „Jeden den…, není to tak dávno…, jsem vlastně pořád pospávala, vůbec jsem se pořádně nevzbudila, až zase večer a pak mi bylo špatně…, jako když jsem se vzbudila včera tady… Ach kdybyste věděli, jaké to je…, já jsem tak strašně ráda, že jsem doma…, já vám to ani neumím říct…“ Zabořila obličej otci do náruče a on ji hladil po vlasech. Oči měl zarudlé.

Pucinelli vstal, formálně se rozloučil s otcem i dcerou a odešel se svým zapisovatelem a se mnou do haly.

„Já sem nejspíš ještě budu muset zajít, ale zatím mi to musí asi stačit.“ Povzdechl si. „Ví toho hodně málo, moc nám nepomůže. Ti únosci byli opravdu opatrní. No, kdybyste se ještě něco dozvěděl, Andrewe, tak mi prosím dejte vědět, ano?“

Přikývl jsem.

„Jak velkou částku zaplatil?“ zeptal se ještě.

Usmál jsem se. „Seznam čísel bankovek by mi měli dnes dodat. Dám vám ho. Mimochodem, systém Identikit jako u nás v Anglii taky užíváte?“

„Portrét z předložených prvků? Ano.“

„Mohl bych vám sestavit obličej jednoho z těch únosců, jednoho z těch, které nemáte, pokud budete chtít.“

„Pokud budu chtít! Kde jste ho viděl? Jak víte, že k nim patří?“

„Viděl jsem ho dvakrát. Já vám to všechno povím, až za vámi přijedu s těmi seznamy.“

„Bude to brzy?“

„Jakmile dorazí kurýr. Každou chvíli.“

Kurýr se dostavil přesně v okamžiku, kdy Pucinelli nasedal do vozu. Půjčil jsem si tedy znovu Cenciho malého fiata a jel v závěsu za policejním autem na velitelství.

Vybíral jsem čelo, oči, ústa, bradu, vlasy, podle toho, jak se mi ten člověk vybavoval z obou setkání. „Vy jste ho musel taky vidět, stál hned vedle sanitky tu noc, kdy začalo obléhání.“

„Já tehdy musel myslet na moc věcí najednou.“

Přikývl jsem a přidal ke skládačce uši. „Ten člověk je mladý… těžko odhadnout, kolik mu je…, mladší než dvacet pět let ale nebude. Spíš ke třiceti nebo něco málo přes třicet, podle mého odhadu.“

Sestavil jsem celý obličej z pohledu zpředu i ze strany, ale moc jsem s výsledkem spokojený nebyl. Pucinelli se nabídl, že mi obstará výtvarníka,

ten že to podle mých instrukcí nakreslí. „Pracuje u soudu, je velmi rychlý a pohotový.“

Stačil jeden krátký telefonický hovor a do půl hodiny se výtvarník dostavil. Obtloustlý pán, bručlavý, mírně páchnoucí česnekem. Je přece siesta a jak prý můžeme očekávat od normálního člověka, že bude pracovat ve dvě odpoledne? Prohlédl si znechuceně moji skládačku, kterou jsem dal dohromady z nabídnutých možností, a pak začal uhlem rychle kouzlit do skicáku. Vždy po několika vteřinách zdvihl hlavu a čekal, co řeknu.

„Má kulatější hlavu, takovou hladkou, kulatou hlavu,“ naznačil jsem tvar rukama.

A už se tam objevila kulatá hlava. „Co dál?“

„Ty rty jsou trochu úzké…, měl silnější spodní ret.“

Přestal kreslit, když už mě žádné další vylepšení nenapadlo. Ukázal výsledek naší společné námahy Pucinellimu: „Tak takhle si toho člověka pamatuje váš přítel z Anglie. Jenže paměť nebývá moc spolehlivá.“

„Moc vám děkuju. Můžete si jít zase lehnout.“

Umělec zabručel a odkráčel.

Zeptal jsem se, jestli Pucinelli neví, jak to vypadá s Lorenzem Traventim.

„Dnes konečně prohlásili, že je mimo nebezpečí.“

„To jsem rád.“

„Takže ty dva únosce budou stíhat pro pokus vraždy. Popírají to.“ Pokrčil rameny. „Zatím odmítají mluvit o detailech, přestože jim samozřejmě opakujeme, že když nám dopomůžou k zatčení těch ostatních, nebudou sami muset tak dlouho sedět.“ Sáhl po kresbách. „Tohle jim ukážu, to s nimi zatřese.“ V očích mu zajiskřilo škodolibé potěšení. Potěšení rozeného policisty, připraveného k útoku na kořist. Viděl jsem podobnou jiskru v očích jiných policistů v jiných uniformách, a nikdy mne nepobuřovala. Pucinelli si zasloužil trochu zadostiučinění po tom, co v předchozím týdnu prodělal.

„Jo… to rádio…,“ řekl před odchodem.

„Ano?“

„Mohli vysílat na frekvencích, vyhrazených pro letadla.“

„Ale! To je dost neobvyklé, ne?“

„Zas tak moc ne. Měli to nařízené na mezinárodní nouzovou frekvenci…, ta je samozřejmě sledovaná ve dne v noci, přesto určitě nikdo neslyšel, že by se nějak domlouvali o únosu. Pro jistotu jsme si to ale dnes ráno na letišti ověřili.“

Alessia se na mne podívala: „Smím se vás na něco zeptat?“

„Jistě, spusťte.“

„Ptala jsem se na to tatínka, ale odmítl mi odpovědět, což je ovšem v určitém smyslu taky odpověď.“ Zarazila se na chvíli. „Měla jsem něco na sobě, když jste mě našli?“

„Igelitový plášť do deště,“ odpověděl jsem suše.

„Ach…“

Nedala na sobě znát, jestli ji ta odpověď uspokojila. Chvíli byla zamyšlená. Pak řekla: „Když jsem se probudila tady doma, měla jsem na sobě šaty, které už celá léta nenosím. Ani Ilaria, ani teta Luisa nevědí, jak jsem se do nich dostala. Neobklékl mi je tatínek? Není proto takový rozpačitý?“

„Vy jste nepředpokládala, že budete oblečená?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Já…,“ zaváhala.

Podíval jsem se na ni. „Nechali vás neoblečenou po celou tu dobu?“

Neklidně se pohnula v křesle, jako by se do něj nejraději zavrtala celá, všem z dohledu. „Nerada bych…“ Zase se odmlčela. Byl bych tu větu uměl dořícт za ni. Byla by nerada, kdyby se to rozneslo.

„Můžete být úplně klidná, já to nikomu vykládat nebudu.“

Seděli jsme v knihovně. Večerní šero ustupovalo tmě a denní žár snesitelnému teplu. Byli jsme vysprchovaní, oblečení v domácím a čekali jsme, jak bylo u Cenciových zvykem, až se rodina sejde na skleničku před večeří. Alessia měla zase vlhké vlasy, ale přece jen udělala pokrok, nalíčila si rty.

Chvilkami se na mne pátravě zadívala. Ještě mi docela nedůvěřovala.

„Proč jste vlastně tady? Tatínek tvrdí, že by ty uplynulé týdny bez vás nepřežil…, ale… mně to stejně není jasné.“

Vysvětlil jsem jí, jaké mám povolání.

„Takže jste jako poradce?“

„Ano.“

Zadívala se mi do očí, pak na ruce a znovu do očí. Těžko říct, co si myslela. Nakonec zhluboka vzdychla a dospěla k rozhodnutí.

„Dobře…, tak mi tedy poraďte. Já teď mám takový divný pocit… jako když člověk najednou doletí letadlem na druhý konec světa a nemůže se srovnat se změnou času…, s časem jako kdyby se něco stalo a jako kdybych chodila po tenounkém papíru. Všechno mi připadá neskutečné. Chce se mi brečet. Přitom bych měla být strašně šťastná. Proč nejsem?“

„To je normální reakce.“

„Ale vy nemáte představu…, nemůžete mít představu…, jaké to bylo.“

„Vyslechl jsem od mnoha lidí, jaké to bylo. Od lidí, kteří na tom byli tak jako vy, bezprostředně po návratu domů. Všechno mi vyprávěli. Počáteční otupující šok, jak nemohli uvěřit, že to, co se děje, je skutečnost. Jak je ponižovali, jak se únosci snažili dostat je tam, kde je chtěli mít, ustrašené a bezbranné. Žádný záchod. Často nahota. Ztráta lidské důstojnosti. Ani špetka laskavosti. Samovazba. Nemožnost s někým promluvit, něčím se zabývat, jen nejistota, strach… a pocit viny… Pocit viny, že se člověk nechal chytit, že se neubránil, pocit viny nad zármutkem a strachem, jaký jistě cítí jeho rodina, pocit viny při představě výkupného…, při představě nedostupné ceny života…, strach o život…,

kdyby se nezdařilo peníze shromáždit…, kdyby něco nevyšlo…, co když únosci ztratí nervy…“

Napjatě mne poslouchala. Nejdřív překvapeně, pak s úlevou. „Takže vy to opravdu znáte, vy mne chápete. Nebyla jsem schopná nikomu…, nechci je rozrušovat… a taky… já…“

„Vy se stydíte.“

S úžasem se na mne zadívala. „Ano…, ale proč?“

„To já nevím. Ale všichni se stydí.“

„Opravdu?“

„Jistě.“

Chvíli seděla mlčky. Pak se zeptala: „Jak dlouho asi tak potrvá…, než se z toho dostanu?“

Na to bylo těžké odpovědět. „Jsou lidé, že to ze sebe setřesou hned po návratu. Je to jako nemoc… nebo zranění…, musíte počkat, až se to zajizví.“

Některým obětem to trvalo dny, jiným týdny i roky. Někomu se rány nezacelí nikdy, krvácejí až do smrti. U zdánlivě silných jedinců se otřes projevoval nejvíc. První den po osvobození není možné odhadnout, jak kdo bude reagovat.

Do místnosti vstoupila Ilaria v efektních rudozlatých šatech a rozsvítila všechna světla.

„Teď vysílali v rozhlase, že už jsi doma. Tak si koukej užívat klid, dokud můžeš, protože páni reportéři už jsou určitě za vraty.“

Alessia se znovu schoulila do křesla a tvářila se nešťastně. Vida, fikal jsem si, Ilaria se už pro takovou příležitost oblékla. Další důkaz, že si prostě nepřeje stát ve stínu své sestry.

„Radíte lidem i pokud jde o novináře?“ zeptala se Alessia nesměle. Přikývl jsem.

„Pokud si to budete přát, tak jistě.“

Ilaria, přecházející právě kolem mého křesla, mě pohladila po hlavě. „To je náš pan Všezařídil. Se vším si ví rady.“

Paolo Cenci přišel s Luisou. Tvářil se ustaraně, jako obvykle, a Luisa těkala sem a tam, jako obvykle.

„Volali z televize,“ řekl Cenci. „Prý sem posílají vůz se štábem. Alessie, bylo by lepší, kdyby ses uklidila do svého pokoje, dokud neodejdou.“

Potřásl jsem rozhodně hlavou. „To bych nedělal, utáboří se vám před domem. Lepší je raději si to odbýt.“ Zadíval jsem se na Alessii. „Pokud byste dokázala…, já vím, že to je obtížné…, ale kdyby se vám povedlo říct nějaký žert, měla byste od nich dřív pokoj.“

Nechápavě se na mne zadívala. „Jak to?“

„Protože dobré zprávy jsou krátké zprávy. Pokud by měli dojem, že jste hodně zkusila, že to bylo opravdu kruté, nedali by vám pokoj. Když jim řeknete, že se k vám únosci chovali slušně, že jste šťastná, že jste doma, a že se brzy vrátíte na dostihovou dráhu, zbavíte se jich dřív. A kdyby se vás

náhodou zeptali na něco, co by vás skutečně rozrušilo, tak prostě zavřete uši a vymyslete si nějakou vtipnou poznámku.“

„Nevím…, jestli to dokážu.“

„Ale ano. Poslyšte, svět chce vědět, že jste v pořádku, chtějí, abyste všechny uklidnila, abyste se usmála. Když to dokážete, bude pro vás návrat do normálního života mnohem snadnější. Jak se budete setkávat s přáteli, budou vás bouřlivě a bez zábran vítat…, kdybyste reagovala hystericky, vaši přátelé by se setkání s vámi báli, byli by v rozpacích.“

„Alessia není hysterická,“ řekl Cenci podrážděně.

„Ale já vím velmi dobře, jak to myslí,“ Alessia se na otce unaveně usmála. „Prý za jeho rady platíš, tak když nám radí, měli bychom ho poslechnout, ne?“

Celá rodina, zmobilizovaná k mimořádné příležitosti, předvedla mimořádně dobré postavení, jako herci první třídy. Ilaria a Luisa to měly celkem snadné. Obdivoval jsem ale Cenciho, jak sehrál roli dokonalého, ochotného, vyrovnaného hostitele. Dokonce pomáhal technice hledat elektrické zásuvky a přestavovat nábytek. Zatímco si první televizní štáb chystal prostředí, dostavil se druhý, od jiné televizní společnosti, a vzápětí poté začaly přijíždět vozy plné reportérů, někteří z místních deníků, jiní z mezinárodních tiskových agentur, v průvodu celého houfu fotografů. Ilaria se mezi všemi pohybovala jako krásný pestrý pták a vesele si s nimi povídala. Dokonce i Luisa se chovala pohostinně, i když přitom byla trochu duchem nepřítomná.

Díval jsem se na ten zmatek pootevřenými dveřmi knihovny. Alessia seděla ve svém křesle, kruhy pod očima čím dál tím temnější.

„Já to nedokážu.“

„Nikdo od vás nechce zpěvy a tance…, stačí…, když budete normální.“

„A když zažertuju.“

„Správně.“

„Mně se z toho dělá zle.“

„Nesmysl, jste na veřejnost zvyklá, jste zvyklá na to, že vás lidé okukují. Myslete si třeba…,“ snažil jsem se najít správný výraz, „třeba že jste při odsedlávání vítěze…, že se všechno točí kolem vás. Na to přece musíte být zvyklá.“

Polkla nasucho, ale když pro ni otec přišel, vstala a šla bez zaváhání, bez zakolísání čelit palbě fotoblesků, palbě otázek. Díval jsem se na ni z knihovny škvírou v pootevřených dveřích a poslouchal její jasnou, pomalou italštinu.

„Jsem hrozně šťastná, že jsem doma. Ano, jsem v pořádku. Jistě, doufám, že co nejdřív budu zase jezdit.“

V prudkém světle reflektorů vypadala ještě bledší než předtím, zvlášť když stála po boku kvetoucí Ilarie. Klidný, mírný úsměv jí však z tváře nezmizel ani na chviličku.

„Ne, svoje únosce jsem nezahlédla, jejich obličeje jsem neviděla.

Počínali si velmi… řekněme… diskrétně.“

Páni reportéři pochvalně zamručeli.

„Ano, jídlo bylo přímo vynikající…, pokud má člověk rád omáčku z konzervy.“

To načasovala přesně. Páni reportéři se dokonce rozesmáli.

„Bydlela jsem ve stanu, v takovém, v jakém lidé tráví dovolenou. Jak byl velký? Jako malá ložnička… přibližně. Ano…, celkem pohodlný…, většinou jsem poslouchala hudbu.“

Hlas měla absolutně pevný a vyrovnaný. Z otázek reportérů bylo jasné, jak ji mají rádi a jak si jí váží. Taky jim řekla, že jezdit v otevřeném sportovním voze nejspíš není nejchytřejší a že ji velmi mrzí, že způsobila tolika lidem tolik starostí.

„Jak velké výkupné? Já vlastně nevím. Tatínek říká, že to nebylo tak hrozné.“

„Co bylo na tom vězení nejhorší?“ Opakovala otázku, jako by uvažovala o správné odpovědi. „Nejhorší bylo, že jsem promeškala anglické Derby, že jsem tam nejela Brunelleschiho.“

To bylo dokonalé vyvrcholení. Při další otázce se už jen usmála, omluvila se, že si musí vyřídit spoustu věcí a že je trochu unavená, a aby jí prosím prominuli, když je opustí.

Oni jí tleskali! Poslouchal jsem ten vrcholný kompliment lidí od nejcyničtější profese, jaká existuje, a zadíval se na Alessii. Vrátila se do knihovny s usměvavýma očima. Pochopil jsem v tu chvíli, proč je tak slavná: není to pro její mimořádný talent, pro její odvahu, ale hlavně pro její zářivé vystupování, pro její osobnost.

Anglie

6

Strávil jsem ve vile Francese ještě dva dny, pak jsem odletěl do Londýna. Alessia letěla se mnou.

Cenci, celý zdrcený, ji prosil, aby nikam nejezdila. Sám ještě nechodil do práce. Alessiina záchrana mu samozřejmou suverenitu úspěšného manažera nevrátila. Stále se tvářil úzkostlivě a v nejrůznější denní dobu navštěvoval láhev s brandy. Optimistická maska, kterou vydržel mít na tváři pro hromadné sdělovací prostředky, zmizela dřív, než vozy reportérů stačily vyjet z brány. O den později byl úplně skleslý a neschopný jakékoli činnosti.

„Tohle já nechápu," stěžovala si Ilaria podrážděně. „Člověk by čekal, že bude tancovat radostí, že bude zase náš pán a vládce."

„Prožil velmi těžké týdny, šest týdnů."

„No a co? Už jsou přece pryč, je to za námi, teď je čas radovat se." Rukou opsala křivku baletního gesta, až se jí zlaté náramky na paži rozcinkaly. „Abych se vám přiznala, já se fakt radovala z toho, že se vrátila, ale když je to teď s tátou pořád takové, tak vidím, že to je vlastně jedno, že je Alessia už zase tady."

„Popřejte mu čas," řekl jsem mírně.

„Když já chci, aby byl takový, jako býval, aby byl chlap."

Ten den prohlásila Alessia při večeři, že tak za dva dny odjede do Anglie. Všechny nás ohromila.

„Proč?" zeptala se Ilaria bez dlouhých okolků.

„Pojedu k Popsy."

Kromě mne zřejmě všichni věděli, kdo Popsy je a proč za ní Alessia jede. Já se později dozvěděl, že Popsy je trenérka dostihových koní a že u ní Alessia většinou bydlí, když je v Anglii.

„Jsem z formy," řekla Alessia. „Mám svaly jako hadry."

„U nás přece taky máme koně," bránil se Cenci.

„Jistě, to máme, tati, jenže já chci odtud pryč. Ono je sice strašně krásné být doma, ale… když jsem dneska vyjížděla autem ze vrat, tak jsem se najednou roztřásla…, byla to samozřejmě hloupost. Chtěla jsem jet k holiči, ale ono to prostě nešlo. Vrátila jsem se domů. Jak račte vidět, vlasy mám pořád až po ramena." Snažila se to obrátit v žert, ale nikdo se nesmál.

„Když tedy myslíš…" Cenci zůstával ustaraný.

„Ano, odjedu, chtěla bych odjet s Andrewem, pokud mu to nebude vadit."

Mně to samozřejmě nevadilo ani dost málo. Alessii se ulevilo. Bylo rozhodnuto. Následující den ji Ilaria zavezla fiátkem k holiči a šla jí

nakoupit, protože Alessia neměla dost síly, aby se vydala po obchodech. Ilaria se vrátila ve výborné náladě, Alessia s ostříhanými vlasy a mírnou třesavkou. Pak spolu šly balit.

Mluvil jsem ten večer do Cenciho, aby nezapomněl, že všichni členové jeho rodiny by si i nadále měli počínat opatrně.

„Nezapomeňte, že první výkupné je ještě pořád v tom kufříku, a dokud ty peníze policie nebo soud neuvolní a vy je nevrátíte do Milána, kde jste se zadlužil, tak nebezpečí trvá. Co kdyby se ti únosci zmocnili vás… nebo Ilarie? Stává se sice zřídka, aby se vrhli opakovaně na tutéž rodinu, ale v tomhle případě… bych to nevylučoval."

Ta představa ho málem zlomila.

„Stačí, když Ilaria bude opatrnější, musíte ji přemluvit," řekl jsem rychle, ačkoli jsem v tom bodě sám neuspěl. „Řekněte jí, ať změní rutinu. Ať jede na návštěvu k nějakým známým, nebo ať si někoho pozve sem. Vy jste míň ohrožený, protože jezdíte se šoférem, ale stejně by neškodilo, kdybyste teď nějaký čas s sebou bral i zahradníka, má ramena jako býk, byl by skvělá tělesná stráž."

Po dlouhé chvíli ticha řekl tiše: „Víte, já se teď nějak nedokážu srovnat se životem."

„Já vím, ale je nejvyšší čas, abyste se snažil, a to co nejdřív."

Mírně se usmál: „To je rada odborníka?"

„Samozřejmě."

Povzdechl si. „Nemůžu se smířit se ztrátou domu na Mykonu. Moje žena to tam měla tak ráda.

„Alessii měla taky ráda, a určitě by tuhle výměnu považovala za výhodnou!

Chvíli se na mne mlčky díval. „Vy jste zvláštní člověk, dokážete všechno uvést na pravou míru, vyjasnit…, vy se nikdy nenecháte vyvést z rovnováhy citem?"

„Ale to víte, že se mi to občas taky stane…, a v takovém případě koukám, abych tu rovnováhu zase rychle získal. Snažím se uvažovat logicky a realisticky."

„Když dojdete k nějaké logické úvaze…, vyvodíte z ní důsledky?"

„No… aspoň se o to snažím."

„Zní to tak… chladně."

Zavrtěl jsem hlavou. „Ba ne, když se člověk zachová realisticky, neznamená to, že nic necítí. Naopak, logika dokáže zatraceně bolet. Buď člověka utěší, nebo osvobodí. Nebo všechno dohromady."

Po chvíli řekl s hlubokým přesvědčením: „Většina lidí se logicky nechová."

„Máte pravdu."

„Vy si ale myslíte, že kdyby se trochu snažili, tak by jim to šlo, že?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, nemyslím." Protože se na mne tázavě a Vyčkávavě díval, dodal jsem váhavě: „Totiž, ono je to do určité míry dané

už geneticky. Chce-li člověk uvažovat zcela logicky a nezaujatě, musí si přiznat i podvědomé pohnutky a citová hnutí. Ovšem člověk to má schované v podvědomí právě proto, že se mu nechce si to přiznat. Ono je nějak…, prostě je pohodlnější, když podzemní pocity dirigují… obrazně řečeno… vyšší patra. Z toho pak vznikají hádky, láska, názory, úspěch, nechutenství, filantropie…, všechno, nač si vzpomenete. Já prostě vždycky chci přesně vědět, co se mi tam někde v hloubce mele, chci vědět, proč něco chci nebo nechci udělat, to je všechno. Pak to prostě buď udělám, nebo ne. Podle situace."

Zamyšleně se na mne podíval. „Provádíte sebeanalýzu… Vy jste to studoval?"

„Ne, prožíval, jako ostatně každý."

Mírně se usmál. „V jakém věku?"

„No… asi odjakživa. Chci říct, ani si nevzpomínám, kdy jsem s tím začal, kdy jsem začal pátrat po tom, co mě vlastně ovlivňuje. Člověk si prostě musí všechno přiznat, i to, za co se stydí… I to, co mu vůbec není ke cti… Někdy je to prachnehezké."

Sáhl po sklenici a upil trochu brandy. „Co to s vámi udělalo? Stal se z vás snad světec?" usmál se.

„Tedy… spíš ne, spíš hříšník, protože jsem často udělal přesně to, o čem jsem věděl, že dělat nemám."

Úsměv se rozšířil. Pak mi začal vyprávět o svém domě na řeckém ostrově, který jeho žena tak velice milovala. Poprvé za tu dobu, co jsem ho znal, působil vyrovnaně.

V letadle se mne Alessia zeptala, kde bydlím.

„V Kensingtonu, blízko kanceláře."

„Popsy trénuje v Lambournu." Řekla to jako nedůležitý detail, ale já raději počkal, co přijde dál. „Ráda bych se s vámi občas viděla," řekla.

Přikývl jsem. „Kdykoli se vám to bude hodit." Dal jsem jí svou podnikovou navštívenku, kde bylo i moje telefonní číslo do bytu. Adresu jsem připsal na rub.

„Nebude vám to vadit?"

„Naopak, bude mi potěšením," usmál jsem se.

„Já…, já teď nějak… potřebuju berličku.

„Je vám k dispozici nejmodernější model."

Koutky úst se jí vesele zdvihly. Je hezká, říkal jsem si, když si člověk odmyslí, že je teď trochu ztrhaná…, má jemnou kostru a pevné svaly, hezký tvar obličeje. Vždy mne spíš lákaly vyšší, oblejší krasavice, a Alessia nebyla nápadně přitažlivá, nevyzývala k dobývání. Líbila se mi ale čím dál tím víc, a kdyby mi sama nenabídla schůzku, přihlásil bych se já.

V předchozích dvou dnech mi po kouscích vyprávěla celou řadu podrobností o svém zajetí. Postupně se tak vypovídala ze všeho, co vytrpěla a čím se trápila. Já tu zpověď vítal nejen proto, že každá maličkost může pomoct při honbě za únosci, ale hlavně kvůli Alessii

samotné. Psychoterapie oběti: kapitola prvá: musí se kompletně vypovídat a dostat to tak ze sebe.

V Heathrow jsme prošli pasovou kontrolou, pak pro zavazadla a k proclení. Alessia se mne nervózně držela a snažila se tvářit samozřejmě.

„Nebojte se, já se od vás nehnu, dokud vás nepředám Popsy," ujišťoval jsem ji.

Popsy se dostavila pozdě. Čekali jsme na ni, Alessia se omlouvala po každých pěti minutách, já jí říkal, že se omlouvat nemusí, a tak to šlo pořád, až se konečně objevila Popsy. Statná paní se přiřítila jako uragán, s otevřenou náručí.

„Ty moje zlato," objala Alessii. „Já se zdržela na dálnici, bylo to tam ucpaný jak hrom, plazili jsme se krokem, myslela jsem, že vůbec nedojedu." Přidržela si Alessii trochu od těla a prohlížela si ji. „Vypadáš skvěle. Ale bylo to hrozný! Taková věc! Když jsem se dozvěděla, že už jsi konečně doma, brečela jsem jako malá, prostě jsem se rozbrečela."

Popsy byla statná čtyřicátnice v dlouhých kalhotách, košili a prošívané vestičce bez rukávů. Barevná kombinace: tmavomodrá, bílá a olivově zelená. Měla pronikavě zelené oči, načechrané šedivé vlasy. I na dálku bylo jasné, že je silná osobnost, duchem i tělem.

„Popsy…," nadýchla se Alessia.

„Zlato, já vím, co potřebuješ, potřebuješ pořádný biftek. Podívej se na ty ručičky… jako hůlčičky. Mám auto hned u vchodu, doufám, že mi tam policajti právě nepíšou pokutu, nechala jsem to stát na zákazu zastavení, tak radši honem pojď."

„Popsy, tohle je Andrew Douglas."

„Kdože?" V tu chvíli mne teprve zaregistrovala. „Těší mě." Podala mi ruku. „Jsem Popsy Teddingtonová."

„My jsme letěli spolu…"

„Výborně, výborně." Dívala se ke vchodu, měla strach o auto.

„Nemohly bychom ho pozvat na neděli na oběd?" zeptala se Alessia.

„Cože?" Popsy se na mne ohlédla, chvíli si mě prohlížela a pak mě schválila. „Jak chceš, zlato, samozřejmě." Mně řekla: „Jeďte do Lambournu a tam se prostě kohokoli zeptejte, kde bydlím."

„Dobře," přikývl jsem.

Alessia mi šeptem poděkovala a pak se nechala odvléct. Pobaveně jsem uvažoval o tom, jak může být lidská energie nezvladatelná, vyskytne-li se v ženské podobě.

Z Heathrow jsem jel přímo do kanceláře. Bylo páteční odpoledne a činnost v podniku zvolna zkomírala, jako obvykle.

Podnik sídlil v přízemních prostorách. Různě veliké, nezajímavé místnosti byly seskupené podle ústřední chodby. Ty prostory někdo projektoval předtím, než se začaly navrhovat veliké vzdušné místnosti s prosklenými stěnami. My jsme s těmi našimi králíkárnami byli docela spokojení, protože jsme za ně platili nízký nájem, a protože jsme všichni

byli společníci, podílníci a nikoli zaměstnanci, měli jsme přirozený zájem na tom, aby firma měla nízkou režii. Ostatně my se v kanceláři moc nezdržovali, válčili jsme na vzdálených frontách a hlavní stan byl dobrý jen k tomu, aby se v něm člověk radil o strategii a psal hlášení.

Hodil jsem zavazadlo do kumbálu, který jsem měl většinou jen pro sebe, a vydal se dál dozadu chodbou, jednak abych se ohlásil, jednak abych zjistil, kdo je v kanceláři.

Našel jsem Gerryho Claytona, právě velice složitě něco skládal z papíru.

„Nazdar, ty jeden nezbedníku," uvítal mne. „Ty, ty!" Gerry Clayton, menší, podsaditý třiapadesátiletý astmatik, priplešatělý, si sám určil roli otcovského rádce nezbedných mladíků. Specializoval se na pojistné věci a byl to on, kdo mne pro moje povolání kdysi získal, když mně odlákal z jedné pojišťovny, kde jsem vytrvale šlapal vodu jako malý úředníček a rozhlížel se po něčem zajímavějším, co by mělo větší smysl.

„Kde je Vrtichvost?" zeptal jsem se. „Já že bych si to vynadání nejraději odbyl hned."

„Vrtichvost, jak jsi ho nezdvořile pokřtil, letěl dnes ráno do Venezuely. Unesli ředitele společnosti Luca Oil."

„Cože? Luca Oil? Jak je to možné, přece jsme dělali, co se dalo, abychom jim pomohli ubránit se něčemu podobnému."

Gerry pokrčil rameny a na tuhém papíru nehtem od palce pečlivě vyhladil ohyb. „Jo, s těmi jsme dělali už před rokem, víc než před rokem, a víš, jak to chodí. Zkraje je každý strašně opatrný a dělá všecky možný bezpečnostní opatření, pak to začne odbývat a nakonec se na to všichni víceméně vykašlou. Takový jsou lidi. Pak stačí, když si pořádný, šikovný únosce počká."

Osud uneseného ředitele mu zřejmě nedělal starosti. Často říkával, že kdyby si každý kolem sebe vybudoval neproniknutelnou hradbu a tím pádem by nikoho neunášeli, byli bychom bez práce. Jeden pěkný únos za tučné výkupné ve velké, bohaté firmě většinou podnítí jiné firmy, aby se s námi hezky poradily, když chtějí předejít podobné nepříjemnosti. Opakoval, že každý „pytel" je náš denní chléb, ba i víno.

Gerry otočil to, co vypadalo jen jako zmačkaný papír, naruby, a jakoby zázrakem z toho vznikl papoušek. Když zrovna neradil nejlepší formu pojistky našim zákazníkům, tak vyráběl a prodával jednomu časopisu střihy na papírové skládanky, takzvané origami. U nás mu to nikdo nevyčítal. I když všelijak skládal a ohýbal ty své papírové hračky, myslel na práci a občas se mu v hlavě vylíhly velice praktické nápady, pro nás všechny prospěšné.

Naše firma Liberty Market měla toho času jedenatřicet společníků a pět sekretářek. Většina společníků přišla z řad policie nebo jiných podobných složek. Neměli jsme žádná železná pravidla, pokud šlo o to, co kdo dělá, ale když to bylo možné, mohli jsme si vybírat. Někteří z kolegů nejraději jezdili přednášet, pořádali semináře, radili co dělat a co nedělat, aby se

člověk ubránil možnému únosu. Jiní se specializovali na teroristy, další, jako třeba já, nejraději řešili případy obyčejných únosů za výkupné. Všichni jsme museli psát hlášení, když jsme zrovna nebyli v terénu, a se zájmem jsme si četli hlášení pánů kolegů. Střídali jsme se v centrále a trénovali nejlepší metody nátlakového smlouvání.

Měli jsme předsedu (byl to zakladatel podniku), který skutečně předsedal, a to vždy v pondělí, při hlavním hlášení a poradě. Pak jsme měli koordinátora, jehož úkolem bylo přesně vědět, kde kdo z nás právě je, a pak jsme měli rozhodčího 1 Vrtichvosta, který vyřizoval naše eventuální stížnosti. Pokud se snad stížnost týkala přímo někoho z našeho středu, Vrtichvost okamžitě všem tlumočil příslušnou kritiku. Jestliže většina pracovníků s kritickými připomínkami souhlasila, vynášel Vrtichvost rozsudek a pronášel kázání. Byl jsem docela rád, že odjel do Venezuely.

Tahle zdánlivě volná struktura kupodivu velmi dobře fungovala, nejspíš hlavně proto, že většina z nás v sobě měla zabudovanou tvrdou vojenskou kázeň. Ti, kteří k nám přešli z uniformy, byli většinou hubení, hrdí a tvrdí, a všichni byli lační na odvetné akce, které se rozbíhají po návratu rukojmích. Téměř chorobně dodržovali pravidla utajení, což mně ze začátku šlo na nervy, ale časem jsem uznal, že to jinak nejde.

Právě jeden bývalý policista jezdil po přednáškách. Neradil jen jak se únosu vyhnout, ale taky po čem se dívat, kdyby přece jen k únosu došlo, aby ti, kdo člověka drželi v zajetí, mohli být časem sami zajati.

Většina z nás uměla něco navíc, fotografovat, hovořit cizími jazyky, nebo se někdo třeba vyznal v elektronice. Všichni jsme používali diktafon, protože nikdo z nás neměl rád klapot psacího stroje. Nikdy jsme se v kanceláři nezdržovali natolik dlouho, abychom si mohli jít na nervy, a kromě toho měl náš koordinátor zvláštní talent pro to, aby ti z nás, kteří si nepadli do oka, nikdy nedělali společně. Žili jsme na té naší společné lodi opravdu celkem spokojeně, naše práce nás těšila, sami jsme si ji zvolili, a díky dostatečnému počtu únosů jsme stále měli co dělat.

Došel jsem až na konec chodby, nahlédl do všech králíkáren, pozdravil přítomné a taky zjistil, že jsem napsaný (s otazníkem) na nedělní službu v centrále. Nakonec jsem došel do poslední velké kanceláře. Byla to jediná místnost s okny do dvora, a taky jediná, do které jsme se všichni vešli, když bylo třeba. Ono odpoledne tu seděl jen Tony Vine.

„No nazdar, prej si to v tý Bologni pěkně podělal."

„Jo."

„Teda nechat ty zasraný policajty, aby ti zmrvili předávačku…"

„Zkoušel jsi někdy velet italské armádě?"

Místo odpovědi se ušklíbl. Kdysi sloužil u zvláštních jednotek. Měl hodnost seržanta, blížil se ke čtyřicítce, a za časů, kdy byl v aktivní službě, by ho jistě ani ve snu nenapadlo poslechnout civilistu. Dovedl se v terénu pohybovat tak, že chameleon byl ve srovnání s ním křiklavě nápadný. Už třikrát se mu podařilo oběť vypátrat a osvobodit, ještě než se předalo

výkupné. Jak to dokázal, nevěděl nikdo, ani sama oběť. Ze všech našich mlčenlivých mužů byl Tony Vine nejmlčenlivější. Když nechtěl, aby se něco rozneslo, tak se to určitě nerozneslo. Co nechtěl říct, jednoduše neřekl.

Byl to právě Tony Vine, kdo mě varoval před člověkem se stočeným časopisem v ruce. Napadlo mě, že možná sám takhle nosí schovaný nůž.

Měl smysl pro humor, ale převážně kousavý. Když hovořil, nebylo věty, aby v ní nebylo něco hodně jadrného. Většinou pracoval na politických únosech, protože stejně jako Pucinelli pohrdal osobním bohatstvím a majetkem soukromých společností.

Jednou mi řekl: „Když seš chudej a koukáš, jak si to kolem tebe sere nějakej podělanej kapitalista v rolsu, tak se člověk nemůže divit, jestli tě to nasere a koukáš, aby se to trochu nějak srovnalo. Když někdo na Sardinii žere poslední kousek sejra nebo v Mexiku poslední fazole, tak tě nepřekvapí, když to řeší menším únosem, je to logický."

„Jsi nevyléčitelný romantik. A co takhle chudák ze Sardinie, který ukradne dítě v chudý vesnici a donutí chudáky, co tam žijou, aby si ještě víc utáhli opasky a všichni společně obětovali všechny úspory na výkupný, co?"

„Nikdo není dokonalej."

Když mě přijímali k firmě, hlasoval proti. Nepřestal mít pocit, že je ve všem lepší než já, ale kdykoli jsme na něčem pracovali spolu, šlo to dobře, bez konfliktů. Trefil spletitou duší únosců jako minovým polem, naprosto bezpečně, ale byl rád, když jsem s rodinami obětí jednal já.

„Když s nima seš ty, tak se nerozsypou. Když jim vykládám já, co maj a nemaj dělat, tak se podělaj."

Byl nejšťastnější, když mohl spolupracovat s lidmi v uniformě. U těch si vždy získal okamžitě vážnost a úctu. Říká se, že armádu vlastně řídí dobří seržanti, a on ještě dovedl být seržantem, když chtěl.

Ve zvláštních jednotkách směli lidé sloužit jen po omezenou dobu. Když Tony musel odejít z aktivní služby, protože překročil maximální věkovou hranici, bezmezně se nudil. Pak mu někdo jednou našeptal, že proti teroristům by mohl bojovat i jinak a jinde. Náš podnik nikdy nelitoval, že Tonyho přijal.

„Napsal jsem tě na nedělní noční do centrály, jestli sis všimnul, bereš to za mě."

Přikývl jsem.

„Ta moje pořádá ňákej zasranej večírek na počest našeho výročí, takže vo půlnoci budu určitě ztřískanej."

„Dobře."

Na vojáka byl trochu malý, ale jak říkal, mělo to tu výhodu, že se mohl snadno vydávat za ženu. Měl světlé vlasy, modré oči, pohyboval se rychle a lehce. Považoval za nade vše důležité, aby člověk byl fit, a proto taky přemluvil celé naše osazenstvo, aby se v suterénu zřídila tělocvična. O

svých rodičích nikdy nemluvil. Podle slovníku asi pocházel z některé drsnější části Londýna.

„Kdy ses vlastně vrátil?“ zeptal jsem se. „Poslední zpráva, co jsem o tobě měl, byla z Kolumbie.“

„Koncem minulýho týdne.“

„Jaký to tam bylo?“

Zamračil se. „Člověče, my vodtamtud ty posraný rukojmí dostali ven ve zdraví, a pak se místní policajti zbláznili a ty teroristy rozstříleli na hadry, přestože měli ruce nad hlavou a vycházeli z baráku jako vovce. Voni se ty blbouni prostě nevovládnou, musej střílet. Sou to sráči, pitomí zasraný sráči. Taková pitomost!“

Střílet na teroristy, kteří se vzdali, je skutečně pitomost, jak správně poznamenal. Taková věc se rozkřikne.

Pondělní zasedání, kde se nepochybně probíralo to italské fiasko, jsem promeškal, ale čekalo mě hlášení o všem, co se v Bologni dělo. Strávil jsem nad tím celou sobotu a nedělní dopoledne. Pak jsem sedl do vozu a jel přes sto kilometrů na západ, do Lambournu.

Ukázalo se, že Popsy Teddingtonová žije ve vysokém, bíle natřeném domě uprostřed vesnice. Vypadal skoro městsky, ale proti němu stály překvapivě rozlehlé stáje. Vlastně jsem do té doby ani nevěděl, že dostihové stáje můžou stát uprostřed vsi, a když jsem se o tom zmínil Popsy, řekla s úsměvem, že bych v tom případě měl navštívit Newmarket, co jeho obyvatelé mají koně tam, kde v jiných městech mívají garáže, skleníky a kolny.

Stála před domem a tyčila se nad nějakým menším člověkem, který byl očividně rád, že velitelku někdo vyrušil.

„Tak se o to postarejte, Sammy,“ řekla energicky, „řekněte jim, že tohle nestrpím.“ Právě jsem otvíral dvířka vozu. Ohlédla se na mne s výrazem kdo-to-sem-zase-leze. „Á, vy jste Alessiin přítel, že jo. Alessia je támhle vzadu. Pojďte.“ Vedla mne kolem domu, k velkým stájím, kde se objevil malý, ohrazený padok. Nějaká dívka pomalu klusala na koni kolem výběhu a další dívka, pěší, se na ni dívala.

Výběh tísnily ze všech stran nějaké hospodářské budovy a rostla na něm smutná tráva.

„Moc doufám, že s ní něco provedete,“ řekla Popsy ustaraně, když jsme docházeli k padoku. „Takovouhle ji vůbec neznám. Dělá mi to starosti.“

„Jak to myslíte?“

„Je taková nesvá, nejistá. Včera odmítla jet s ostatními na práci, ačkoli dřív vždycky jezdila, když tu byla. No a podívejte se na ni, místo aby seděla na koni, tak stojí a kouká na moji stájníci.“

„Vyprávěla vám vůbec o tom, co se s ní dělo?“

„Ani jediný slovo. Prostě se jen usmívá a říká, že už to je za ní.“

Jak jsme se přiblížili, Alessia se otočila. Měl jsem pocit, že se jí ulevilo, když mne uviděla.

„Měla jsem strach, že nepřijedete," řekla.
„To tedy zbytečně."
Měla na sobě džíny, kostkovanou košili, nalíčené rty, pleť měla stále ještě bledou po šestitýdenním pobytu v šeru. Popsy křikla na stájníci, aby koně zavedla do stáje. „Ledaže bys…, zlato, nechceš přece jen…?" obrátila se k Alessii.
Alessia zavrtěla hlavou. „Až zítra." Řekla to sice dost přesvědčivě, ale já viděl na Popsy, že jí moc nevěří. Vzala Alessii kolem ramen. „Jak chceš, zlato. Tak co, neměly bychom dát našemu žíznivýmu poutníkovi něco k pití?" Otočila se ke mně. „Co to bude? Kafe? Whisky?"
„Víno, on má rád víno," řekla Alessia.
Vešli jsme do domu: tmavý starožitný nábytek, prošlapané perské koberce, vybledlé kretony, z každého okna vyhlídka na koně.
Popsy nalila štědrou rukou italské víno do křišťálových sklenic a prohlásila, že když budeme mít trpělivost, udělá bifteky. Alessia se za ní dívala, jak mizí ve dveřích cestou do kuchyně, a řekla nejistě: „Jsem jí tady na obtíž, neměla jsem sem jezdit."
„Nemáte pravdu. V obou věcech nemáte pravdu. Je přece úplně jasné, že z vás má radost."
„Totiž… já si myslela, že tady to bude v pořádku…, že tady nebudu mít takový ten pocit…, chci říct, napadlo mě, že tady budu v pořádku."
„Taky že budete v pořádku, jen to bude chvíli trvat."
Podívala se na mne. „Vyvádí mě z míry, že to ze sebe nedokážu setřást."
„Oboustranný zápal plic byste ze sebe dokázala jen tak setřást?"
„To je něco jiného."
„Vegetovat šest týdnů bez sluníčka, bez pohybu, mizerně jíst, věčně na uspávacích prášcích…, to není zrovna nejlepší recept na zdraví."
„Jenže… ona to není jenom věc kondice a zdraví."
„Potíže, které nejsou fyzické, se setřásají ještě hůř. Jak jste na tom se spaním a co se vám zdá?" zeptal jsem se.
Otřásla se. „Spím moc mizerně. Ilaria tvrdila, že bych ještě nějaký čas měla brát prášky…, ale k tomu já mám odpor, to nechci… Když se mi konečně podaří usnout, mám noční můry, vzbudím se vždycky celá zpocená."
„Nechcete, já bych vám mohl doporučit jednoho dobrého psychiatra…"
„Ne," odpověděla rychle. „Nejsem blázen, já jen…, nejsem ve své kůži."
„Lidé nechodí k lékaři, jen když jsou na smrt nemocní."
Potřásla hlavou. „Nechci."
Seděla na široké pohovce, nohy opřené o servírovací stolek, a tvářila se ustaraně.
„Já si chci povídat s vámi a ne s nějakým duševědcem. Vy to všechno znáte, vy to chápete, kdybych to, co se dělo, vyprávěla nějakému cizímu doktorovi, myslel by si, že přeháním. Vy víte, že říkám jen pravdu, ale

takový psychiatr by si určitě myslel, že si vymýšlím nebo že všechno dramatizuju, a snažil by se mě nachytat. Měla jsem jednu přítelkyni, ta šla k psychiatrovi…, říkala, že to bylo prapodivné…, když tomu člověku řekla, že by ráda přestala s kouřením, začal jí vykládat, že je nešťastná, protože se v sobě snaží potlačit krvesmilnou lásku ke svému otci.“ Pokusila se o úsměv. Bylo mi jasné, jak to myslí. Psychiatři jsou zvyklí na to, že jim lidé věci zapírají, zkreslují, překrucují, a v každé pacientově poznámce hledají něco skrytého.

„Já si ale stejně myslím, že potřebujete odbornou poradu,“ řekl jsem.

„Vy jste odborník.“

„To nejsem.“

„Ale já chci vás…, ach…,“ polekaně se zarazila. Vstal jsem, přešel k ní a sedl si na pohovku, aniž bych se Alessie dotýkal.

„Já vám všechny ty uzle rozmotám, pokud toho budu schopný, a pokud si to budete přát. To vám slibuju. A bude to pro mě potěšení, žádná oběť to nebude. Ale vy mi taky něco musíte slíbit.“ Vzhlédla ke mně a pak odvrátila oči. „Co?“

„Že když si s tím nedokážu poradit, půjdete za skutečným odborníkem.“

„Za psychiatrem?“

„Ano.“

Zadívala se do země. „Dobře, slibuju.“ A mě napadlo totéž, co by napadlo každého psychiatra. Nevěřil jsem, že to myslí upřímně.

Popsyiny bifteky byly vynikající, krásně šťavnaté. Alessia snědla jen polovinu.

„Zlato, musíš zesílit,“ řekla Popsy klidně, bez výčitky. „Tolik ses nadřela, než jsi to dotáhla tam, kde teď jsi, tak přece nemůžeš dopustit, aby se před tebe natlačili nějaký mladý ctižádostiví kluci. Přece ti musí být jasný, že čekají na příležitost, hned by to využili.“

„Volala jsem Mikeovi…, řekla jsem mu, že ještě potřebuju čas.“

„Ale zlato,“ zlobila se Popsy. „To teda okamžitě jdi a znova mu zavolej, že budeš do týdne ve formě. Řekni mu, že od zítřka za týden určitě pojedeš dostih.“

Alessia se na ni zděšeně zadívala. „Ale vždyť já jsem tak zesláblá, že se sotva udržím v sedle, natož abych jela dostih!“

„Moje milá, máš na to, jsi statečná holka, když budeš chtít, tak to určitě dokážeš.“

Na Alessii bylo jasně vidět, že si vůbec není jistá, jestli bude chtít. „Kdo je ten Mike?“ zeptal jsem se.

Odpověděla Popsy. „Mike Noland je trenér, pracuje tady v Lambournu a Alessia pro něj často jezdí, když je v Anglii.“

„Řekl, že mě chápe,“ bránila se Alessia nesměle. „Samozřejmě že tě chápe. Všichni tě chápeme. Ale zlato, pokud chceš jezdit jeho koně i v budoucnosti, tak je koukej jezdit už teď!“

Mluvila rozhodně, laskavě, se zdravým selským rozumem. Tak mluví

vyvážení, moudři lidé, kteří se nikdy neocitli v situaci, kdy ztráceli nervy. Viděl jsem, jak se Alessia otřásla. Klidně, beze spěchu jsem vstal a nabídl se, že odnesu špinavé talíře do kuchyně.

„To budete hodný," řekla Popsy. „Pak si můžeme dát sýr, jestli někdo máte chuť."

Alessia mi vysvětlila, že koně po obědě spí jako lidé, ale když jsme vypili kávu, šli jsme se projít kolem stájí a pohladit jednu nebo dvě koňské hlavy, které se objevily nad dvířky.

„Je vyloučené, abych byla do týdne fit. Myslíte, že bych se o to měla pokoušet?" zeptala se.

„Měla byste se pokusit aspoň na koně sednout."

„Co když jsem ztratila odvahu?"

„Tak ji zase najdete. To se ukáže."

„Moc jste mě neutěšil." Hladila roztržitě jednoho koně po nose. Takže koňských zubů se nebála. „Jezdíte?" zeptala se.

„Ne… a… taky jsem nikdy v životě nebyl na dostizích."

Žasla. „Nikdy?"

„Ne, viděl jsem dostihy jen v televizi."

„To zdaleka není ono." Opřela se tváří o koně. „Chtěl byste se někdy jít podívat?"

„S vámi velmi rád."

Najednou měla oči plné slz. Rozzlobeně zamžikala. „Tak vidíte…, tohle se mi děje pořád. Někdo mi řekne vlídné slovo… a ve mně jako když se něco zlomí… Já se snažím, namouduši že se snažím chovat normálně…, ale je to opravdu hrané, pod tím je nic… a z toho nic se vynořují nesmysly, jako že brečím pro nic za nic, jako třeba teď."

„Za takový herecký výkon zasloužíte Oscara."

Polkla nasucho, popotáhla a setřásla si dlaní slzy. „Popsy je ohromně velkorysá, já už u ní byla mockrát." Odmlčela se. „Víte, ona se ovládá, neřekne Seber se holka, ani Tak už s tím přestaň, ale vidím na ní, že si to myslí. Kdybych byla někdo jiný a dívala se na sebe, asi bych si to taky myslela. Totiž Popsy si určitě říká… Holka je na svobodě, je zdravá, měla by být ráda, měla by se pustit do života, nemá proč fňukat, měla by se radovat, poskakovat."

Zvolna jsme procházeli kolem stání. Do jednoho jsme nahlédli. Jeho obyvatel spal, jednu zadní pokrčenou, občas jen zastříhal ušima.

„Po Vietnamu, když se vrátili domů váleční zajatci, došlo ke spoustě rozvodů," řekl jsem. „A z jiných důvodů než po druhé světové válce, kdy ženy žily dál, zatímco pro ty muže čas zůstal stát. Ti zajatci prostě příliš mnoho vytrpěli, bohužel jejich rodiny od nich po návratu očekávají, že budou ustavičně zářit štěstím a elánem."

Alessia se opřela o spodní dvířka a dívala se na spící zvíře.

„Ženy zajatců se sice snažily své muže pochopit, jenže někteří z těch mužů byli impotentní, nebo se před lidmi najednou jen tak dali do pláče,

nebo byli příliš nedůtkliví…, prostě jevili příznaky trvalé nervové lability. Hamburgery ani coca-cola je na nohy nepostavily, ani jim nepomohlo, že chodili do práce od devíti do pěti.“ Hrál jsem si se závorou u dvířek. „Většina z těch mužů se z toho za čas dostala, žili pak úplně normálně, ale přiznávají, že celá léta trpěli nočními můrami a že na některé podrobnosti svého věznění nezapomenou nikdy.“

Po chvilce mlčení řekla: „Ale já nebyla válečný zajatec.“

„Ale ano, bylo to totéž. Zajali vás, aniž jste se nějak provinila. Nevěděla jste, kdy znovu získáte svobodu, a jestli ji vůbec získáte. Byla jste v ponižující situaci…, zbavili vás svobodné vůle…, byla jste závislá na svých nepřátelích, pokud jste chtěla jíst. A k tomu to bylo o to horší, že jste byla sama, jediná.“

Svěsila hlavu. „Jediné, co mi dali, když jsem o to doslova škemrala, bylo trochu buničiny. Ale já opravdu… škemrala. Organismus bohužel dny počítat nezapomene…, i když je člověk zavřený ve stanu.“

Mlčky jsem ji vzal kolem ramen. Uvědomil jsem si, že jsou věci, které žádný zajatec mužského pohlaví prožít nemůže. Tiše plakala. Trochu se třásla, občas popotáhla. Pak řekla: „Děkuju.“ Já řekl: „Vždy k službám.“ Kráčeli jsme dál stájemi. Oba jsme věděli, že nám zbývá ještě velký kus cesty.

7

Nepřetržitá služba v telefonní centrále byla u nás v podniku naprosto nezbytná. Ve službě se střídali výhradně společníci, nikdy ne nižší zaměstnanci. Bylo to jednak proto, že jsme se mohli jeden na druhého nejvíc spolehnout, jednak kvůli utajení. Bývalí členové rozvědky viděli v každé sekretářce špiona a tvrdě prověřovali každou novou uklízečku.

Onu nedělní noc byl celkem klid, měl jsem jen dva hovory. Nejdřív volal náš kolega z Ekvádoru, že prý zjistil, že místní policie má slíbenou část výkupného, o kterou se právě handrkují. Ptal se, co my na to. Pak volal Vrtichvost, chtěl, abychom mu poslali kopii návrhu bezpečnostních opatření pro společnost Luca Oil. Zapsal jsem si to a zeptal se: „Copak ta společnost nemá originál?“

„Ten ukradli ti únosci,“ řekl Vrtichvost suše. „Nebo možná podplatili sekretářku, aby jim ho ukradla. Prostě originál chybí, a toho ředitele unesli v době, kdy byl nejzranitelnější, takže to asi nebude náhoda.“

„Pošlu vám hned kopii kurýrem,“ řekl jsem.

„Jo a rozhlédněte se, kdo by sem za mnou mohl vyjet, kdo je volný. Pokud možno mi pošlete Dereka. Jo… a máte štěstí, že tam nejsem, abych vám vynadal za tu Itálii.“

„To mám.“ Usmál jsem se.

„Však já se vrátím,“ řekl výhrůžně. „Tak dobrou noc.“

Další hovor jsem měl až v devět hodin ráno. Volal ředitel jednoho Lloydova syndikátu, který se specializoval na pojišťování jedinců a společností pro případ únosu. Většinu našich případů nám dohodil právě on, protože běžně dával do pojistných podmínek, že je pojištěnec povinen obrátit se na nás, kdyby k únosu skutečně došlo, než se začne jednat o výši výkupného. Věřil, že se nám zdaří snížit ji a tím snížit ztrátu jeho podniku. My zase na oplátku doporučovali jeho podnik našim zákazníkům, když se na nás obrátili o radu, pokud jde o preventivní opatření.

„Na Sardinii unesli dvě mladé Angličanky,“ řekl. „Manžel nechal jednu z nich pojistit proti únosu na těch čtrnáct dní dovolené, protože s ní nejel, a teď na nás útočí. Zdá se, že ta věc nebyla nijak naplánovaná, ta děvčata prostě šla někam, kam chodit neměla, a tam je obklíčili. Manžel je úplně zdrcený a trvá na tom, abychom ihned vyplatili to, co únosci požadují, ihned. Takže… mohl byste tam prosím někoho neprodleně poslat?“

„Jistě. Mimochodem… na kolik je pojištěná?“

„Za tisíc liber na dvě stě tisíc. Jen na dva týdny.“ Povzdechl si. „Jo, jednou jsme dole, jednou nahoře. Takový už je život.“

Zapsal jsem si jména a různé podrobnosti, pak jsem zjistil, kdy co na Sardinii letí. Na tom ostrově bylo několik oblastí, kde tlupy banditů

unášely lidi a prodávaly je za výkupné kdy, kde a jak se jim zlíbilo.

„Musíme to držet přísně pod pokličkou," řekl ten člověk z pojišťovny. „Do tisku se to dostat nesmí, manžel na tom trvá a má k tomu pádné důvody. Když ale půjde všechno dobře, tak by ta dívka měla být do týdne doma, ne?"

„Když všechno půjde dobře," přikývl jsem.

Bandité neměli kde zajatce delší dobu držet. Stávalo se, že s nimi vytrvale celé dny pochodovali po horách, a pak od nich jednoduše odešli, když dostali výkupné. Alessii by se to jistě líbilo víc než ten její stan.

Kolegové se začali scházet k pondělní poradě. Snadno jsem našel jednoho, který se už začínal nudit a byl ochotný hned se vydat na Sardinii. Derek se taky dal bez odmluv přesvědčit, aby jel za Vrtichvostem ke společnosti Luca Oil. Koordinátor si obě cesty napsal do týdenního harmonogramu. Pak jsem předal předsedovi dotaz našeho společníka v Ekvádoru.

Porada byla zahájena po hodinovém pití kávy, klábosení, drbů a čtení referátů. Jako obvykle se především projednávaly rozpracované případy.

„Ta věc v tom Ekvádoru… Není oběť náhodou Američan?" zeptal se předseda.

Několik hlav přikývlo.

Předseda našpulil rty. „Asi bychom jim měli poradit, aby dávali do funkcí místní lidi, aby tam už Američany neposílali. V posledních třech letech jim unesli tři lidi…, člověk by čekal, že se z toho poučí."

Někdo zabručel: „Ona je to americká společnost."

Někdo jiný poznamenal: „Oni se sami taky pokoušeli podplatit policii. Policie prý jim řekla, že budou ty ředitele chránit vlastním tělem, a přitom dám krk na to, že se loni policajti taky svezli, že taky dostali kus výkupnýho. Nezapomínejte, že ta společnost tehdy vyplázla deset milionů dolarů…, z takovýho balíku už se dá rozdávat."

Chvíli panovalo zasmušilé ticho.

„Tak dobře," řekl předseda. „Do budoucnosti tedy radíme nedávat do funkcí Američany. Ale co teď?" rozhlédl se. „Má někdo připomínku?"

„Ti únosci vědí až moc dobře, že společnost nakonec zaplatí." řekl Tony Vine. „Ono jí taky nic jinýho nezbyde."

Všechny velké společnosti platily výkupné za unesené zaměstnance, jinak by jim nikdo nešel pracovat do zámoří. Všechny velké společnosti ale měly akcionáře, kteří se velice zlobili, když jim šly dolů dividendy, jak šlo nahoru výkupné. Proto se společnosti snažily případy únosů utajit a v roční bilanci výkupné vykazovaly jako jakési „ztratné".

„Srazili jsme výkupný na deset milionů, teď si míň nevemou, nemůžou vzít míň než minule, to by se shodili, zvlášť jestli to je třeba jiná parta," řekl Tony Vine.

Předseda přikývl. „Dobře, takže radíme výkupné vyplatit, ano?"

Všichni souhlasili. Porada pokračovala.

Náš předseda, asi šedesátník, taky býval voják, důstojník, a stejně jako Tony nejraději jednal s ukázněnými, přesnými, strohými lidmi. Založil firmu, protože viděl, že podobná organizace je potřebná. Počínal si jako realista, vizionář nebyl. Jeho přítel, dnes už mrtvý, mu poradil, aby podnik postavil na bázi partnerství, a ne na běžné hierarchii, a poradil mu, aby zapomněl, jakou kdo měl kdysi šarži, ať vychází z toho, že jsme všichni rovnocenní partneři.

Předseda měl neobyčejně hezkou hlavu, což byla výhoda pro jednání s lidmi, k tomu působil dojmem neobyčejně vyrovaného, schopného člověka, a to i v situacích zcela katastrofálních. Člověk měl pocit, že určitě najednou přijde s nějakým geniálním, spásným nápadem, což se většinou nestalo. Když jsem v podniku nastoupil, trvalo mi dost dlouho, než jsem pochopil, že takové geniální nápady může člověk očekávat nejspíš od Gerryho Claytona.

Předseda konečně dospěl k mému referátu. Většina přítomných už četla xerokopii zprávy, tak se jich ptal, jestli mají nějaké otázky. Z takových diskusí člověk vždycky získá nejvíc, člověk se nejvíc poučí ze zkušeností druhých…, bylo mi ovšem milejší, když jsem na otázky nemusel odpovídat zrovna já.

„Ten důstojník karabiníků…, ten Pucinelli…, jaký jste k tomu člověku měl vztah? Jak byste hodnotil jeho schopnosti?“ zeptal se jeden poněkud nabubřelý kolega. Tony Vine by se zeptal jinak: „Co je zač ten Pucinelli? Stojí za něco?“

„Pucinelli je dobrý policista,“ odpověděl jsem. „Je inteligentní a velmi statečný. Dobře spolupracoval, líp než je zvykem, ale naše spolupráce zůstala na oficiální bázi. Zatím…“ Zaváhal jsem. „Nemá na to, aby získal vyšší hodnost. Ve své oblasti je zástupcem velitele a dál to asi nedotáhne. Pokud jde o to, jestli je schopný chytit ty únosce, můžu říct, že si určitě povede chytře a důsledně.“

„Jak to vypadalo, když jsi odjížděl? Já ještě poslední dvě stránky toho tvýho hlášení nedočetl,“ zeptal se někdo.

„Pucinelli říká, že když ukázal kresbu toho neznámého únosce těm, co má pod zámkem, tak strnuli. Ukázal to každému zvlášť, samozřejmě, ale v obou případech prý na těch lidech bylo vidět, jak se vyděsili. Ani jeden z nich ale nechtěl vypovídat. Pucinelli taky říká, že rozešle kopie těch kreseb, třeba ho někdo pozná. Dost si od toho sliboval.“

„No, bylo by dobře, kdyby se neplet. Takovej milion se dá spláchnout do tejdne,“ poznamenal Tony Vine.

„Tahle parta ale byla dost chladnokrevná,“ namítl jsem. „Třeba se ty peníze u nich chvíli zdrží.“

„Nebo už jsou za kopečkama, jsou z nich franky nebo šilinky, tohle si mohli zařídit, ještě než tu holku pustili.“

Přikývl jsem. „Ano, mohli to mít připravené pro první výkupné, a mohli to využít při tom druhém, jistě.“

Gerry Clayton si jako obvykle hrál s prvním listem papíru, který mu přišel pod ruku. Tentokrát to byla poslední stránka mé zprávy. „Říkáš, že Alessia Cenciová přijela do Londýna s tebou. Není naděje, že by si třeba ještě na něco dodatečně vzpomněla?“ zeptal se.

„Vyloučit to nemůžu, ale jak já, tak Pucinelli jsme to s ní v Itálii probrali hodně podrobně. Ví toho moc málo. Žádné zvony, žádné vlaky, letadla nebo štěkající psi. Neví, jestli byla ve městě nebo na venkově. Jen ty poslední dny cítila něco, co jí připadalo jako vůně, když se peče chleba. Jinak nic.“

Chvíli bylo ticho.

„Ukázali jste ty obrázky té dívce?“ zeptal se někdo. „Neviděla toho člověka před únosem?“

„Vzal jsem kopie obrázků do vily, ale Alessia si nevzpomíná, že by toho člověka někdy viděla, absolutně na tu podobu nereagovala. Ptal jsem se jí, jestli by to nemohl být jeden z těch čtyř, co ji unesli, ale to prý absolutně nemůže říct. Nikdo z její domácnosti toho člověka neviděl, ptal jsem se všech.“

„A co jeho hlas…, když s tebou mluvil před tou restaurací u dálnice…, byl to ten hlas, co je na kazetách?“

„To nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Na to neumím dost dobře italsky. Můžu jen říct, že to nebyl úplně odlišný hlas, víc ne.“

„Přivezl jste kopie těch obrázků a nahrávek?“ zeptal se předseda.

„Přivezl…, má někdo zájem…?“

Několik hlav přikývlo.

„Máte ještě něco, co jste nedal do zprávy? Nějakou nedůležitou podrobnost?“ zeptal se předseda.

„No, jenom…, není tam seznam toho, co bylo na těch kazetách s hudbou. Alessia napsala všechny názvy toho, co poznala, a Pucinelli slíbil, že zjistí, jestli je to komerční nahrávka. Jenže i kdyby, tak nám to moc nepomůže.“

„Máte ten seznam?“

„Bohužel ne, ale můžu Alessii požádat, aby mi to znovu napsala, jestli chcete.“

Jeden bývalý policista prohlásil, že to nemůže škodit, že člověk nikdy neví. Ostatní bývalí policisté přikyvovali.

„Dobře, tak já jí o to řeknu.“

„Jak je na tom?“ zeptal se Gerry Clayton.

„Ujde to.“

Celá řada hlav s pochopením přikyvovala. Všichni jsme věděli, jakou spoušť takový zážitek v člověku zanechá. Každý, někdo častěji, někdo míň často, vyslechl od obětí únosu, jaké mají pocity krátce po návratu, po návratu do civilu, jak se u nás říkalo.

Předseda se rozhlédl, jestli ještě někdo nemá nějaký dotaz, ale nikdo se nehlásil. „Takže to je vše? No, Andrewe, za to, že jste s sebou přivezl

obrázek aktivního únosce, vás těžko můžeme vyhodit, ale jet autem až k místu předávačky, to se nedělá. Tentokrát to sice dopadlo nakonec dobře, ale víckrát to nedělejte. Jasné?“

„Jasné.“ A tím to k mému překvapení skončilo. Nikdo už mi nenadával.

O dva dny později, když jsem se s kalíškem kávy potuloval chodbou, abych zjistil, co je nového, volal na mne kolega, který měl službu v centrále.

„Andrewe? Máš tu Bolognu. Přepojím to k tobě.“

Rychle jsem odložil kávu a šel k telefonu. „Haló Andrewe? Tady je Enrico Pucinelli.“

Pozdravili jsme se a Enrico na mne vzápětí vychrlil nesrozumitelný příval slov.

„Enrico!“ křikl jsem. „Moment…, mluvte pomalu, takhle vám nerozumím ani slovo.“

„Aha.“ Slyšitelně si povzdechl a začal mluvit zvolna a zřetelně, jako s dítětem. „Ten mladší chlap začal mluvit. Bojí se, že dostane doživotí, tak se to snaží uhrát na míň. Řekl nám, kam slečnu Cenciovou po únosu odvezli.“

„No to je skvělé, vynikající!“

Pucinelli si skromně odkašlal, ale já dobře tušil, že toho dosáhl brilantním vedením výslechu, že to je jeho triumf.

„Byli jsme v tom domě, je to tady na předměstí, taková tichá, středostavovská čtvrť. Byt prý měl pronajatý nějaký člověk se třemi dospělými syny.“ Zhnuseně zamlaskal. „Všichni sousedé přiznávají, že viděli vcházet a vycházet nějaké muže, ale nikdo by je prý nepoznal.“

Usmál jsem se. Identifikovat únosce nebývá zdraví prospěšné.

„Ten byt pronajali zařízený, s nábytkem. Všechno jsme ale důkladně prohlídli, až jsme v jednom pokoji v prvním patře zjistili, že nábytek, co stál dlouho na koberci, stojí o malý kousek mimo původní místo.“ Na chvíli se odmlčel. „Rozumíte mi, Andrewe?“

„Jistě. S tím nábytkem někdo hýbal.“

„Správně.“ Ulevilo se mu. „Postel, těžký prádelník, skříň a knihovna. S tím vším museli hnout. Ta místnost je dost velká, stan by se tam vešel snadno, a z okna není nikam vidět, jen do zahrady, na stromy, takže zvenku taky není vidět dovnitř.“

„Našel jste tam něco, co by vám pomohlo…, nějaké vodítko…, třeba jinde v tom domě?“

„Ještě to tam prohledáváme. Prvně jsme tam byli včera. Myslel jsem si, že vás to bude zajímat.“

„To jste si myslel správně. To je ohromná zpráva.“

„Vzpomněla si slečna Cenciová ještě na něco?“ zeptal se.

„Zatím ne.“

„Pozdravujte ji prosím.“

„Jistě, rád.“

„Já zase zavolám, jak jste říkal, na účet volaného, je to v pořádku?

Protože tohle je jenom mezi mnou a vámi, já vám volám z bytu.“

„V pořádku, jistě, zavolejte kdykoli.“

Rozloučil se se mnou. Z hlasu mu znělo zasloužené zadostiučinění. Připsal jsem do své zprávy to, co jsem se od něho dozvěděl.

Ve čtvrtek ráno jsem byl už zase v Lambournu. Jel jsem tam hlavně kvůli seznamu těch hudebních skladeb. Dorazil jsem v okamžiku, kdy se Popsyini koně s jezdci řadili a chystali vyjet na práci. Popsy měla džíny, košili a další prošívaný kabátek, tentokrát růžový. Nejspíš si nestačila povšimnout, že je teplo. Byl krásný červencový den.

Popsy stála uprostřed dvora obklopená neklidnými tančícími čtvernožci a mohutně na mě mávala, jakmile jsem se objevil. Snažil jsem se (asi marně) nedat najevo, jak se bojím, a propletl se mezi těmi pohyblivými půltunami svalů až po její bok.

Zelené oči se na mne pobaveně zadívaly. „Nejste na ně zvyklý, co?“

„Ne, nejsem.“

„Nechcete je vidět při cvalech?“

„Rád bych.“ Rozhlédl jsem se po jezdcích, doufal jsem, že mezi nimi uvidím Alessii. Nebyla tam.

Zdánlivě neuspořádaný hlouček koní se najednou dal do pohybu a v úhledném zástupu vykročil k silnici. Popsy na mě kývla, abych šel za ní do kuchyně. A tam, s hrnkem kávy v ruce, seděla Alessia.

Byla ještě bledá, hlavně ve srovnání s Popsy, věčně se pohybující na čerstvém vzduchu. Taky byla stále hubená a slabá. Když mne zahlédla, rozesmály se jí nejdřív oči, pak i růžově nalíčené rty. Bylo to prosté, nekomplikované, přátelské přivítání.

„Andrew s námi pojede na pláně, chce vidět práci,“ oznámila jí Popsy.

„Výborně.“

„Vy budete jezdit?“ zeptal jsem se Alessie.

„Ne… ostatně, Popsy má jen steeplery.“

Popsy se zatvářila, jako by chtěla říct, že to není důvod k tomu, aby se na koních nejezdilo, že se tím nestávají neupotřebitelní k jízdě, ale zdržela se slovního komentáře. Chvíli jsme si povídali tak všeobecně; Alessia skoro nepromluvila.

Pak jsme si všichni tři sedli na přední sedadlo landroveru. Popsy projela Lambournem spíš s elánem než opatrně, pak odbočila na úzkou okresní silničku a nakonec na polní cestu mezi travnatými lány.

Obzor zvlněných plání Downs splýval s modrým oparem. Stáli jsme na pravém turfu. Bylo neuvěřitelné, klidné ticho, přerušované jen vzdáleným ptačím zacvrlikáním. Žádný řev letadel, žádný hukot provozu na silnici, žádné lidské hlasy. Jen oceány svěžího vzduchu, teplého slunce a šelest vlastních šatů.

Popsy se na mne dívala. „Vám se tu líbí, viďte?“

Přikývl jsem.

„Měl byste sem přijet v lednu, když tu fučí vítr… Ale ono je tu krásně, i

když člověk mrzne."
Zadívala se o kus dál do mělkého údolí, stínila si oči rukou. „Tamhle odtud poběží středním kentrem, proběhnou kolem nás a my pak za nimi landroverem pojedeme k tréninkovým překážkám."

Znovu jsem přikývl. Neměl jsem samozřejmě ani tušení, jak se střední kentr liší od pomalého valčíku, ale když se pak řada koní začala blížit, jak se ty černé tečky v údolí zvětšovaly, poznal jsem, o jaké asi rychlosti Popsy mluvila. Dívala se soustředěně velkým dalekohledem. Z teček vznikly tvary, z tvarů letící koně. Popsy dalekohled odložila, teprve když kolem nás skupina deseti koní proběhla, stále ještě ve vzorném zástupu, takže si je mohla postupně prohlédnout každého zvlášť. Našpulila rty, ale netvářila se nespokojeně. Brzy jsme uháněli za koňmi, až prudce zastavila za vrcholem stoupání. Vystoupili jsme. Koně chodili v kruhu, odfrkávali a pohazovali hlavami.

„Vidíte tamhle ty překážky?" Popsy ukázala na osamělé hradby z břeven a roští. Vypadaly jako utečenci z dostihové dráhy. „To jsou tréninkové překážky, na těch se koně učí skákat." Podívala se na mne a dodala: „Tady na té straně… to jsou proutěnky… a tamhle vzadu… to jsou… prostě překážky. Pro steeple." Přikývl jsem. „Od začátku tréninkové dráhy až sem k nám je šest proutěnek a šest překážek, takže když člověk chce, může tady kůň dostat zabrat. Já ty svoje ale dnes posílám jen přes tamhlety čtyři, nejsou ještě pořádně ve formě."

Najednou se od nás odpojila a šla ke své neklidné čtvernohé rodince. Alessia se za ní láskyplně dívala. „Je ohromná trenérka," řekla. „Okamžitě pozná, že kůň není v pořádku, i když na něm není nic vidět. Když vyjde na dvůr, koně to okamžitě cítí, najednou se ve všech dvířkách objeví jejich hlavy, jako na přehlídce."

Popsy posílala tři koně k dolní části dráhy. „Ti tři půjdou přes proutěnky," vysvětlovala Alessia. „Pak si jejich jezdci přesednou a pojedou další koně."

To mne překvapilo. „Copak všichni jezdci neumějí skákat?"

„Valnou většinou nejsou dost dobří na to, aby koně zaučovali. Z těch tří, co teď skáčou, jsou dva profesionální žokejové, ten třetí je nejlepší stájník, jakého Popsy má."

Když koně šli přes proutěnky, stála už Popsy zase vedle nás s dalekohledem u očí. Až na krátké staccato u každé proutěnky bylo vlastně ticho, uvědomil jsem si, že je to zvláštní, Asi to bylo tím, že nikde neburácel hlas televizního komentátora, částečně taky Dopplerovým principem. Člověku se zdálo, že koně nadělají víc hluku, když se vzdalují. Popsy si něco brumlala.

Alessia poznamenala povzbudivým hlasem: „Borodinovi to šlo dobře." Z její poznámky a tónu jaksi vyplývalo, že těm ostatním to tak nešlo.

Dívali jsme se, jak si ti tři jezdci sedají na další koně a znovu jedou k začátku dráhy. Ucítil jsem, jak se Alessia vedle mne neklidně pohnula,

zhluboka se nadechla a začala se bezcílně otáčet kolem dokola. Popsy se na ni ohlédla. Nejdřív mlčela, ale když se Alessia přestala otáčet a řekla: „Zítra…," skočila jí Popsy energicky do řeči.

„Ne, dnes, hned teď!" Křikla na nějakého Boba, aby k ní hned přijel.

„Seskoč, ano?" Bob uposlechl. Popsy se otočila k Alessii: „Dobrý…, takže jen krokem. Nemáš helmu, tak nelámej rekordy. Taky nezapomeň, že starý Paperbag není ve formě jako ti ostatní."

Spojila ruce pod Alessiiným skrčeným kolenem a vyhodila ji do sedla. Slečna jezdkyně dopadla jako pírko. Vklouzla nohama do třmenů, vzala do rukou otěže a na vteřinku se na mne Omámeně zadívala, jako by žasla nad rychlostí, jakou se věci daly do pohybu. Pak najednou jakoby proti své vůli pobídla koně do klusu a vyrazila za ostatními k tréninkové dráze.

„No konečně!" vzdychla Popsy. „Už jsem začínala mít strach, že se k tomu neodhodlá."

„Je to statečné děvče."

„To určitě. Je skvělá."

„To, co prožila, bylo hodně tvrdé."

Popsy se na mne chvíli zpříma zadívala: „To jsem pochopila, protože o tom odmítá mluvit. Já jí řekla, ať se z toho vymluví a pak ať už na to zapomene, ale ona hned měla slzičky v očích a jen pomrkávala. Tak teď už se ani nesnažím ji rozveselovat, nemá to smysl." Vzala dalekohled a dívala se, jak koně jdou přes proutěnky. Pak zaostřila dolů pod kopeček na Alessii.

„Ta holka má ruce jako z hedvábí, čert ví, kde se to v ní vzalo. Jinak toho v rodině o koních moc nevědí."

Usmál jsem se. „Teď už to s ní půjde líp. Jenom nesmíte očekávat…"

„Že se uzdraví naráz?" zeptala se, když jsem se odmlčel.

Přikývl jsem. „Ano, půjde to pomalu, jako rekonvalescence."

Popsy na chvíli spustila dalekohled a podívala se na mne. „Alessia mi vyprávěla o vašem zaměstnání. O tom, co jste udělal pro jejího otce… Víte, já vůbec nevěděla, že takové povolání existuje, že jsou lidi jako vy, to jsem fakt netušila."

„Začíná nás být dost všude… po celém světě."

„Když se vás někdo ptá, čím jste…, co říkáte?"

„Bezpečnostní poradce, nebo poradce pojišťovny. Přijde na to."

„Obojí zní nudně a důstojně," usmála se.

„To jaksi…, o to nám běží."

Díval jsem se, jak Alessiin kůň klidně cválá zpátky, jak jeho jezdkyně stojí v třmenech. Vlastně jsem si teprve v tu chvíli uvědomil, že takhle profesionální jezdci jezdí, i když jsem to samozřejmě v minulosti viděl. Jedou tak, aby měli těžiště nad plecemi koně, a ne vzadu, jako když jezdec sedí v sedle. Alessia zastavila vedle Boba a předala mu otěže. Přehodila pravou nohu zpředu přes koně a sklouzla lehce na zem, dopadla s nohama u sebe. Ten pohyb byl ladný a pružný jako u baletky.

Nový rozměr, říkal jsem si. Dokonalost profesionála. Pro člověka neznalého to bylo stejně nepochopitelné jako dovednost kreslíře.

Poplácala koně po šíji. Bobovi poděkovala a s úsměvem přešla k nám.

„Děkuji," obrátila se k Popsy.

„Zítra pojedeš s ostatními, ano?"

„Ano." Alessia přikývla a třela si dlaněmi stehna. „Mám nohy jako z hadrů."

Klidně přihlížela, když přišli na řadu poslední tři koně. Pak nás Popsy svým svérázným způsobem odvezla domů, zatímco se koně vraceli volným krokem, aby vychladli.

Při kávě Alessia znovu sepsala seznam skladeb, které tolikrát musela vyslechnout. Dělala to nerada, jen mně kvůli, byla velkorysá.

„Ty ostatní melodie bych uměla zazpívat, ale nevím, jak se jmenují. Abych byla upřímná, už bych je nechtěla slyšet," přisunula mi seznam. Byl tam hlavně Verdi, jako na prvním soupisu, a pak moderní pop-music, jako třeba Yesterday, spíš anglická a americká než italská.

„Já si přece jen ještě na něco vzpomněla," řekla Alessia váhavě. „Totiž, mně se to předevčírem zdálo. Víte, jak se ve snu dovede všechno zamotat…, prostě se mi zdálo, že jdu po závodišti…, určitě jsem tam měla jet dostih, protože jsem byla v dresu, v růžovém dresu se zelenými kostkami…, jenže jsem nemohla najít padok. Ptala jsem se lidí, ale nikdo mi neporadil, nevěděli to taky a spěchali na vlak, a pak najednou někdo řekl: Do Viralta je to ještě celá hodina, a já se vzbudila. Byla jsem celá zpocená a tlouklo mi srdce. Ale ona to nebyla noční můra, nebo aspoň… nebyla to taková ta zlá noční můra. Pak jsem najednou měla pocit, že to nebyl sen, že to někdo skutečně v tu chvíli někde blízko mne vyslovil…, bála jsem se, že někdo je v místnosti…, bylo to ošklivé." Sáhla si na čelo, jako by bylo ještě zpocené. „Když jsem se ale úplně probudila, tak jsem zjistila, že jsem u Popsy v hostinském pokoji a že mi skutečně nic nehrozí. Srdce mi ale tlouklo dál." Na chvilku se odmlčela. Pak pokračovala: „Myslím si, že tu větu skutečně někdo přede mnou musel v minulosti říct, když jsem byla v polospánku."

„Ten váš sen…," zeptal jsem se pomalu a zamyšleně, „zdál se vám anglicky nebo italsky?"

Překvapeně se na mne podívala. „Ach… moment…, ty dostihy byly v Anglii. Růžové a zelené kostky…, to jsou barvy jednoho z koní, které trénuje Mike Noland. Kudy se jde k padoku…, na to jsem se ptala anglicky…, všichni mluvili anglicky…, ale ten hlas, který řekl Do Viralta je to ještě celá hodina…, ten mluvil italsky." Zamračila se. „Je to zvláštní, uvědomila jsem si to teprve teď."

„Jezdíte často do Viralta?"

„Vůbec ne, já ani nevím, kde to je."

„Řeknu o tom Pucinellimu."

Alessia přikývla.

„Pucinelli našel ten dům, kde vás skoro celou tu dobu drželi,“ dodal jsem ještě.

„Opravdu?“ To ji zneklidnilo. „Já… já o tom…“

„Vy o tom nechcete nic slyšet.“

„Ne.“

„Dobře.“

S úlevou vydechla. „Vy mě nikdy do ničeho nenutíte. Jsem vám za to moc vděčná. Pořád ještě mám pocit…, že chybí docela málo a já se sesypu…, kdyby mě někdo do něčeho tlačil…, určitě bych se sesypala. Je to absurdní…, protože v tom stanu…, tam jsem nebrečela ani jednou.“

„To je všechno úplně normální, vedete si dobře. A na koni vypadáte skvěle.“

Dala se do smíchu. „Bůh ví, proč mi to tak dlouho trvalo. Ale tam na pláních… bylo tak nádherně… a já najednou měla pocit…“ Chvíli mlčela. „Víte, já mám koně hrozně ráda. Tedy většinu koní. Jako by to byli moji kamarádi…, přitom si žijí tak pro sebe…, tajemně…, a mají neuvěřitelný instinkt, umějí číst myšlenky, vážně…, ale vás to asi nudí.“

„Ani trochu,“ řekl jsem po pravdě. Uvědomil jsem si, že jestli ji někdo postaví na nohy, budou to koně, a ne já.

Když jsem odjížděl, doprovodila mne k vozu a políbila na rozloučenou. Na tvář. Jako bychom se znali už celá léta.

8

„Viralto?“ řekl Pucinelli pochybovačně. „To je taková vesnice v horách, kus od hlavní silnice. Je to malý, ve vsi ani nejsou pořádný cesty, jen takový pěšiny mezi domy. Jste si jistý, že řekla Viralto?“

„Ano, jsem. Takže to je taková ta vesnice na konci, kde je jeden domek přilepený na druhý, všechny jsou bíle natřené a mají červené střechy? Ano? Všechny domy stojí v prudkém svahu, mají málo oken a vypadají velice izolovaně a tajemně, jako ve snu, že?“

„Dalo by se to tak říct.“

„Řekl byste, že je to tak asi hodinu od Bologne? Od toho domu, ve kterém drželi Alessii?“

„Asi ano…, když člověk ví, kudy se tam jede. Není to u hlavní silnice.“

„Myslíte, že tam je…, že mají pekárnu?“

Po kratičké odmlce řekl rychle: „Okamžitě tam pošlu lidi, pořádně to tam proberou. Andrewe, mně se ale moc nezdá, že by do takové vsi někdo zavezl oběť únosu. V takovém hnízdě každý každého zná, tam se nic neutají.“

„Tak zkuste Viralto na toho zatčeného, který vám prozradil, kde měli ten první úkryt.“

„To se spolehněte, že zkusím,“ řekl spokojeně. „Ten už se dokonce přiznal, že byl jedním z těch čtyř maskovaných chlapů, co Alessii unesli. Taky prý ji občas v noci hlídal, ale nikdy s ní nemluvil, protože vždycky spala.“ Chvíli mlčel. „Ptal jsem se ho několikrát za den, jak se jmenuje ten člověk, co ho máme nakresleného. Prý se jmenuje Giuseppe, takhle prý si nechal říkat, jiné jméno neudal. To je možná pravda. Nebo taky ne. Budu se na to ptát dál. Třeba si to najednou rozmyslí.“

„Enrico…,“ začal jsem nesměle. „Vy jste zkušený vyšetřovatel… nechci vám radit…“

Z Bologne se ke mně éterem donesl smích. „Ale jděte, jindy si s tím raděním neděláte starosti.“

„Dobře…, tak tedy…, než pojedete do Viralta, neměl bych se spojit s Paolem Cencim a neměl bych se ho zeptat, jestli by byl ochotný vypsat odměnu pro každého, kdo mu dopomůže získat zpět aspoň část výkupného? Pak byste do té vesnice mohl jet s tím slibem a s tou kresbou Giuseppa. Co si o tom myslíte?“

„Vezmu s sebou taky fotografie těch dvou, co jsme zatkli, a fotografii slečny Alessie. Jinak, pan Cenci bude s vypsáním odměny určitě souhlasit. Já jen…,“ odmlčel se. „To Viralto…, nakonec je to jen slovo, co si pamatuje ze snu.“

„Ano, ale při tom slově se celá zpotila a zrychlil se jí puls. Vyděsilo ji

to.“

„Opravdu? Hm. No, nedělejte si starosti, my to tam důkladně projdeme, pročešeme tu vesnici jako vichr, spolehněte se.“

„Ptejte se dětí.“

Zasmál se. „Andrewe Machiavelli Douglasi…, žádná matka nedovolí, abychom se vyptávali dětí.“

„Škoda.“

Jakmile jsme domluvili, zavolal jsem Paola Cenciho. Ochotně souhlasil s vypsáním odměny. Pak jsem zavolal Pucinelliho, abych mu to oznámil.

„Dávám rozmnožit leták,“ řekl, „na kterém je oznámení o vypsané odměně a všechny ty fotografie. Pokud bude nějaká odezva, tak vám zavolám.“

„Zavolejte v každém případě.“

„Dobře.“

Zavolal druhý den, v pátek večer, když jsem měl náhodou zrovna službu v centrále.

„Strávil jsem v tý prokletý vesnici celý den,“ hlásil unaveně. „Ale ti lidé tam měli všechno na zámek, huby i vrata.“

„Takže nic?“ zeptal jsem se zklamaně.

„No přece jen něco, jenže nevím co. Slovo Viralto pořádně zamávalo s tím chlapem, co začal mluvit. Přísahá ale, že mu to nic neříká, přísahá na duši své zemřelé matky, a potí se při tom. Takže lže.“ Chvíli mlčel.

„Ale my ve Viraltu nenašli vůbec nic. Šli jsme se taky podívat do pekárny. Trochu jsme zatlačili na pekaře, má tam taky koloniál, ale ono v okolí pekárny není nic, kde by mohli mít Alessii schovanou. A to jsme opravdu prohledali všechno. Ten pekař nám dal souhlas. Prý nemá co skrývat. A kdyby prý tam Alessia někde byla, tak by o tom určitě věděl, prý ví úplně o všem, co se ve vesnici děje. Prý tam určitě nebyla. Tvrdil to naprosto jednoznačně.“

„Věřil jste mu?“

„Spíš ano. Ptali jsme se v každém domě. Dokonce i dvou dětí. Nenašli jsme nic, neviděli jsme nic. Ale…“

„Co ale?“

„Ale díval jsem se na mapu…,“ zívl. „Viralto je při takové úzké silnici, co vypadá, že nikam nevede. Jenže když člověk zahne do vesnice, tak je vidět, že ta silnice přece jen kousek pokračuje. Pokračuje rovně dál do hor, a přestože to je jen úzká mizerná silnice, vede přes celé Apeniny a klesá dolů k Florencii. Kus nad Viraltem je u silnice velký hotel, býval to dřív zámek. Lidi tam jezdí na výlety, když se chtějí projít v horách. Je možné, že slečna Alessia neslyšela celou větu…, třeba to byla celá hodina do Viralta a pak ještě nějaká chvíle, než by dojeli tam, kam měli namířeno. No,“ povzdechl si, „zítra mám volno, ale nevyberu si ho, pojedu do toho hotelu a taky to tam projedu jako vichr.“

„Pošlete tam někoho.“

Po krátkém tichu řekl rozhodně: „Vydal jsem pokyn, že v tomhle případu se nesmí podniknout nic, pokud při tom já nejsem osobně.“
„Aha.“
„Jestli chcete, tak vám zítra zase zavolám.“
„Zítra jsem tu od čtyř do půlnoci,“ řekl jsem vděčně. „Pak byste mě našel doma.“
V sobotu ráno, právě když jsem chodil po bytě a snažil se nevidět, co bych všechno měl udělat, zavolala Popsy.
„Děje se něco?“ zeptal jsem se, když jsme se pozdravili.
„Jo, dalo by se říct. Potřebuju vaši pomoc. Nemohl byste přijet?“
„Jako teď hned, nebo stačí zítra? Já musím být ve čtyři v práci.“
„Dnes? Přece je sobota,“ podivila se.
„Bohužel.“
Zaváhala. „Totiž, Alessia včera s ostatními nevyjela, že prý ji bolí hlava.“
„Aha. A co dneska?“
„Dnes se jí prý nechce. Poslyšte, já mám dojem…,“ vyhrkla, „řekla bych, že se toho bojí, ale neumím si představit proč, přece jste ji viděl na koni?“
Poznal jsem jí na hlase, že má starost a současně začíná ztrácet trpělivost. Když jsem hned neodpověděl, ozvala se: „Jste tam?“
„Ano, přemýšlím… Určitě se nebojí ani koní, ani jízdy na koni, to je jisté. Třeba se bojí…, teď mě zrovna nenapadá správný výraz…, on to asi není obyčejný strach…, ale třeba jí vadí být v uzavřené skupině…, nebýt volná. Třeba je to něco jako klaustrofobie, přestože přitom je venku, ve volné přírodě. Třeba proto nechtěla předtím jet s vaší skupinou, ale sama byla ochotná jezdit.“
Chvíli o tom uvažovala. „Možná že máte pravdu. Aspoň včera z toho určitě byla nešťastná…, skoro celý den byla zavřená u sebe v pokoji, vyhýbala se mi.“
„Popsy, nenuťte ji do ničeho. Ona vás tuze moc potřebuje, ale potřebuje jenom, abyste byla nablízku… a nic od ní nepožadovala. Řekněte jí, ať se skupinou nejezdí do té doby, než o to sama začne strašně stát. Řekněte jí, že jste ráda, že je u vás, a ať dělá jen to, na co má chuť. Souhlasíte? Jste ochotná jí to takhle říct? Já přijedu zítra dopoledne.“
„Ano. Ano.“ Povzdechla si. „Já tu holku mám moc ráda. Koukejte přijet na oběd a mávněte tím vaším kouzelným proutkem.“
Pucinelli zavolal pozdě večer: měl dobré zprávy, špatné zprávy a zprávy sporné.
„Slečna měla pravdu,“ řekl hned na začátku hovoru spokojeně. „Vezli ji kolem Viralta do toho hotelu. Mluvili jsme s ředitelem. Prý nic neví, ale prý můžeme všechno prohledat, i hospodářské budovy, a těch je tam celá řada, teď se většinou používají jako skladiště, ale dřív tam bydlívali sloužící, nebo tam byly stáje a tak. V jednom starém seníku jsme našli ten

stan!“ Odmlčel se, aby to vyznělo dramatičtěji.

Gratuloval jsem mu.

„Byl složený,“ pokračoval. „Když jsme ho ale rozložili, rozměry odpovídaly. Zelené plátno, podlážka šedá, jak slečna říkala. V seníku je prkenná podlaha a v ní jsou háky na šňůry od stanu. Myslíme si, že v tom domě na předměstí měli stan upnutý k nábytku.“

„Aha,“ řekl jsem povzbudivě.

„Ten seník je v zanedbaném dvoře u stájí, kousek od kuchyně, vzadu za hotelem. Třeba odtamtud cítila chleba…, pečou si svůj vlastní.“

„To je vynikající!“

„No vynikající to zrovna není. On ji tam vůbec nikdo neviděl, nikdo nic neví. Zásoby pro kuchyň tam mají uskladněné v hospodářských budovách, taky tam mají spoustu jiných potřeb, pak mají chladírny na zeleninu a maso a velkou mrazírnu…, denně tam jezdí náklaďáky se zásobami… Slečnu Alessii tam klidně mohli dovézt náklaďákem a nikdo si toho nemusel všimnout. Vzadu je taková spousta budov a dvorů…, taky tam jsou garáže, sklady na zahradnické nářadí, sklad nepoužívaného nábytku, pak tam jsou velké kolny plné haraburdí ze zámku, starodávná kuchyňská kamna, staré vany, prostě je tam tolik harampádí, že by se z toho udělala pěkná skládka. Tam by se člověk mohl schovávat celé týdny a nikdo by ho nenašel.“

„Takže jste s těmi obrázky únosců moc nepořídil?“

„Ne. Toho nakresleného nikdo nikdy neviděl. Ty dva, co sedí, taky nikdo nezná. Prostě nikdo nic neví.“ Mluvil unaveně a zklamaně.

„No co, máte ten stan. A řekl bych, že jeden z těch únosců ten hotel musel dobře znát, protože jak jste popsal ten seník…, takové místo člověk nenajde jen tak náhodou.“

„To ne. Naneštěstí ale v hotelu Vistaclara bydlí a pracuje spousta zaměstnanců. Jeden z těch únosců tam třeba pracoval a bydlel bůhví kdy.“

„Ten hotel se jmenuje Vistaclara?“ zeptal jsem se.

„Ano. Před lety tam měli ve stájích jezdecké koně, ale ředitel říká, že teď už je nemají, protože není o jezdectví dostatečný zájem, hosté spíš chtějí hrát tenis.“

Koně, koně…

„Jak je to dlouho, co už tam ty koně nemají?“ zeptal jsem se.

„Ještě za bývalého ředitele. Já se toho nynějšího ale můžu zeptat, jestli chcete. Říká, že když on nastoupil, už tam koně nebyli, a to je před pěti lety. Od té doby jsou stáje prázdné. Nic v nich pro jistotu neskladují, protože co kdyby se někdy v budoucnosti přece jen vyplatilo tam jezdecké koně držet, třeba pro lidi na dovolené.“

„Nebo poníky.“

„Cože?“

„Že by tam třeba měli poníky, to je móda, jezdit po horách na ponících, v Anglii se to teď hodně nosí.“

„Aha,“ řekl bez nadšení. „No prostě před lety tam měli stájníky a učitele jezdectví, teď tam zase mají profesionálního tenistu…, ten nikoho z těch únosců na obrázcích nepoznal.“

„Takže to je dost velký hotel, že?“

„Jo, dost. Lidi tam jezdí hlavně v létě, protože tam není takový horko jako dole v kraji nebo na pobřeží. Teď momentálně je tam třicet osm zaměstnanců včetně ředitele a mají tam sto lůžek. Taky je tam restaurace s vyhlídkou na hory.“

„Je to drahý hotel?“

„Pro chudáky není a pro knížata taky ne. Je to tak pro lidi, co sice mají peníze, ale nepatří úplně do špičky. Pak je tam taky dost hostů, co tam bydlí celoročně, ti jsou většinou starší. Nikdo, ale fakt nikdo, ať už tam bydlí nebo pracuje dlouho nebo krátko, ty lidi na obrázcích nepoznává.“

Ještě chvíli jsme si o tom povídali, aniž jsme dospěli k nějakému závěru. Domluvili jsme se jedině na tom, že Pucinelli zítra zkusí, jak na Vistaclaru zareaguje ten zatčený, který začal mluvit. Já ten den, v neděli, odjel znovu do Lambournu.

Alessia už byla na svobodě skoro čtrnáct dní a už pokročila do té míry, že měla světle růžově nalakované nehty. Tak snad je na tom líp.

„Ten lak na nehty jste si koupila sama?“ zeptal sem se.

„Ne…, koupila mi ho Popsy.“

„Byla jste už vůbec sama nakupovat?“

Zavrtěla hlavou a já se zdržel komentáře. Pak řekla: „Vy asi chcete říct, že bych se k tomu měla odhodlat.“

„Ne, mě to jen zajímalo.“

„Nenuťte mě.“

„Ne.“

„Vy jste už jako Popsy.“ Dívala se na mne skoro nepřátelsky, to se ještě nikdy předtím nestalo.

„Já jen že se mi ten lak líbí,“ řekl jsem nevinně.

Zamračeně se odvrátila. Dopíjel jsem kávu, kterou nám Popsy nalila, než se vydala na obhlídku stájí.

„Popsy vám řekla, abyste přijel?“ zeptala se Alessia ostře.

„Ano, pozvala mne na oběd.“

„Nestěžovala si náhodou, že se chovám jako idiot?“

„Ne. Vy se tak chováte?“

„Já nevím. Asi ano. Já jenom vím, že se mi chce křičet, řvát, házet věcmi, někoho praštit.“

Skutečně mluvila tak, jako by jen s největším vypětím sil zabraňovala výbuchu parního kotle.

„Odvezu vás na pláně.“

„Proč?“

„Abyste mohla křičet, kopat do pneumatik a tak.“

Vstala, chvíli bezcílně přecházela po kuchyni a pak vyšla ven. Po chvíli

jsem se vydal za ní. Stála nerozhodně kousek od landroveru.

„Do toho, jen si nastupte.“ Tázavě jsem zamával na Popsy a ukázal na vůz. Z dálky na mně kývla.

Klíčky byly v zapalování. Sedl jsem si za volant a čekal. Alessia si přisedla.

„Tohle mi připadá hloupé,“ řekla.

Zavrtěl jsem hlavou, nastartoval a vyjel stejnou cestou, kterou nás před třemi dny vezla Pospy, jel jsem k tomu nekonečnému klidu, nekonečnému nebi a cvrlikajícím ptákům.

Když jsem zastavil a vypnul motor, zeptala se Alessia rozpačitě: „Tak co teď? Přece nemůžu jen tak křičet.“

„Tak se jděte projít o kus dál a uvidíte, jestli se vám bude chtít. Já tady na vás počkám.“

Nepodívala se na mne, ale poslechla. Vystoupila z vozu a vykročila. Její drobná štíhlá postava se vzdalovala, mizela v dálce, až zmizela zcela. Za chvíli se pomalu vracela. S horkýma, suchýma očima zůstala stát vedle mého otevřeného okénka a řekla klidně: „Nejde to, nemůžu se rozkřičet, je to na nic.“

Vystoupil jsem z vozu a zůstal stát kousek od Alessie. „Proč máte při jízdě na koni pocit, že jste v pasti?“ zeptal jsem se.

„To vám řekla Popsy?“

„Ne, řekla mi jen, že nechcete jezdit.“

Opřela se o landrover, ale na mne se nepodívala.

„Je to samozřejmě pitomost. Nevím, čím to vzniklo. V pátek jsem se šla převléct, že pojedu, chtěla jsem jet…, a pak se ve mně najednou všechno začalo kroutit…, najednou jako když mi nestačí dech…, bylo to horší než před velkým dostihem…, ale byl to podobný pocit. Když jsem pak sešla dolů, ještě se to zhoršilo. Najednou jsem se skoro dusila. Tak jsem Popsy řekla, že mě bolí hlava…, ona to byla taková polopravda..., a včera to bylo totéž. To jsem už ani nešla dolů… Bylo mi z toho hrozně, ale já skutečně nemohla.

Zamyslel jsem se na chvíli. „Dobře, tak uvažujte od začátku: začněte s jezdeckým oblečením. Myslete na koně. Myslete na to, jak jedete ulicemi. Berte to po řadě, jedno po druhém, až se to ve vás začne –jak říkáte – kroutit.“

Nedůvěřivě se na mne ohlédla a pak zamyšleně mžikala, jako by opravdu v duchu celý proces probírala. „Ne, teď se ve mně nic nekroutí. Nevím, čím to vzniká…, už jsem uvažovala o všem možném. Jsou to kluci!“ vyhrkla. Ta tři slova z ní vyvřela jako z veliké hlubiny.

„Kluci?“

„Myslím stájníky.“

„Co s nimi?“

„Jejich oči!“ Zase to řekla tak výbušně.

„Kdybyste se skupinou jela poslední, nedívali by se na vás,“ namítl

jsem.

„Stejně by mě jejich oči strašily.“

Zadíval jsem se do jejího rozrušeného obličeje. Na tohle už nestačím, říkal jsem si, to chce profesionálního psychologa, s tím si amatér se zdravým selským rozumem neporadí.

„Proč vám vadí jejich oči?“

„Oči?“ Mluvila zbytečně hlasitě, jako by cítila potřebu být útočná. „Protože se na mne dívaly. Určitě mě pozorovaly. Když jsem spala. Oni mě přicházeli sledovat.“

Najednou vykročila k vozu a začala skutečně kopat do pneumatiky.

„Ti chlapi tam ke mně určitě lezli. Určitě. Já je nenávidím…, nenávidím…, já ty oči nesnáším…, tu představu nesnáším…“

Vzal jsem ji kolem ramen a přitiskl ji k sobě. „Alessie…, Alessie…, co na tom záleží? Co na tom, že se na vás dívali?“

„Připadám si i teď jako naha…, jako… pošpiněná…“

„Zneuctěná?“

„Ano.“

„Ale oni…, snad ne…“

Rychle a energicky zavrtěla hlavou.

„Jak víte, že do stanu lezli?“ zeptal jsem se.

„Podle zipu. Říkala jsem vám, že jsem ten stan znala do posledního stehu…, věděla jsem, kolik má zip zoubků. Někdy byl zip rozevřený víc, někdy míň. Oni ten zip určitě otvírali…, vlezli dovnitř… a pak ho zase zatáhli do jiné výšky…, třeba o šest až sedm zoubků výš nebo níž…, já to nesnášela.“

Stále jsem ji držel kolem ramen a nevěděl, co jí na to říct.

„Snažím se s tím srovnat…, ale někdy…, někdy se mi o těch očích zdá.“

Pohladil jsem ji po zádech, snažil jsem se ji těšit. „Řekněte mi, co ještě vám připadá jako nesnesitelné?“ vyzval jsem ji.

Chvíli stála mlčky, s nosem zabořeným do mé košile. Už jsem si myslel, že mi víc nepoví, ale najednou promluvila, tvrdým a chladným, neosobním hlasem. „Chtěla jsem mu být sympatická. Snažila jsem se mu zavděčit… Řekla jsem otci i Pucinellimu, že byl chladný…, ale to bylo jen zkraje… Když potom za mnou opakovaně chodil kvůli nahrávkám, byla jsem skoro… podlézavá. Já… já se za sebe strašně stydím…, byla jsem odporná…, odporná…, stydím se za sebe.“

Zmlkla a stála bez hnutí. Po chvíli jsem řekl: „Je dost běžné, že unesená osoba začne pociťovat sympatie ke svému únosci. Není to nic výjimečného, normální člověk přece nemůže existovat delší dobu bez nějakého přátelského pouta. Ve státních vězeních je běžné, že vězňové navazují přátelství s dozorci. Při hromadných únosech se vždycky mezi rukojmími najde někdo, kdo se spřátelí s teroristy, kteří ho vězní. Dokonce se stává, že když dojde k násilnému osvobození rukojmí, některé oběti prosí policii, aby únoscům neubližovala. Nemusíte…, ne, nesmíte si vyčítat, že jste se

snažila zalíbit tomu muži s nahráváním. Je to normální. Běžné. Řekněte mi…, jak na to reagoval?“

Polkla. „Říkal mi… moje milá.“

„Moje milá,“ řekl jsem vážně a opravdově, „nemáte důvod si něco vyčítat, nemusíte mít pocit viny, jednala jste úplně normálně. Každý se vždycky snaží se svými únosci vyjít, a je to taky moudré.“

„Proč?“ vyhrkla vášnivě.

„Protože antagonismus vždy vzbudí antagonismus. Když se oběti únosu podaří získat sympatie únosce, je v menším nebezpečí. Je míň pravděpodobné, že by únosce chtěl oběti ublížit…, taky si proto dává větší pozor, aby ho oběť nikdy neuviděla. Lidé neradi zabíjejí někoho, koho si oblíbili.“

Otřásla se.

„A pokud jde o to, že se na vás chodili dívat, když jste spala…, třeba to bylo v dobrém…, třeba se jen chtěli přesvědčit, že jste v pořádku…, protože přes den se vám nemohli ukázat, když jste byla vzhůru.“

Ne že bych sám tak docela věřil tomu, co říkám, ale vyloučené to nebylo.

„Zdejší stájníci nejsou žádní únosci,“ dodal jsem.

„Jistěže ne.“

„Ale jsou to muži.“

Přikývla se sklopenou hlavou.

„Když se vám zdá o očích, tak to nejsou oči těch stájníků.“

„Ne.“ Zhluboka si povzdechla.

„Nejezděte s nimi, dokud se vám nebude chtít. Popsy zařídí, abyste mohla jezdit sama. A pokud se to ve vás zítra bude ještě všechno kroutit, tak si z toho nic nedělejte. Teď víte, čím to vzniká, ale ten pocit se stejně ještě může dostavit.“

Chvíli ještě mlčky a nehybně stála, pak se mi mírně vymanila z objetí a aniž se na mne podívala, řekla: „Nevím, co bych si bez vás počala. Asi bych skončila v blázinci.“

„Jednoho krásného dne se budu dívat, jak si jedete pro vítězství v Derby,“ řekl jsem mírně.

Usmála se a nastoupila do vozu. Já ale nezamířil domů, sjel jsem dolů z kopečka k tréninkové dráze.

„Kam to jedeme?“ zeptala se.

„Nikam, jenom sem.“ Zastavil jsem a vypnul motor kousek od opuštěných proutěnek a překážek na osamělém travnatém svahu. Z vozu jsem nevystoupil.

„Volal mě Pucinelli,“ poznamenal jsem.

„Ano,“ řekla tiše, ale beze strachu.

„Říká vám něco hotel Vistaclara?“

Zamračila se, zamyslela, a pak zavrtěla hlavou.

„Je to až nahoře v horách, kousek od toho Viralta, o kterém jsme se od

vás dozvěděli. Pucinelli tam našel zelený stan. Nebyl vztyčený, byl složený, v takovém seníku nad nepoužívanými stájemi.“

„Nad stájemi?“ zeptala se překvapeně.

„Ano.“

Nakrčila nos. „Já tam žádné koně necítila.“

„Oni už tam taky pět let žádní koně nejsou. Říkala jste ale, že jste tam cítila vůni chleba. V hotelových kuchyních pečou svůj vlastní. Co by mě ale zajímalo…, jak to, že jste cítila jenom chleba? Proč ne jiné jídlo?“

Zahleděla se předním sklem na pokojnou zvlněnou krajinu, zhluboka vdechla čerstvý, svěží vzduch, a pak klidně, bez slz a bez vzrušení začala vyprávět.

„Vždycky po večeři jeden z těch lidí přišel a nařídil mi, abych za ten napůl otevřený zip vystrčila špinavý talíř a kbelík. Nikdy jsem neslyšela, když se někdo blížil, protože pořád hrála ta kazeta. Poznala jsem, že tam jsou, až když na mne promluvili.“ Odmlčela se. „No a ráno, když jsem se vzbudila, tak zase někdo přišel a řekl mi, že si můžu ten kbelík zase vzít. A to byl ten kbelík vždycky čistý a prázdný.“ Znovu se odmlčela. „A v tu dobu jsem cítila, že se peče chleba, tedy v těch posledních několika dnech. Vždycky brzo ráno, když ten kbelík byl prázdný.“ Zmlkla a zadívala se na mne, jak se tvářím.

„Bylo to pro vás hodně tvrdé,“ řekl jsem.

„Ano. Víte, ale…,“ usmála se, „…je to sice neuvěřitelné…, ale já si na to zvykla. Člověk by nevěřil, že je možné si na to zvyknout…, ačkoli vlastní zápach člověk tolik necítí…, po několika dnech už jsem ho ani nevnímala.“ Znovu se odmlčela. „Ty první dny jsem myslela, že se zblázním. Ani ne ze strachu, ze vzteku, z pocitu viny…, ale z nudy. Hodinu po hodině nic než ta prokletá muzika…, nebylo s kým promluvit, nebylo na co se dívat… Zkoušela jsem cvičit, ale po několika dnech už jsem byla zesláblá a taky zhlouplá po těch prášcích, takže jsem s tím cvičením tak asi po jednom nebo dvou týdnech přestala. Jeden den jako by splýval s druhým. Ležela jsem na pěnové matraci, nechala kolem sebe plynout ty nekonečné melodie a vzpomínala na všechno možné, co jsem v minulosti prožila nebo viděla, ale všechno se mi to zdálo nějak strašně vzdálené a neskutečné. Skutečnost byl ten kbelík, těstoviny k obědu i k večeři a kalíšek na vodu z umělé hmoty…, taky dvakrát denně… a ještě taky naděje, že ten člověk, který mě nahrával, bude spokojený s tím, jak se chovám…, že mě bude mít rád.“

„Měl vás rád.“

„Myslíte?“ Viděl jsem na ní, že ji ta představa těší, stále ještě stála o přízeň svého věznitele, i když už byla na svobodě.

„Myslím, že kdybyste k sobě pociťovali nenávist, neriskoval by druhé výkupné. Byl by za sebou spálil mosty. Opravdu myslím, že nějak nedokázal vás zabít…, protože jste mu byla sympatická.“

Postřehl jsem spokojený úsměv v jejích očích a rozhodl se, že je

nejvyšší čas uvést věci na pravou míru. Nebylo by dobré, kdyby se zamilovala do svého únosce, byť podvědomě nebo jen ve snech. „Poslyšte, ten člověk způsobil vašemu otci veliké utrpení a obral vaši rodinu skoro o milion liber. Jsem moc rád, že vás měl rád, ale anděl to není, to mi věřte."

„Ale…" Rozmáchla se zoufale rukama, jako pravá Italka. „Proč vy jste vždycky tak věcný?"

„To mám po svých skotských předcích. Zřejmě patřili mezi Skoty-suchary a ne mezi Skoty-bouřliváky. Kdykoli se u mě přihlásí španělská třetina mojí krve a má chuť tancovat, přepere ji skotská krev a mám po legraci."

Sklonila hlavu ke straně a dala se do smíchu. „Víte, že to je nejdelší řeč, jakou jste o sobě v mé přítomnosti pronesl?"

„Tak se mne držte, dozvíte se víc."

„Víte, vy mi to nebudete věřit…," zhluboka se nadechla a protáhla se, „ale mně už začíná připadat, že jsem vlastně normální."

9

Červenec propršel a srpen začal bouřkou. Ten první srpnový týden bylo v kanceláři málo práce, zato v Itálii se děly věci.

Pucinelli dvakrát telefonoval, že nemá nic nového, a pak se ozval znovu, celý nadšený a blažený, že prý Cenciho nabídka na odměnu přece jen přinesla ovoce. Leták s textem o vypsané odměně a s obrázky únosců nechala policie vylepit ve všech veřejných prostorách v Bologni a okolí. Pak najednou Paolovi Cencimu zavolala anonymně nějaká žena a tvrdila, že ví, kde je schovaná část výkupného.

„Cenci říkal, že mluvila zlomyslně a pomstychtivé, asi chtěla potrestat nějakého mužského. Prý řekla: Patří mu to, jen ať vo ty prachy přijde. Kdo je ten on, prozradit nechtěla. Takže my se teď s panem Cencim podíváme na to místo, kde peníze mají údajně být, a jestli ta ženská mluví pravdu, tak jí pan Cenci pošle odměnu. Odměnu má poslat na adresu jednoho laciného hotelu. Třeba se nám tam podaří tu ženu chytit a trochu si ji podáme.“

Následující večer Pucinelli už nebyl tak blažený.

„Část těch peněz tam skutečně byla, bohužel ale jen málo, tedy ve srovnání s celkovou částkou!“

„Kolik?“ zeptal jsem se.

„Padesát milionů lir.“

„Takže to je…,“ rychle jsem počítal. „To je skoro dvacet pět tisíc liber. Hm… to by tak mohl být podíl jednoho člena gangu…, vůdce gangu to asi nebude, co myslíte?“

„Souhlasím s vámi.“

„Kde jste ty peníze našli?“

„V zamčené schránce na zavazadla na nádraží. Ta ženská řekla panu Cencimu číslo schránky, ale klíč jsme neměli, museli jsme sehnat zámečníka, aby nám otevřel.“

„Takže ten, kdo tam peníze schoval, si bude myslet, že tam ještě jsou?“

„Ano. My je tam taky skutečně nechali, jenom jsme vyměnili zámek, takže až se někdo bude pokoušet skříňku otevřít, bude si muset jít pro jiný klíč. A při tom bychom ho mohli chytit. Je to pastička. Peníze jsou v měkké cestovní tašce na zip. Čísla bankovek odpovídají těm ofotografovaným. Není vůbec pochyb o tom, že to je část výkupného. Pan Cenci poslal odměnu na uvedenou adresu a my se pokusíme tu ženu chytit, jestli přijde. Pan Cenci je zklamaný, já taky, protože se našlo tak málo.“

„Lepší něco než nic. Dejte mi vědět, jak pochodíte, ano?“

S „horkými“ penězi lze v zásadě naložit dvěma způsoby. Nejjednodušší je dát peníze k ledu a trpělivě vyčkávat, až skončí vyšetřování. Různí

podvodníci a zločinci mají různá kritéria na bezpečnou dobu, za kterou lze pustit peníze do oběhu… od několika týdnů až po několik let. Většinou pak peníze pustí daleko od domova a koupí za ně něco, co lze zase co nejrychleji prodat.

Druhá, elegantnější metoda, většinou využívaná u velkých obnosů, spočívá v tom, že člověk peníze prodá překupníkovi, profesionálovi, který za ně dá jen asi dvě třetiny skutečné hodnoty a pak horké peníze postupně, po malých částkách, vypouští prostřednictvím operátorů v hernách, na stadionech, na závodištích, poutích a tak dále, prostě někde, kde se peníze nikdy nezdrží v jedněch rukou a kde je těžké vystopovat jejich zdroj. Než se takhle roztroušené peníze dostanou do banky, veškeré stopy po jejich zdroji zcela zmizí.

Část peněz Paola Cenciho možná prošla tímhle „čisticím“ procesem s třetinovou ztrátou, část si nejspíš rozdělili členové gangu, část šla na režii, jako třeba na nájem domu v Bologni. Výlohy jsou při únosech vždy vysoké a výkupné nikdy nepředstavuje čistý zisk. Ale i tak, počítáme-li i riziko spojené s podnikáním, únos za výkupné je nejrychlejší cesta jak přijít k velkému majetku. V Itálii hrozilo únoscům jen pětiprocentní riziko, že budou vypátráni a usvědčeni. V zemi, ve které ženy nemůžou chodit po ulicích hlavního města s kabelkou přes rameno ze strachu, že jim ji motorizovaní zloději uříznou břitvou, patří únosy k stejně tvrdým životním faktům jako žaludeční vředy.

O dva dny později mi Pucinelli zavolal už v lepší náladě. Když si ta žena došla pro odměnu, sledovali ji až domů, aniž si toho všimla. Zjistili, že je manželkou dvakrát trestaného člověka. Seděl za vykrádání obchodů s alkoholickými nápoji. Sousedé vypověděli, že ten chlap věčně lítá za ženskými, manželka hrozně žárlí. Pucinelli usoudil, že nemůže uškodit, když ho zatknou a udělají u něho prohlídku. Další večer mi hlásil, že u zatčeného našli lístek od té schránky na zavazadla a klíček. Muž se jmenoval Giovanni Santo a začal zpívat jak ptáček.

„Je to primitiv,“ řekl Pucinelli opovržlivě. „Řekli jsme mu, že jestli s námi nebude spolupracovat, už se z vězení nedostane. Tak se podělal. Řekl nám jména všech únosců, bylo jich celkem sedm. Dva už máme, jak samozřejmě víte, Santo je třetí. Teď moji lidé šli pro ty zbývající tři.“

„A co Giuseppe?“

„Jo Giuseppe,“ řekl váhavě, „ten k nim nepatřil. Byl by sedmý. Giuseppe byl jejich vůdce. Všechny si je najal, všichni už byli trestaní. O něm nic nevědí, ani jeho skutečné jméno, ani odkud vlastně je. Nic, vůbec nic. Obávám se, že v tomhle Santo taky mluví pravdu.“

„Stejně jste skvělý.“

Skromně si odkašlal. „Měl jsem štěstí. Poslyšte…, Andrewe…, tedy jen tak mezi námi…, ono bylo dobré si s vámi takhle čas od času o věcech pohovořit. Když s vámi mluvím, tak se mi vždycky vyjasní v hlavě. Je to zvláštní, co říkáte?“

„Tak zase zavolejte, až něco budete mít.“

„Zavolám rád.“ Zavolal za tři dny a sdělil mi, že už mají všech šest členů gangu a že získali zpět dalších sto milionů lir z Cenciho peněz.

„Nahráli jsme si taky hlasy všech těch šesti a nechali si udělat rozbor, ale ten hlas na kazetách nepatří nikomu z nich. Taky žádný z nich není totožný s člověkem, kterého jste viděl a kterého máme nakresleného.“

„Na kazetách mluví Giuseppe.“

„Já vím,“ řekl zasmlušile. „Jenže nikdo z nich ho před touhle akcí neznal. Najal si jednoho z nich, když se s ním dal do řeči v nějakém baru, a ten první mu pomohl sehnat těch dalších pět. Těch šest, co máme, se nám určitě podaří usvědčit, o tom nepochybuju, ale bez Giuseppa mě to snad ani nebude těšit.“

„Hm.“ Chvíli jsem váhal. „Enrico, jestli se nepletu, tak z některých studentů, členů Rudých brigád a podobných organizací vyrostli docela spořádaní občané, že?“

„Asi ano, ale svou minulost samozřejmě tají.“

„Jistě…, ale tak mě napadá, že se ten Giuseppe mohl v metodách únosců vzdělat právě u nich třeba ještě za dob studií…, třeba byl i členem Rudých brigád.“

Pucinelli uvažoval: „Je fakt, že identikit podle vašeho popisu nevypadá na kriminálníka.“

„Víte, říkal jsem si, že by třeba neškodilo ukázat ty portréty bývalým studentům, jeho vrstevníkům, třeba při nějakém sjezdu absolventů, co říkáte? Třeba by to mělo naději.“

„Za pokus to stojí. Ovšem jak jistě víte, Rudé brigády se skládají z malých buněk, které se navzájem neznají, protože nikdy nepřijdou do přímého styku.“

„Já vím, že naděje je pranepatrná, že s tím bude spousta práce a že ta práce může být marná.“

„Budu o tom uvažovat.“

„Dobře,“ přikývl jsem.

„Stejně jsou teď ale prázdniny.“

„To je pravda. Ale snad na podzim…“

„Budu o tom uvažovat,“ opakoval. „Takže dobrou noc, kamaráde. Dobře se vyspěte.“

Alessia se o vrácení části výkupného dozvěděla od svého otce. Já jí řekl o zatčení všech šesti únosců.

Bezvýrazně se na mne dívala.

„Ten váš muž s nahráváním mezi nimi není,“ dodal jsem.

„Ano.“ Tvářila se provinile. Věděla, že jí vidím do duše a že vím, že je ráda. Seděli jsme u Popsy, v její miniaturní zahrádce, kde se na malém kousku trávníku tísnila čtyři lehátka. Přes nízkou zídku bylo na tři strany vidět samé stáje. Po bouřkách přišla vedra a my pili mraženou kávu. Led cinkal ve skleničkách a ze stání se na nás zdvořile koukaly koňské hlavy.

Měl jsem ten den volno, tak jsem se pozval k Popsy. Ani ona, ani Alessia neměly námitky. Když jsem přijel, byla Popsy na dvoře sama.

„Vítám vás a omlouvám se za to mokro," řekla, když jsem vystoupil. Byla v holínkách, v ruce držela hadici a stříkala nějakému statnému hnědákovi na zadní nohu. Držel ho Bob. „Má šlachu," oznámila mi, jako by tím vysvětlovala situaci.

Ovládl jsem se a neupozornil ji, že kůň má jistě víc šlach.

„Alessia šla po nákupech," pokračovala Popsy. „Co nevidět tady musí být." Odčvachtala k hydrantu a zavřela vodu. Hadici odhodila na zem. „To by zatím stačilo, Bobe, teď dojděte pro Jamieho, aby tu hadici stočil a uklidil." Otřela si ruce o kalhoty a zářivě se na mne podívala. Zelené oči jí jen svítily.

„Jezdí denně," řekla, když Bob odvedl koně se šlachou do prázdného boxu. „Jezdí, ale jen na pláních. Tam a zpátky jezdí se mnou, landroverem. Nijak to nerozebíráme. Prostě se to takhle zajelo."

„Jak to s ní jinak vypadá?"

„Je mnohem veselejší, aspoň se mi zdá." Široce se usmála a poplácala mne po zádech. „Není mi jasný, jak někdo tak studenej jako vy dokáže jinýho rozehřát."

„Já přece nejsem studený," bránil jsem se.

„Že ne?" Pátravě se na mne zadívala. „Třeba se vám to nebude zdát, ale vypadáte jako ze železa. Taky se moc neusmíváte. Ne že byste vypadal nepřístupně…, ale kdybyste chtěl, tak byste to jistě uměl."

Zavrtěl jsem hlavou.

„Dovedete se vůbec opít?" zeptala se.

„Zřídkakdy."

„Spíš nikdy." Ukázala ke kuchyni. „Že bychom se něčeho napili? Je hrozný vedro."

Vešli jsme dovnitř. Byl tam krásný chládek. Popsy odkopla holínky a jen tak, bez pantofli, ve světlých ponožkách šla do kuchyně pro bílé víno.

„Vsadím se s vámi, že vůbec nevíte, co to je, když má člověk neodolatelný nutkání vyprsknout smíchem," řekla, když nám nalévala. „Určitě taky nezpíváte sprostý písničky a vůbec, chováte se důstojně."

„To není pravda."

Pobaveně upila. „Tak co vás třeba nutí vyprsknout?"

„Třeba… Jednou jsem žil v jedné italské rodině…, šlo o únos… a oni se všichni chovali jako v operetě…, lomili rukama, křičeli…, člověka to uvádělo do rozpaků. Někdy jsem musel utéct nahoru do svého pokoje, právě abych nevyprskl hysterickým smíchem… Přitom šlo o hodně vážnou věc. Já tam strašně trpěl. Mě doslova bolely svaly ve tvářích, jak jsem se přemáhal, abych se nedal do smíchu."

„Dobrý je vyprsknout v kostele," přikývla Popsy.

„Takové to právě bylo."

Popíjeli jsme chlazené víno v klidné, přátelské pohodě. Po chvíli se

objevila usměvavá Alessia s pytlem nákupů v náručí. Už nebyla tak bledá a vypadala skoro jako znovuzrozená. Pochopil jsem, že taková asi bývala dřív, než se to všechno stalo. Dokonce se teď i jinak pohybovala, jinak se nesla, vrátila se jí sebedůvěra.

Jakmile se ukázala, šel jsem ji na přivítanou políbit na tvář. Odložila nákup a doslova mě chytila kolem krku.

„Ahoj. Laskavě zaznamenejte, že jsem byla nakupovat. Potřetí! Už zase všechno jede, jak má…, nervy mám prakticky v pořádku."

„To je senzace."

Nalila si taky skleničku vína. Pak jsme společně v dobré náladě poobědvali. Když Popsy po jídle odešla úřadovat do kanceláře, řekl jsem v zahradě Alessii o těch dalších zatčených.

„Myslíte, že ho chytí? Myslím toho člověka…"

„Říká si Giuseppe, ale já jsem přesvědčený, že to není jeho pravé jméno. Těch šest členů gangu ho zná jenom pod tímhle jménem. Je určitě inteligentní a chladnokrevný. Bojím se, že ho Pucinelli nenajde, a že proto taky nenajde větší část vašeho výkupného."

Po chvilce mlčení řekla: „Chudák táta, chudáci my všichni. Mám ten dům na Mykonu tak ráda…, je tam tolik slunce…, a to safírové moře… Tatínek říká, že ty peníze, které se podařilo získat zpátky, na záchranu domu nestačí. Říká, že pořád odkládá prodej, že pořád doufá…, ono nejde o hmotnou hodnotu domu, ale taky se musí udržovat, a cesta tam a zpátky dvakrát nebo třikrát do roka je taky drahá… On to vlastně pro nás byl luxus už předtím. Je to ale kus mého dětství, kus mého života."

„…o který vás připravil Giuseppe."

Nespokojeně se zavrtěla. Pák přikývla. „Máte pravdu."

Pili jsme ledovou kávu a čas pokojně plynul.

„Chystám se příští týden na dostihy," řekla. „Do Brightonu. Mikeovi Nolandovi tam poběží spousta koní, protože on kdysi trénoval v Sussexu, a celá řada jeho majitelů tam žije. Takže neuškodí, když se tam vydám a nějaké to slovo s těmi lidmi ztratím…, aby si uvědomili, že ještě žiju."

„Kdybych jel s vámi…, nepřekážel bych vám?"

Usmála se. „Ne, nepřekážel byste mi."

„Kdy to má být?"

„Ve středu."

Vzpomínal jsem, jak to mám se službami. „Dobře, zařídím si to."

Gerry Clayton se s hraným mučednickým výrazem uvolil, že to za mne vezme od čtyř do půlnoci. Vyjel jsem brzy, napřed do Lambournu pro Alessii. Zdržel jsem se tam jenom na šálek kávy a pozdravil se s Popsy, pak jsem vyrazil na tříhodinovou jízdu do Brightonu.

„Já se tam klidně mohla s někým svézt," řekl Alessia. „Nemusel jste sem pro mě jezdit, hrozně jste si zajel."

„Jistě."

Vzdychla, ale nebyl to naříkavý povzdech. „Do Brightonu jede nejmíň

tucet trenérů a žokejů."
„Tak ať."
„Já jen, že mě můžou vzít zpátky."
Rychle jsem se na ni podíval. Já vás zavezu domů, ledaže byste si to výslovně nepřála."
Neodpověděla, jen se usmála. Jeli jsme na Brighton a vyprávěli si cestou o všem možném, o čem jsme si do té doby neměli čas povídat, jako třeba co máme rádi a co neradi, kam rádi jezdíme, co rádi čteme, jaké máme rádi lidi, zeleninu a krále.
Vlastně jsem ji poprvé viděl v sukni, když člověk nepočítá ty jednoduché šaty, které jsem jí tehdy navlékl, když byla v bezvědomí. Chtě nechtě jsem si vzpomněl na její štíhlou nahotu.
Přiznávám, že to nebyla špatná vzpomínka. Do Brightonu jela ve světle béžových elegantních šatech a v uších měla velké zlaté náušnice.
Jakmile se po té dlouhé přestávce objevila na závodišti, všichni se k ní hrnuli a vítali ji tak upřímně, až ji to dojalo. Všichni ji objímali. Představila mě postupně mnoha lidem, ale ti si mě vůbec nevšímali, měli oči jen pro ni, ze zvědavosti i z upřímné náklonnosti.
„Alessie, to je senzace!"
„Alessie, to je fantastický!"
„Alessie, jsi to ty? To je ohromný… báječný… senzace!"
Nemusela si dělat pražádné starosti, jestli si jí majitelé koní od Mikea Nolanda všimli, nebo ne. Nejmíň čtyři široce se usmívající manželské páry ji ubezpečovaly, že jakmile se bude cítit ve formě, bude pro ně přímo ctí, pojede-li jejich koně. Mike Noland, ramenatý padesátník, sám řekl Alessii, že je nejvyšší čas, aby přestala jezdit Popsyiny steeplery, že má jezdit práci s jeho dvouletky. Se zájmem jsem pozoroval, jak ji všichni žokejové, kteří kolem nás prošli, s upřímnou radostí vítali.
„Tak co, Alessie, jak je?"
„Že už jsi tady!"
„Rádi tě vidíme, holka!"
„Cenciová, na koně, na koně!"
Jejich nekomplikované přátelství ji těšilo, cenila si ho. Nepatrná nervozita, kterou jsem na ni cestou do Brightonu pozoroval, mizela minutu po minutě. Vracela se jí sebedůvěra, byla ve svém prostředí. Stejně se mě ale držela jako klíště, co chvíli se dívala, jestli jsem se jí neztratil, a nehnula se na krok, pokud si nebyla jistá, že jdu s ní.
Z vlastních dostihů jsem toho moc neviděl a Alessia taky ne, pořád kolem nás bylo plno lidí, kteří si s ní chtěli povídat. To odpoledne pro mne skončilo předčasně díky zprávě místního rozhlasu, kterou vysílaly tlampače před čtvrtým dostihem.
„Pan Andrew Douglas, pan Andrew Douglas nechť se laskavě dostaví ihned do kanceláře ředitelství závodiště."
Alessia, celá ustaraná, se nabídla, že mne do kanceláře zavede, a

dodala, že takové výzvy většinou nevěstí nic dobrého. „Doufám, že se nic neděje…, že tatínek…, Popsy by určitě chtěla nejdřív mluvit s vámi…“

Spěchali jsme do kanceláře a cestou jsme odháněli usměvavé lidi, kteří Alessii chtěli pozdravit. Alessia byla každým krokem víc a víc vystrašená. Uklidnil ji teprve vedoucí závodiště, kterého jsme v kanceláři zastihli.

„Velmi lituji, pane Douglasi,“ obrátil se ke mně. „Ale mám pro vás bohužel zarmucující zprávu. Mohl byste laskavě zavolat na toto číslo…,“ podal mi kousek papíru, „vaši sestru potkala vážná nehoda, je mi líto.“

Alessia vydechla. Nevěděla, jestli má být ráda, nebo nerada. Položil jsem jí ruku na rameno, abych ji uklidnil.

„Tamhle si můžete zatelefonovat v klidu a soukromí…,“ ukázal na malý výklenek ve vzdáleném rohu místnosti. „Prosím, můžete volat. Slečno Cenciová, všichni máme velkou radost, že jste tady s námi.“

Nepřítomně přikývla a šla za mnou. „Je mi opravdu líto…“

Zavrtěl jsem hlavou. Žádnou sestru nemám. Číslo napsané na tom papírku bylo číslo do naší kanceláře. Ozval se mi Gerry Clayton.

„Tady je Andrew.“

„No to je dost. Musel jsem lhát jako blázen, než tě nechali vyvolat.“

„Co se stalo?“ zeptal jsem se ustaraně, jak se na okolnosti slušelo.

„Máš někoho v doslechu?“

„Mám.“

Vedoucí poslouchal tak na půl ucha, Alessia oběma ušima. Z lidí, kteří se tísnili v místnosti, se na mne asi dva nebo tři zvědavě dívali.

„Dobře. Počítám s tím, že budeš odpovídat stručně. Tak tedy, unesli dítě, chlapce, z pláže u West Witteringu. Je to asi hodinu cesty vozem z Brightonu podél pobřeží, tak se seber, rychle tam jeď a věnuj se matce toho dítěte, ano?“

„Kde je?“

„V hotelu Breakwater na Beach Road, leze po stropě. Slíbil jsem jí, že se do dvou hodin u ní někdo od nás objeví, ať se do té doby nějak drží. Úplně se rozsypala, není schopná jakkoli spolupracovat. Volal nám Hoppy od Lloydů. Otec se obrátil na pojišťovnu a odtamtud ho doporučili na nás. Otec dostal pokyn sedět doma u telefonu. Jede k němu Tony Vine. Můžu nadiktovat číslo toho otce?“

„Ano…, moment prosím.“ Šmátral jsem po kusu papíru a po tužce. „Už.“

Nadiktoval mi telefonní číslo. „Jmenuje se John Nerrity.“ Jméno hláskoval. „Dítě se jmenuje Dominik, matka Miranda. Matka byla se synem u moře na prázdninách, otec chodí do práce. Máš to?“

„Ano.“

„Přemluv ji, ať souhlasí s policií.“

„Jistě.“

„Pak se ozveš, že? Lituju, že jsem ti zkazil den.“

„Ihned vyjedu.“

„Tak zlom vaz."

Poděkoval jsem vedoucímu závodiště a oba jsme s Alessii odešli. Tvářila se starostlivě.

„Musím ihned odjet," řekl jsem omluvně. „Mohla byste se s někým svézt domů? Třeba s Mikem Nolandem?"

Při té představě se úplně vyděsila a zuřivě vrtěla hlavou. Viděl jsem, že už zase propadá panice.

„Ne, prosím ne, nemohla bych jet s vámi? Prosím..., já vás nebudu otravovat..., namouduši, třeba bych mohla vaší sestře nějak pomoct."

Zadíval jsem se do jejích prosebných očí, do její rozčilené tváře. Nově nabytou sebejistou mohla tak snadno ztratit. „Pojďte se mnou někam, kde nejsou takové davy, pojďme k vozu, všechno vám vysvětlím."

Prošli jsme branou na parkoviště. „Nemám žádnou sestru, taky nedošlo k žádné bouračce. Musím pryč kvůli případu..., unesli dítě, a já musím za jeho matkou..., takže moje milá Alessie, musíte najít Mikea Nolanda. S ním budete úplně v bezpečí, přece ho tak dobře znáte."

Tvářila se zděšeně, provinile a třásla se. „Nemohla bych..., nemohla bych třeba tu maminku nějak utěšovat? Mohla bych ji třeba přesvědčit..., že se jí vrátí..., jako jsem se vrátila já."

Zaváhal jsem. Bylo mi jasné, že s tím návrhem přišla proto, že nechtěla jet domů s Mikem Nolandem, na druhé straně to vlastně nebyl tak špatný nápad, třeba by Alessia skutečně mohla Mirandě Nerrityové nějak pomoct.

Podíval jsem se na hodinky. „Paní Nerrityová mě očekává...," řekl jsem nerozhodně. Alessia mi ostře skočila do řeči.

„Kdože? Kdo jste říkal, že vás čeká?"

„Paní Nerrityová, Miranda Nerrityová. Ale..."

Doslova otevřela úžasem ústa. „Ale tu já znám..., aspoň... prostě znám je... Její muž je John Nerrity, že?"

Teď jsem byl překvapený já.

„Jejich kůň vyhrál Derby," řekla Alessia.

Zpozorněl jsem.

Koně.

Samí koně.

„Co je?" zeptala se. „Proč se tváříte tak divně?"

„Nic... Pojedeme. Nastupte si. Budu rád, když pojedete se mnou, jestli opravdu chcete. Může se ale stát, že se dnes už do Lambournu nedostaneme. Nebude vám to vadit?"

Místo odpovědi vklouzla na sedadlo pro spolujezdce a zabouchla dvířka. Sedl jsem si za volant.

Když jsem nastartoval a vyjížděl z brány, řekla: „Nerrityho kůň Ordinand přece vloni vyhrál Derby, nepamatujete se?"

, Já... ani ne." Samozřejmě že jsem to nevěděl.

„On nebyl žádná jednička, aspoň si to o něm nikdo nemyslel. Byl to outsider, třicet tři ku jedné. Letos ale taky docela slušně vítězí." Na chvíli

zmlkla. „Představa, že jde o dítě, mi připadá hrozná."

„Jmenuje se Dominik," řekl jsem. „Prosím vás, sáhněte tamhle do té přihrádky pro mapu a zjistěte, jak bychom se co nejrychleji dostali do Chichesteru."

Vytáhla mapu. „Jak je ten Dominik starý?"

„Nemám tušení."

Uháněli jsme v tom slunečném odpoledni Sussexem na západ. Konečně jsme dorazili k hotelu Breakwater, stál přímo u kamenité pláže West Vitteringu.

Zastavil jsem a sundal si kravatu. „Poslyšte, musíme se chovat jako na dovolené. Do hotelu jdeme hezky pomalu. Usmívat se. Bavte se se mnou. Netvařte se ustaraně. Jasné?"

Nejdřív se na mne podívala nechápavě, pak jí to došlo. „Vy si myslíte, že tu někdo hlídá?"

„Ve většině případů někdo hlídá," řekl jsem suše. „V každém případě s tím člověk musí počítat. Únosci většinou drží hlídky, musejí se pojistit, aby se včas dozvěděli, jestli se do toho míchá policie."

„Ach tak."

„Takže jsme na výletě. A tykáme si."

„Ano," přikývla.

„Jdeme."

Vystoupili jsme, protáhli se, a Alessia se šla podívat na moře. Stínila si oči rukou a prohlásila, že si pak půjde zaplavat.

Vzal jsem ji kolem ramen. Chvíli jsme tam tak spolu stáli. „Budeš si muset dát pozor na medúzy," řekl jsem škádlivě. Pak jsme vešli proskleným vchodem do hotelu, do rozlehlé haly s mnoha volně rozestavenými křesly. Tu a tam někdo seděl a popíjel čaj. Za naleštěným tmavohnědým pultem s nápisem Recepce pobíhala sem a tam slečna v černých šatech.

„Dobrý den," usmál jsem se na ni. „Prosím vás, bydlí tu naše známá, paní Nerrityová…"

„A Dominik," dodala Alessia.

„Ano, to souhlasí," řekla slečna klidně. Zadívala se do svých záznamů. „Pokoj číslo šedesát tři…, ale oni budou asi ještě na pláži. Máme dnes krásný den, že?"

„Nádherný," přikývla Alessia

„Nemohla byste k nim pro jistotu zavolat?" poprosil jsem.

Dívka ochotně přešla k telefonní centrále a vytočila číslo. Pak řekla překvapeně: „Jsou tam…, můžete si to vzít tady." Ukázala na telefon na pultu. S úsměvem jsem zdvihl sluchátko.

„Mirando? Tady je Andrew Douglas."

„Odkud voláte? Kde jste?" ozval se pláčem zastřený hlas.

„V hale, tady v hotelu."

„Ach prosím vás, pojďte sem nahoru…, já prostě nemůžu…"

„Už jdeme."

Slečna v recepci nám ukázala, kudy máme jít. Našli jsme podle jejích instrukcí Mirandin dvoulůžkový pokoj s koupelnou a vyhlídkou na moře. Miranda nám otevřela s očima oteklýma a zarudlýma od pláče. V ruce držela promočený kapesník. Vzlykala. „Oni mi řekli…, ten člověk v Londýně tvrdí…, že dokážete, aby mi Dominika vrátili…, slíbili mi to…, Andrew Douglas prý to zařídí…, prý to vždycky dokážete…, prý si nemám dělat starosti…, ale copak je to možné? Ach můj bože…, můj hošíček…, prosím vás, vraťte mi ho! Prosím, vraťte mi ho."

„To víte, že vám ho vrátíme," řekl jsem mírně. „Pojďte, posadíme se." Tentokrát jsem vzal kolem ramen Mirandu, ne Alessii, a odvedl ji ke křesílku. „Povězte nám, jak to všechno bylo. Pak teprve můžeme uvažovat o tom, jak Dominika zase získat zpátky."

Miranda se chabě pokusila sebrat. Pak s překvapením poznala Alessii. Ukázala na list papíru, ležící na jedné z postelí.

„Tohle mi dala taková malá holčička," řekla a slzy jí stékaly po tvářích. „Řekla, že jí to dal nějaký pán, aby to dala mně. Ach můj bože, můj bože…"

„Jak stará byla ta holčička?" zeptal jsem se.

„Jak stará? Asi tak osm…, já vlastně nevím."

Alessia si klekla vedle Mirandy, aby ji mohla utěšovat. Byla už zase bílá jako stěna. Vzal jsem složený list papíru, rozložil ho a četl brutální vzkaz, napsaný velkými tiskacími písmeny.

MÁME VAŠEHO KLUKA. ZAVOLEJTE VAŠEMU STARÝMU, AŤ KOUKÁ SEDĚT DOMA. MY MU ŘEKNEM, CO CHCEM. A KOUKEJTE DRŽET JAZYK ZA ZUBAMA. NEŘÍKEJTE NIKOMU NIC. JESTLI CHCETE SVOJE DÍTĚ VIDĚT ŽIVÝ, NECHOĎTE NA POLICII, JINAK MU UVÁŽEME IGELITOVEJ PYTLÍK PŘES HLAVU. JASNÝ?

Vzhlédl jsem od toho textu. „Kolik je Dominikovi?"

„Tři a půl," odpověděla Miranda.

10

Miranda, šestadvacetiletá plavovláska s dlouhými vlasy s pěšinkou uprostřed, mohla být za normálních okolností docela hezká. Měla na sobě ještě stále plavky a koupací plášť a na nohou písek z pláže. Oči měla pod oteklými víčky zkalené, jako by jí je zoufalství zastřelo závojem před skutečností. Bezcílně pohybovala rukama, nevydržela v klidu.

Nosívám vždy s sebou plochou krabičku, asi tak velkou jako tabatěrka, a v ní kromě jiných věcí přechovávám sbírku prášků. Tu krabičku jsem vytáhl, otevřel a vybral z ní malou sadu prášků v hliníkové fólii.

„Tady, vezměte si jeden," řekl jsem a donesl vodu ve skleničce na zuby. Pilulku jsem vyloupl.

Miranda prášek poslušně spolkla a Alessia se mě zeptala, co jsem jí vlastně naordinoval.

„Něco na uklidnění."

„To nosíš vždycky s sebou?" zeptala se užasle.

„Většinou," přikývl jsem. „Mám tady něco pro uklidnění, něco na spaní, aspirin, něco na srdce…, prostě věci pro první pomoc."

Miranda dopila vodu.

„Nosí v hotelu jídlo na pokoje?" zeptal jsem se jí.

„Prosím?" zeptala se tupě. „Ano, asi ano…, každou chvíli by měli přinést Dominikovu večeři…" Při téhle představě se znovu dala do usedavého pláče. Alessia ji vzala kolem ramen, ale sama se taky tvářila zdrceně.

Zavolal jsem pokojové službě a objednal hodně silný čaj pro tři. Sušenky? Ano, sušenky samozřejmě taky. Prý to bude hned. Za malou chvíli se skutečně dostavila číšnice s občerstvením. Vzal jsem od ní tác u dveří a poděkoval za ochotu.

Tác jsem postavil na stůl a nalil jeden šálek čaje. „Paní Nerrityová, tohle vypijte a snězte nějakou sušenku." Další šálek čaje jsem nalil pro Alessii. „Ty si taky vezmi." Obě děvčata jedla a pila jako automat. Pak u Mirandy začaly působit ty jednoduché prostředky na tišení bolesti, prášek na uklidnění, kofein a uhlohydráty. Konečně byla schopná vyprávět, co se vlastně stalo.

„Byli jsme na písčité pláži… Dominik měl kyblíček a lopatku…," polkla naprázdno a po tvářích jí stékaly slzy. „Stavěl z písku hrad…, hrozně rád staví hrady…, písek byl mokrý, tak jsem radši nechala věci nahoře na kamenech…, ručník, lehátko, krabici s obědem, co nám s sebou zabalili v hotelu, Dominikovy hračky… Bylo tak krásně, ani vítr nefoukal, a ten fouká skoro pořád… Šla jsem si sednout do lehátka…, ale pořád jsem se na malého dívala, byl ode mne sotva třicet metrů…, ani to ne…, seděl na

bobečku a hrál si s kyblíčkem a lopatkou, uplácával ten hrad…, pořád jsem se na něho koukala, opravdu!“ Zanaříkala a z toho nářku sálal krutý, žhavý, bolestný pocit viny.

„Bylo na pláži hodně lidí?“ zeptal se.

„Ano, bylo…, když bylo tak hezky…, ale já se na něho pořád koukala, skutečně, pořád jsem ho viděla…“

„Co se stalo potom?“

„Pak to bylo s tou lodí…“

„Co to bylo s lodí?“

„Hořela lodička. Dívala jsem se na ten požár…, všichni se dívali…, a když jsem se pak ohlédla na Dominika, už tam nebyl. Já se ale nelekla.., byla to přece jen minutka…, myslela jsem, že se šel podívat k té hořící lodi…, tak jsem ho začala hledat, a vtom přišla ta holčička a dala mi ten dopis…, já si to přečetla…“

Hrůza toho okamžiku ji znovu srazila k zemi jako vodní příval. Podšálek a hrníček se jí v ruce začaly klepat. Alessia jí čaj vzala.

„Volala jsem ho…, běhala sem a tam…, nechtěla jsem tomu uvěřit…, nemohla jsem…, přece jsem ho viděla sotva před minutou…, potom jsem šla sem…, ani nevím, jak jsem se sem vlastně dostala…, zavolala jsem Johnovi…, věci jsem nechala dole na pláži.“

„Kdy je příliv?“ zeptal jsem se.

Nejistě se na mne podívala. „Dnes dopoledne… byl odliv…, písek byl ještě mokrý…“

„A ta loď? Kde byla ta loď?“

„Na písečné pláži.“

„Jaká to byla loď?“

Tvářila se zmateně. „Plachetnice, malá plachetnice. Copak to není jedno? Tady jsou tisíce plachetnic.“

Ano, jenže ty tisíce plachetnic nezačnou hořet přesně v tom okamžiku, kdy se někdo chystá unést malé dítě, to byla příliš velká náhoda, než aby byla opravdu náhodná.

„Víte co, dejte si obě ještě čaj, a já zajdu pro ty věci na pláž. Taky zatelefonuju panu Nerritymu…“

„Ne, to ne,“ vyhrkla Miranda. „Prosím ne.“

„Musíme mu přece zavolat.“

„On je hrozně rozezlený,“ naříkala. „On… zuří. Ze prý je to všechno moje vina…, strašně se zlobí…, vy ho neznáte…, ne, já s ním teď nechci mluvit…, já prostě nemůžu.“

„Dobře. Tak já mu nebudu volat odsud, zavolám odjinud. Já si pospíším. Počkáte tady?“

Alessia přikývval. Třásla se na celém těle. Sešel jsem dolů a zatelefonoval Nerritymu z mincového aparátu v odlehlém koutě haly.

Ozval se mi Tony Vine.

„Jsi tam sám?“ zeptal jsem se.

„Ne. A ty?“

„Já ano. Tak jak to vypadá?“

„Řekli mu, že kluka v pořádku vrátí, když…“

„Když co?“

„Pět milionů.“

„No nazdar. Copak on vůbec takový peníze má?“ Hotel Breakwater byl sice hezký, ale milionáři by určitě nestačil. „Má koně,“ řekl Tony stručně.

Kůň.

Ordinand, vítěz Derby.

„Ordinanda?“ zeptal jsem se.

„Ty se neflákáš, jak koukám. Jo, Ordinanda. Prej ho má hned prodat.“

„Jak mu to řekli?“

„Po telefonu. To ho ještě neměl vodposloucházvanej. Prej to byl hrubej hlas a mluvil vulgárně.“

Řekl jsem Tonymu o tom dopise napsaném tiskacími písmeny. „Bylo to tak asi na stejné úrovni?“ zeptal jsem se.

„Jo.“ Kdykoli Tony ze svého výraziva vynechával vybraná slova začínající na S a P, byl jsem z toho celý zaražený. Ačkoliv on se vlastně v přítomnosti klienta krotil vždycky. „Hlavní…, vlastně by se dalo říct jediná hodnota, kterou pan Nerrity vlastní…, aspoň pokud jsem to správně pochopil, je ten kůň. Pan Nerrity říká… teda.

„Zuří?“

„Jo.“

Usmál jsem se.“Paní Nerrityová se ho trošku bojí.“

„Ani se nedivím.“

Vyprávěl jsem Tonymu, jak k únosu došlo, a on řekl, že by ze všeho nejdřív bylo zapotřebí, aby místní policie vyšetřila, jak to bylo s tou hořící lodí, že to nejvíc spěchá.

„Už jsi s těma místníma ve spojení?“ zeptal se.

„Ne. Nejdřív musím Mirandu pracně přesvědčit, že to jinak nejde. Už se na to chystám. Jak to v tomhle směru vypadá u tebe?“

„Zatím nijak. Já panu Nerritymu vysvětlil, že policie je bezpodmínečně nutná, ale víš, jak to chodí.“

„Jo. Tak já ti zase zavolám.“

„Dobře.“ Zavěsil. Já vyšel z hotelu, vyhrnul jsem si kalhoty ke kolenům, pak jsem klouzal po oblázcích až na písek. Tam jsem se zul, svlékl si ponožky a s botama v rukách jsem se dal na pochod. Radoval jsem se z večerního sluníčka.

V určitých rozestupech zasahovaly do vod průlivu La Manche od pláže vlnolamy. Místy byly dřevěné kůly ztrouchnivělé, porostlé chaluhami. Mirandino lehátko a ostatní věci ležely na kamenitém břehu zcela opuštěné, protože valná většina lidí si už všechno sbalila a odešla. Kousek od lehátka jsem na písku našel kbelíček z umělé hmoty a lopatičku vedle pošlapaného hradu. Vida, naši rekreanti jsou ještě pořád poctiví, říkal jsem

si.

Ohořelé trosky lodi byly středem pozornosti několika málo lidí, kteří se ještě potulovali po pláži. Příliv už dosahoval k přídi vraku. Šel jsem se podívat, tvářil jsem se jako ostatní zvědavci a přimotal se co nejblíž, abych viděl do nitra té skořápky.

Byla ze sklolaminátu, z větší části žárem ohně roztaveného. Identifikační číslo lodi nebylo možné najít. Hliníkový stěžeň sice požár přežil, dál se tyčil k nebi, ale plachta, na které taky musí být registrační číslo, lehla popelem. Možná že by z toho vraku člověk přece jen něco vyčetl – ale příliv je neúprosný.

„Co kdybychom tu loď vytáhli výš, až na oblázky?“ navrhl jsem muži, který se tam taky jen tak motal.

Pokrčil rameny. „To není naše věc.“

„Hlásil to vůbec někdo policii?“ zeptal jsem se.

Znovu pokrčil rameny. „Nemám tušení.“

Pomalu jsem vrak obešel a zkusil to s jiným zodpovědně vyhlížejícím občanem. Ten ale taky zavrtěl hlavou, prohlásil něco v tom smyslu, že už se tak jako tak moc zdržel. Nakonec jsem získal ke spolupráci dva asi tak čtrnáctileté chlapce. Slyšeli, co říkám, a nabídli mi pomoc.

Měli sílu a byli milí. Strkali, táhli a tlačili velice ochotně. Kýl klouzal po písku a zanechával za sebou hlubokou brázdu. Takhle ve třech se nám podařilo odvléct vrak až nahoru ke kamenitému pruhu pláže. Moji pomocníci tvrdili, že odtamtud už příliv loď neodplaví.

„Moc vám děkuju,“ řekl jsem.

Zářivě se na mne usmáli. Pak jsme tam stáli všichni tři, ruce v bok, pyšní na výsledek své námahy, než hoši prohlásili, že už musejí spěchat na večeři. Odběhli, cestou přeskočili vlnolam, a já sebral lopatičku, kbelíček a Mirandiny věci a zanesl jí to všechno do hotelového pokoje.

Miranda i Alessia na tom nebyly nejlíp. Alessii se viditelně ulevilo, když jsem se objevil. Vzal jsem ji kolem ramen, abych ji povzbudil, a Mirandě jsem řekl, že o celé věci budeme muset informovat policii.

„Ne, to ne… ne!“ bránila se zděšeně.

„Ale ano, věřte mi, je to nejlepší, co můžeme udělat. Ti lidé, kteří vám vzali Dominika, mu nechtějí ublížit, chtějí vám ho prodat, živého a zdravého. To si musíte ustavičně připomínat. Policie nám může hodně pomoct a my to zařídíme tak, aby se únosci nedozvěděli, že jsme s policií ve styku. O to se postarám. Na policii určitě budou chtít vědět, co měl Dominik na pláži na sobě. Taky by bylo dobré, kdybyste měla jeho fotografii.“

„John říkal…, abych s nikým nemluvila…, když jsem nás přivedla do takového neštěstí…,“ bránila se dál chvějícím se hlasem.

Sáhl jsem klidně po telefonu a znovu vytočil číslo jejího muže. Zase to zdvihl Tony.

„Tady Andrew.“

„Jo tak.“ Oddychl si. Určitě myslel, že volají únosci.

„Tony, paní Nerrityová bude souhlasit s policií, jestliže jí to doporučí její muž.“

„V tom případě se do toho můžeme pustit. Pan Nerrity pochopil, že to jinak nejde. A taky si nepřeje…, byl by rád, kdybychom ho neopouštěli. Rozhodl se teď, právě teď, jak slyšel zvonit telefon.“

„Prima. Tak moment…,“ obrátil jsem se k Mirandě. „Váš manžel souhlasí s tím, abychom se spojili s policií. Chcete s ním mluvit?“

Energicky vrtěla hlavou.

„Tak dobře, Tony, spustíme to. Já ti pak zavolám.“

„Počkej…, co měl ten kluk na sobě?“ zeptal se ještě Tony.

Opakoval jsem jeho otázku Mirandě, a ta mi s pláčem řekla, že měl na sobě červené froté plavečky. Boty žádné, košili žádnou…, nic, bylo horko.

Tony něco zamumlal a zavěsil. Klidně, beze spěchu jsem požádal Mirandu, aby se oblékla, že spolu někam vyjedeme. Tvářila se tázavě, váhavě a vystrašeně, ale poslechla. Konečně jsme ji s Alessii vyvedli z hotelu. Měla na hlavě šátek a na očích brýle proti slunci. Ve voze si sedla dozadu, Alessia vedle ní, a já vyjel směrem na Chichester.

Pečlivě jsem se díval, jestli nás nikdo nesleduje, a pro jistotu jsem si taky pořádně zajel. Cestou jsme museli jednou zastavit a zeptat se kudy dál. Podruhé jsme zastavili až ve městě, za rohem od hlavní policejní stanice. Šel jsem dovnitř a požádal, aby mi zavolali službu. Za malou chvíli už jsem vysvětloval jednomu vrchnímu inspektorovi a jednomu detektivovi od kriminálky, o co běží.

Ukázal jsem jim svůj průkaz a další dokumenty. Naštěstí jeden z pánů o poslání naší firmy už slyšel. Dopis únosců si četli ohromeně, byli jako v šoku. Když jsem jim vyprávěl o ohnivém konci plachetnice, ihned zbystřili pozornost.

„Hned se na to podíváme,“ řekl inspektor a už sahal po telefonu. „Pokud vím, tak zatím nikdo nic nehlásil.“

„Moment…, jestli by bylo možné, neškodilo by, kdyby se tam šel podívat někdo oblečený jako rybář, námořník, nebo jachtař, v holínkách, v námořnickém svetru. Nebylo by dobré, kdyby se váš člověk choval jako policista, to dítě by to mohlo velmi zle ohrozit.“

Vrchní inspektor stáhl ruku z telefonu a zamračil se. Únosy byly v Anglii do té míry vzácné, že se s nimi většina venkovských policistů nikdy nesetkala. Znovu jsem opakoval, že Dominikův život je skutečně ohrožený a že to je základní fakt, kterému musíme při dalším postupu všechno podřídit.

„Únoscům snadno stoupne adrenalin, snadno propadají panice. V okamžiku, kdy se začnou bát, že by mohli být v nebezpečí, začnou zabíjet… a oběti pak někam zahrabou. Dominikovi skutečně hrozí smrt, ale přesto si myslím, že ho dostaneme domů živého a zdravého, když si budeme počínat opatrně.“

Po chvilce ticha prohlásil detektiv (vypadal asi stejně starý jako já), že bude muset zavolat svého nadřízeného.

„Jak dlouho to potrvá?“ zeptal jsem se. „Paní Nerrityová na mne čeká venku ve voze s přítelkyní a já se obávám, že dlouhé čekání nesnese, je hodně zoufalá.“

Přikývli. Zatelefonovali. Opatrně vysvětlovali. K jejich veliké úlevě šéf slíbil, že do deseti minut přijde do kanceláře.

Vrchní komisař Eagler se jako detektiv v civilu snad narodil. Když přišel, nevěnoval jsem mu pozornost, protože jsem ho očekával. Dělal úplně neškodný a nenápadný dojem. Měl jemné, řídnoucí vlasy, hubený krk, špatně padnoucí košili, otahaný oblek, a tvářil se ostýchavě. Pochopil jsem, kdo je, teprve v okamžiku, kdy se druzí dva přítomní při jeho příchodu postavili do pozoru.

Potřásl mi rukou. Neměl pevný stisk. Pak se posadil hubeným zadkem na kraj velkého psacího stolu a požádal mne, abych prokázal svou totožnost. Podal jsem mu firemní navštívenku. Beze slova a spěchu vytočil číslo k nám do kanceláře. Myslím, že mluvil s Gerrym Claytonem. Mlčky vyslechl, co mu Gerry vykládá, pak řekl, že děkuje, a zavěsil.

„Studoval jsem některé případy,“ šel přímo k věci, bez předmluv. „Kupříkladu případ Lesleyho Wittla… a další…, ty, co špatně dopadly. Nepřeji si, aby v mém obvodě došlo k podobné katastrofě. Vyslechnu vaše rady, a když se mi budou zdát správné, zařídím se podle nich. Víc vám neslibuji.“

Přikývl jsem. Znovu jsem opakoval svůj návrh, aby k tomu ohořelému vraku šel někdo oblečený jako jachtař. Bez zaváhání souhlasil. Řekl svému podřízenému, aby se příslušně vystrojil a aby si s sebou ještě někoho vzal, a to rychle.

„Co dál?“ zeptal se.

„Byl byste tak laskav a promluvil s paní Nerrityovou? Ale prosím ne tady, myslím, že by na policejní stanici neměla vůbec vkročit. Dokonce si myslím, že bychom za ní neměli jít rovnou spolu. Mohli bychom se někde setkat. Možná je to zbytečná opatrnost, ale někteří únosci jsou skutečně velmi důslední a podezíraví, člověk nikdy neví.“

Souhlasil se mnou. Vyšel první a před odchodem ještě varoval své podřízené, že se o věci nesmějí nikde zmiňovat.

„Zvlášť si musíte dát pozor do té doby, než zařídíme ticho v tisku,“ dodal jsem. „Jinak by to mohlo to dítě stát život. Nepřeháním.“

Oba vážně přikyvovali. Odešel jsem k vozu. Obě děvčata už byla skoro na pokraji zhroucení. „Musíme se pro někoho zastavit,“ řekl jsem. „Je to policista, ale vůbec na to nevypadá. Pomůže nám najít Dominika a chytit únosce.“ V duchu jsem si povzdechl nad tím nemístným optimismem. Pokud ale Mirandě nedám aspoň kousek naděje, nedám jí nic. Zastavili jsme se pro Eaglera kousek od katedrály. Vklouzl beze slova na sedadlo pro spolujezdce.

Zase jsem chvíli jezdil kolem dokola, abych zjistil, jestli se na mne nikdo nepřilepil, ale únosci zřejmě takové sledování nechtěli riskovat. Po několika kilometrech jízdy jsem zastavil na malém parkovišti u vedlejší silnice. Eagler požádal Mirandu, aby mu popsala svůj strašný den.

„Kolik bylo hodin, když se to stalo?“ zeptal se.

„Já to přesně nevím…, bylo to po obědě…, byli jsme po jídle.“

„Kde byl váš muž, když jste ho volala?“

„V kanceláři, od dvou je vždycky v kanceláři.“

Miranda byla uplakaná a vyčerpaná. Eagler jí musel klást otázky přes rameno, přes opěradlo sedadla. Pokusil se ji lehce, otcovsky pohladit po ruce. Pochopila, jak to myslí, a rozplakala se o to víc. Vzlykala, když vypovídala o červených plavečkách a bosých nožičkách, modrých očičkách, světlých vláscích…, ne, jizva žádná…, ano, opálený…, byli u moře už dva týdny…, v sobotu se chystali domů.

„Měla by odjet za svým mužem ještě dnes večer,“ řekl jsem Eaglerovi. Eagler přikývl, ale Miranda zoufale protestovala.

„On se na mě tak strašně zlobí…,“ naříkala.

„Vy za nic nemůžete,“ utěšoval jsem ji. „Únosci nepochybně čekali na vhodný okamžik už kolik dní. Až si váš muž ujasní…“

Miranda vytrvale vrtěla hlavou a přesvědčovala mne, že si to neumím představit.

„Ta lodička…,“ řekl Eagler zamyšleně, „…co shořela…, nepamalujete si, odkdy byla na pláži?“

Miranda se na něho podívala, jako by tu otázku považovala za úplně nepodstatnou. „Poslední dny strašně foukal vítr…, my na pláž skoro nechodili, vlastně od neděle až do dneška. V týdnu jsme většinu času strávili u bazénu, ale Dominikovi se to tam moc nelíbí, protože tam nemá na hraní písek.“

„U vašeho hotelu je bazén?“ zeptal se Eagler.

„Ano. Ale minulý týden, to jsme zase většinou byli na pláži…, všechno bylo tak hezké a jednoduché, když jsme tu spolu byli jen my dva, Dominik a já.“ Otřásla se usedavým pláčem.

Eagler se na mne krátce zadíval. Pak se obrátil k Mirandě: „Pan Douglas říká, že vám chlapce zase ve zdraví přivede. Musíme si ale počínat s rozvahou. Musíme být klidní a trpěliví, to je to nejdůležitější. Prodělala jste veliký otřes, nechci to v nejmenším zlehčovat, ale teď musíme všichni myslet především na vašeho chlapce. Musíte se snažit být klidná kvůli němu.“

Alessia se podívala na Eaglera a pak na mne: „Vy dva jste vlastně stejní…, oba jste byli svědky tolika utrpení…, tolika zármutku. Oba dovedete lidi posílit, aby vydrželi…, aby najednou zjistili, že nesnesitelné věci se přece jen nějak dají snést.“

Eagler se zatvářil překvapeně. Nevím proč, ale v tu chvíli mi nějak přišlo, že je mu oblek opravdu nápadně velký, že nejspíš v poslední době

ubyl na váze.

„Alessia byla sama obětí únosu," vysvětloval jsem mu. „Ví až moc dobře, jaké to je." Stručně jsem mu vyprávěl o tom, co se stalo v Itálii, a taky jsem se zmínil o té náhodné shodě, pokud jde o spojení s koňmi.

Okamžitě zbystřil pozornost, jako Sherlock.

„Chcete říct, že ta souvislost není náhodná?"

„Než jsem převzal případ Alessie, pracoval jsem v Itálii na jiném, a tam postižená rodina musela prodat akcie dostihového závodiště, aby dala dohromady výkupné."

Ohromeně se na mne zadíval. „Takže… vy tu nějakou… nit… vidíte?"

„Obávám se že ano, ano."

„Proč se obáváš?"

Odpověděl Eagler: „Chce říct, že všechny tři únosy organizoval pravděpodobně jeden člověk, někdo, kdo má něco společného s dostihovým sportem, a kdo proto ví, na který cíl zamířit. Nemám pravdu?"

„Naprosto přesně." Přikývl jsem a obrátil se k Alessii. „Volba oběti často bývá hlavním klíčem k odhalení únosce. Chci říct…, pokud se má únoscům vyplatit riziko spojené s podnikáním, musejí se snažil napadnout rodinu nebo podnik, která nebo který má na vysoké výkupné. Je jasné, že každá rodina zaplatí, co je v jejích silách; jenže ono to je jedno, pro únosce je riziko zcela stejné, ať jde o spoustu peněz nebo o menší částku. Je tedy logické, že každý míří tam, kde je peněz hodně. Vyplatí se kupříkladu vědět, že váš otec je zámožnější než otcové většiny jezdců nebo jezdkyň."

Alessia se na mne upřeně dívala. „Takže se vyplatí vědět, že majitel Ordinanda má syna…" Nedokončila větu. Domýšlela věc dál.

„Ano," přikývl jsem.

Alessia polkla naprázdno. , Je pravda, že držet v tréninku slabšího koně je úplně stejně nákladné jako trénink dobrého koně. Chci říct, je mi jasné, jak jste to mysleli."

Miranda jako by nás ani neposlouchala. Přestávaly jí už ale téct slzy, jako když po bouřce přestává pršet.

„Já dnes nechci domů," pípla stísněně. „Kdybych musela…, nemohla by jet Alessia se mnou?"

Viděl jsem na Alessii, že to je to poslední, do čeho by se jí chtělo. Odpověděl jsem za ni: „Ne, paní Nerrityová, to by nebylo moudré. Nemáte maminku nebo sestru…, někoho, koho máte ráda a koho má taky rád váš muž?"

Tvářila se dostatečně výmluvně, člověk si snadno udělal představu

O jejím manželství. Po chvíli ale nesměle řekla: „Maminka…, ta by mohla."

„Výborně," řekl Eagler otcovsky. „No a teď, milé dámy, kdybyste nás prosím na chvíli omluvily, půjdeme se tady s panem Douglasem kousek projít, ano?"

„Nebojte se, nebudeme z dohledu," utěšoval jsem je.

Když jsme ale s Eaglerem otevřeli dvířka a vystoupili, obě děvčata se tvářila velmi nejistě a neklidně. Ohlédl jsem se, ještě když jsme odcházeli, a zamával těm dvěma ustaraným tvářím.

„Je to velká starost," řekl Eagler. „Ale to děcko jí musíme vrátit v pořádku, s trochou štěstí by to nemělo dopadnout, jak už to bohužel často dopadá. Děcka unesená psychopaty, zavražděná, často i zneužitá. Ty jejich matky…, člověku se nad nimi svírá srdce. Je to děsné. A teď si představte, že my často o takových úchylných lidech víme. Víme, že dřív nebo později nějakou hrůzu provedou. Že někoho zabijí. Někdy je zatkneme ještě týž den, kdy se najde mrtvola. Ale předejít tomu nemůžeme, nemůžeme je zavřít jen tak pro jistotu. Z těchhle lidí na mne jde hrůza. Teď právě tu jednoho takového máme, je jako časovaná bomba, a nikdo neví, kdy bouchne. A jednoho krásného dne něčí děcko pojede na kole, nebo půjde pěšky přesně v nešťastnou dobu na nešťastné místo. Nikdo neví, co takového úchylného člověka vyprovokuje. Někdy je to maličkost. Taková poslední kapka. A když je po činu, často nechápou, co udělali a proč."

„Hm. To je podstatně horší než únosy za výkupné. U těch má člověk vždycky naději."

Během svého proslovu se na mne několikrát krátce zadíval. Chtěl si o mně udělat přesnější představu. Já vlastně dělal totéž, chtěl jsem vědět, co od něho můžu očekávat, v dobrém i špatném. Občas někdo z naší firmy narazil na policisty, kteří nás považovali za zbytečnost, za obtěžování, měli pocit, že se pleteme do jejich řemesla; většina policistů s námi ale vycházela dobře. Nejspíš předpokládali, že když člověk chce informace o vraku na dně moře, musí se poradit s potápěčem.

„Co byste mi rád řekl, aby to ty dvě neslyšely?" zeptal se Eagler.

Usmál jsem se na něj. On si to ještě se mnou rozmýšlel.

„Ten člověk, co unesl Alessii, si najal místní lidi. Najal jednoho, a ten mu sehnal ty ostatní. Karabiníci zatkli všech šest místních, ale organizátor zmizel. Říkal si Giuseppe, tak mu zatím říkáme stejně. Máme kresbu, identikit jeho tváře, zaplavili jsme kopiemi jeho portrétu celé okolí, ale k ničemu to nevedlo. Dám vám kopii, pokud budete chtít." Zarazil jsem se. „Já vím, že na tom nakonec nemusí nic být, ti koně můžou být jen náhoda."

Eagler dal hlavu ke straně: „Já bych to odhadl na fifty fifty."

„Ano. A pak tady máme ten dnešní dopis…"

„Ten moc italsky nezní, co?" Eagler se tvářil pobaveně. „Ze by to byl místní najatý literát? Ten sloh by tomu odpovídal, nemyslíte?"

„Řekl bych že ano."

„Člověk přímo vidí, jak Ital kouká tomu našemu přes rameno a napovídá mu špatnou angličtinou: „Ty jí piš, aby volala muž, aby nic neřekla policie." Krátce se usmál. „Ale to si jenom vymýšlím."

Oba jsme se pak jako na povel otočili a vykročili zpět k vozu.

„Ta vaše jezdkyně je ještě pořád nervózní."

„Ano, to u obětí únosu bývá. Takoví lidé jsou někdy v přítomnosti cizích osob nesví až do smrti.“

„Chudák holka,“ řekl. Asi si dřív neuvědomil, že získaná svoboda má taky své problémy. Pro něho, pro tvrdou ruku zákona, byli zločinci samozřejmě mnohem zajímavější než jejich oběti.

Ještě jsem ho informoval o tom, že Tony Vine je u Johna Nerrityho a že už jistě taky navázal kontakt s tamější policií a řekl jí o Dominikovi. Eagler si zapsal Nerrityho adresu a řekl, že se s ním spojí.

„Pokud jde o naši organizaci, očekávám, že tenhle případ bude mít na starosti právě Tony Vine. Je to neobyčejně bystrý člověk, jak uvidíte, až s ním přijdete do styku.“

„Ano.“

Domluvili jsme se, že Eaglerovi pošlu xerokopie Giuseppova obrázku a své zprávy o Alessiině případu, a to hned prvním ranním vlakem zítra. To už jsme docházeli k vozu.

„Dobře, pane Douglasi,“ řekl a podal mi ruku, jako bychom uzavírali smlouvu. Od Pucinelliho se lišil jako želva od zajíce. První byl záludně chytrý, druhý ostře inteligentní, jeden nenápadný, zmačkaný, druhý vojensky úpravný v uniformě, jeden stále jako ve střehu, druhý navenek absolutně klidný a zdánlivě pomalý.

Kdybych byl zločinec, bylo by mi určitě milejší, aby po mně šel Pucinelli.

11

John Nerrity byl středně velký, robustní muž, s úhledně nakrátko ostříhanými šedivými vlasy a odpovídajícím knírkem pod nosem. Jistě uměl být okouzlující, když chtěl a měl dobrou náladu, ale tehdy večer prostě vypadal jako člověk zvyklý rozkazovat, který si vzal o mnoho mladší ženu a už toho lituje.

Nerrityovi bydleli ve velkém rodinném domě u golfového hřiště poblíž Suttonu, na jihu od Londýna, jen asi půlpáta kilometru od Epsomu, kde jim jejich čtyřnohý zázrak získal naráz celé jmění.

Přijeli jsme už za šera. Zvenku vypadal dům jako tudorovská stavba, s citem a úspěšně renovovaná v třicátých letech. Uvnitř byly neprošlapané koberce ode zdi ke zdi, brokátem čalouněná křesla, která vyhlížela, jako by v nich nikdo nikdy neseděl, s nepomačkanými hedvábnými polštáři, tapety na zdech a lak na dveřích a oknech bez poskvrnky. Z umných, ozdobných garnýží visely v bohatých záhybech sametové záclony jako nové, vůbec nebyly vybledlé od slunce. Na několika stolcích z chromovaného kovu a skla dekorativně ležely tlusté, lesklé knížky, taky jako nečtené. Nikde žádné fotografie, žádné květiny, a pokud tam byly obrazy, tak je pán domu vybíral, aby zaplnily zdi, ne jeho duši. Vypadalo to tam spíš jako výkladní skříň drahého obchodu s nábytkem, než jako domov malého chlapce.

John Nerrity držel v ruce skleničku s ginem a tonikem. Pohupoval se v ní kousek citronu a cinkal led. Už z toho bylo vidět, jak chladně Nerrity čelí krizím. Nedovedl jsem si představit, že by Paolo Cenci dokázal zorganizovat citron a led šest hodin po únosu svého dítěte. Ten měl tehdy co dělat, aby vůbec dokázal něco nalít do skleničky.

U Nerrityho jsme našli neproniknutelně se tvářícího Tonyho Vinea a pak ještě jednoho člověka s kyselým výrazem kolem úst a ostrýma očima. Podle způsobu řeči pocházel asi z podobné oblasti jako Tony, a podle oblečení – flanelové kalhoty a svetr – vypadal jako někdo, kdo se šel na chvíli projít a vyvenčit psa.

„To je vrchní komisař Rightsworth," představil ho s kamenným výrazem Tony. „Čeká na vás, aby mohl promluvit s paní Nerrityovou."

Rightsworth se na mne podíval a nepatrně kývl hlavou, ovšem spíš namítavě než na uvítanou. Ach jé, jeden z těch výtečníků, kteří nesnášejí civily! Ten druh, pro který jsou policisté „my" a všichni ostatní „oni", přičemž „oni" jsou samozřejmě v jeho očích méněcenní tvorové. Vždy znovu mne překvapuje, jak je možné, že se tenhle typ policisty vůbec dostane na vyšší místo; Rightsworth byl dokladem toho, že to vskutku možné je. Napadl mě vtip: Co je policajt? Větší shluk monocajtů. Popsy by ze mne měla radost, měl jsem co dělat, abych se nerozesmál.

Alessia a Miranda vešly do obývacího pokoje bok po boku, těsně za mnou, jako by chtěly, abych je zaštítil. Z toho, jak se Nerrity podíval na svou ženu, jakmile se objevila, bylo jasné, že od něho Miranda nemůže očekávat ani něhu, ani útěšná slova.

Ani ji nepolíbil, ani nepozdravil. Jen tak mezi řečí řekl: „Uvědomuješ si, že mi Ordinand vlastně nepatří? Uvědomuješ si, jak jsme zadlužení? Ne, ty si asi neuvědomuješ nic, to nesvedeš, ty ani nesvedeš uhlídat dítě."

Miranda se za mnou hroutila na podlahu. Rychle jsme se s Alessii shýbli, abychom jí pomohli vstát. Pošeptal jsem Mirandě do ucha: „Když má někdo strach, tak často říká svým blízkým kruté věci. Váš muž má strach jako vy. Nezapomínejte na to."

„Co to tam mumláte," utrhl se na mne Nerrity. „Mirando, probůh vstaň. Vypadáš děsně." Znechuceně se díval na její ztrýzněný obličej a rozcuchané vlasy. Pak řekl s nepatrnou jiskřičkou opožděného soucitu: „Prosím tě vstaň, oni říkají, že za to nemůžeš."

Miranda si ale stejně bude vždy myslet, že to zavinila, a on taky. Málokdo si umí představit, jak trpěliví, vytrvalí a vynalézaví jsou únosci. Když někoho chtějí, tak ho zaručeně dostanou.

Rightsworth prohlásil, že musí položit paní Nerrityové několik otázek, a odvedl si ji do odlehlého kouta, kde se s ní usadil na pohovce. Nerudný pan Nerrity je následoval se sklenicí s cinkajícími kostkami ledu v ruce.

Alessia se svezla do křesla, jako by jí už nohy přestávaly sloužit, a já se s Tonym uklidil k oknu, abychom si mohli rychle něco říct.

„Ten…," ukázal hlavou na Nerrityho, „ten blb tady přecházel, divže neprochodil díry v tom svým posraným koberci, a říkal, že jeho žena je husa. Použil vo ní několik pěknejch vybranejch slov. Některý jsem ani já neznal." Pobaveně se ušklíbl. „Někdy to holt berou takhle."

„Myslíš jako že si vylévají vztek na někom, kdo se nebrání?"

„Chudák ženská."

„Ozvali se znovu?" zeptal jsem se.

„Pst, tiše. Ten roztomilej člověk, Rightsworth, s sebou přines celej kufr přístrojů vod spojařů, jenže neví, jak se s tím dělá. No uznej! Tak jsem jim napíchnul telefon já osobně. Sere mě, když se v něčem babraj amatéři."

„Mám dojem, že nás nemá rád."

„Rightsworth? Pohrdá naším stínem, posera."

„Je pravda, že Nerrity toho koně nemůže prodat?" zeptal jsem se tiše.

Tony se napřed přesvědčil, že ho ani Nerrity, ani Rightsworth nemůžou slyšet, pak teprve odpověděl. „Von mi to tady všechno vykecal, když jsem přišel. Zdá se, že se mu poněkud posral podnik, a von prodal podíly na tom koni, aby to zachránil. Řekněme, že si na toho koně vypůjčil. Podle mýho takhle řádí a mlátí kolem sebe, protože nemá šanci dát dohromady ten balík, co chtěj jako výkupný, aby dostal kluka zpátky. Proto je tak nasranej."

„Neptal se, kolik mu budeme účtovat?"

„To víš že jo. To ho taky vzalo. Prej na nás nemá. Ale přitom nechce, abychom to pustili, protože ho sere Rightsworth, koho by taky nesral, že jo. Takže von je vážně po krk v hovnech a vylejvá si vztek na tý svý ženský." Ohlédl se na Mirandu. Opět tonula v slzách. „Prej byla jeho sekretářka. Támhle na tom stolku je její fotka. Musela bejt zatraceně pěkná."

Zadíval jsem se na efektní ateliérový portrét: krásná tvář, veliké oči, nepatrný úsměv. Tak asi vypadala před svatbou, tehdy byla asi nejpřitažlivější. Pak na ni teprve dolehl život a rozboural její vzdušné zámky.

„Řekl jsi mu, že jsme ochotní pomáhat mu bez honoráře?" zeptal jsem se.

„Ne, to jsem mu teda neřek. Já toho vola nemám rád."

Stávalo se, že v některých případech naše firma za poskytnuté služby nic neúčtovala, záleželo na okolnostech. Všichni společníci se shodli na tom, že rodinám ve finanční nouzi pomoc poskytneme bez ohledu na to, jestli nás dokážou odměnit. Stejně jsme účtovali málo, zbohatnout jsme z toho nemohli, nakonec, naším cílem přece bylo bojovat proti vyděračství a ne vydírat. Měli jsme fixní sazbu a účtovali jsme k ní výdaje, navíc nic. Naši zákazníci věděli, že velikost výkupného v žádném směru náš honorář neovlivní.

Náhle zazvonil telefon a všichni přítomní sebou trhli. Tony i Rightsworth mávali na Nerrityho, aby to zdvihl. Nerrity sahal po telefonu, jako by se bál, že ho kousne. Všiml jsem si, jak zatáhl břicho a jak povrchně dýchal. V pokoji bylo absolutní ticho, div že jsme neslyšeli, jak Nerritymu buší srdce. Nejistou rukou zdvihl sluchátko. To už měl Tony připravenou reprodukční a nahrávací aparaturu, aby všichni přítomní slyšeli, co se bude mluvit.

„Haló?" zachraptěl Nerrity.

„Jsi to ty, Johne?" ozval se vysoký, úzkostlivý ženský hlas. „Vy chcete, abych přijela?"

„Ach," Miranda zmateně vyskočila. „To bude maminka. Já ji požádala…" Nedokončila větu. Manžel jí vztekle podával sluchátko. Byl dopálený, protože se zbytečně rozčilil. Miranda od něho vzala telefon, aniž se muže dotkla.

„Mami," řekla chvějícím se hlasem, „prosím tě, přijeď. Já myslela, že už jsi na cestě…"

„Ale moje zlatá, tys byla tak rozčilená, když jsi mi volala… Ani jsi mi nechtěla říct, co se vlastně děje! Měla jsem starost. Víš, že se do vašich věcí nerada pletu."

„Mami, prosím tě, přijeď!"

„Ne, holčičko, já…"

Nerrity vytrhl Mirandě sluchátko z ruky a křikl do telefonu: „Rosemary, nediskutuj a koukej přijet! Miranda tě potřebuje. Koukej tu být co nejdřív!

Jasné?“ Praštil dopáleně telefonem. Byl jsem zvědavý, jestli ten panovačný tón skutečně Mirandinu matku přiměje, aby se dostavila. V tu chvíli zazvonil telefon znovu. Nerrity po něm rychle sáhl a vztekle začal mluvit: „Poslouchej, Rosemary, už jsem ti jednou řekl…“

„Je to John Nerrity?“ ozval se hrubý, výhružný, agresivní mužský hlas. Ne, to nebyla Rosemary. Zamrazilo mne v zádech. Tony byl skloněný nad nahrávací aparaturou a sledoval chvějící se jehly na ukazatelích.

„Ano,“ vydechl Nerrity.

„Tak dobře poslouchej. U branky najdeš škatuli a v tý kazetu. Koukej udělat, co ti řekne.“ Pak se ozvalo ostré klapnutí a volný tón.

Tony zmáčkl nějaké knoflíky a zřejmě se spojil s lidmi z centrály. „Máte číslo, odkud byl ten druhý hovor?“ zeptal se. Odpověď jsme uhádli podle toho, jak se zatvářil. „Nedá se nic dělat, dobře. Děkuju.“ Nerritymu řekl: „Technici potřebujou patnáct sekund na to, aby hovor lokalizovali. Dřív jim to trvalo mnohem dýl. Smůla je, že to zločinci vědí.“

Nerrity vykročil k východu. Slyšeli jsme, jak jeho kroky skřípou po cestě k brance.

Alessia byla celá skleslá. Klekl jsem si vedle jejího křesla a objal jsem ji jako na ochranu.

„Jestli chceš, počkej na mě v nějakém jiném pokoji, dívej se třeba na televizi nebo si čti.“

„Víš dobře, že to nejde.“

„Tak mi tohle všechno odpusť, prosím.“

Rychle se na mne podívala. „Ty ses přece pokoušel odeslat mě domů k Popsy, můžu si za to sama. Ostatně já jsem v pořádku a nebudu ti na obtíž, opravdu.“ Polkla. „Je ale zvláštní… zažít to takhle z opačné strany.“

„Jsi skvělá holka, však ona mi to Popsy říkala. Měla pravdu.“

Byla už klidnější. Opřela si na chviličku hlavu o moje rameno. „Víš, ty jsi pro mě jako lešení, bez tebe by se všechno sesulo.“

„Neboj se, já ti nezmizím. Ale upřímně řečeno, stejně by bylo lepší, kdyby ses sebrala, vzala Mirandu a šla s ní do kuchyně zorganizovat něco k jídlu. Obě byste se měly najíst. Potřebujete uhlohydráty, sušenky nebo koláče, něco takového.“

„Z toho se tloustne,“ řekla automaticky. Slečna jezdkyně.

„Možná, ale teď to obě potřebujete, pro tělo i pro duši. Sladké je dobré na nervy. Proto nešťastní lidé tolik jedí.“

„Ty víš takové překvapující věci.“

„No mezi námi, taky bych uvítal, kdyby Miranda radši nevěděla, co je na té kazetě.“

„Ach tak.“ Najednou pochopila. „Proto on tehdy Pucinelli tu kazetu zastavil…, abych to neslyšela.“

„Ano. Bylo to dost hrozné. Tohle taky bude hrozné. První požadavky únosců jsou vždycky děsivé, používají výhrůžky, ze kterých se lidé dočista hroutí. Jde jim o to dostat Nerrityho do takového stavu, aby byl ochotný

zaplatit cokoli, doslova cokoliv, a to co nejdřív, aby zachránil toho malého. Takže moje drahá Alessie, vezmi Mirandu, jděte spolu do kuchyně a jezte koláče.“

Usmála se trochu nejistě a šla pro Mirandu. Ta trhaně vzlykala, jako by měla škytavku, ale poslušně vstala a slíbila, že udělá čaj. Obě děvčata zmizela v kuchyni. Venku bylo slyšet skřípavé kroky. Nerrity se vrátil od branky s hnědou lepenkovou krabicí.

Rightsworth krabici důležitě a úředně převzal, požádal nás, abychom odstoupili. Tony se tvářil pobaveně. Rightsworth odněkud vytáhl tenké průhledné polyetylenové rukavice, obřadně si je navlékl a teprve pak kapesním nožem opatrně prořízl lepicí pásku, kterou bylo připevněné víko krabice.

Odklopil víko, důležitě nahlédl dovnitř a pak rukou v rukavici vytáhl obsah. Jednu kazetu v krabičce z plastické hmoty. Co jiného.

Nerrity se na krabičku díval, jako by byla rozžhavená. Pak ukázal chabě na velikou, vyřezávanou a zlacenou hudební skříň, ve které se za jedněmi dvířky skrýval stereomagnetofon. Rightsworth našel otvor, do kterého se vkládají kazety, kazetu, stále v rukavičkách, zasunul, a Nerrity stiskl příslušné knoflíky. Tvrdý, výhružný, neúprosný hlas naplnil celou místnost.

„Tak teď dobře poslouchej, Nerrity.“

Rychle jsem udělal tři kroky a stáhl zvuk. Zkušenost mne naučila, že výhrůžky znějí tím hůř, čím jsou hlasitější. Tony se na mne podíval souhlasně, Rightsworth podrážděně. Hlas pokračoval. Co do tónu se zmírnil, co do obsahu slov naopak.

„Sebrali sme ti kluka, Nerrity, a jesli ho chceš dostat zase celýho a ne po kouskách, tak koukej pěkně poslouchat, jinak vezmem do ruky kudlu, Nerrity, a něco mu uříznem, a to si piš, vlasy to nebudou. Možná prstíček. Nebo kuličky. To určitě. Je ti to jasný, Nerrity? Tak koukej, žádný fórky, jo? Tohle není sranda.

Nerrity, ty máš koně, ten má pěknou cenu. My si myslíme, že tak pět milionů, možná sedum. Tak ho koukej rychle prodat. Už sme ti řekli, že chcem pět milionů, jinak na to doplatí tvůj kluk. Docela pěknej kluk. Nechceš, aby křičel bolestí, co?

Když se do něj dáme, tak křičet bude, to ti slibuju.

Tak si sežeň agenta a ať sebou hodí. Počkáme tejden. Tejden, to je sedum dní, dýl ne. Do tý doby koukej ty prachy mít připravený ve starejch, použitejch bankovkách, ne vyšších jak dvacka. My ti pak řeknem, kam je máš navalit a jak. Koukej sebou hodit a poslechni nás, jinak bude kastrace. My ti pak pošlem zvukovej záznam, pěkně šmik a pak křik.

A koukej se vyhnout poldům. Když bysme si snad měli myslet, že máš něco s poldama, tak ten tvůj kluk jede do pytle, tím by to končilo. To bys ho nedostal ani mrtvýho. Konec. Tak se pěkně nad tím zamysli.

To je všechno, Nerrity.“

Hlas náhle zmlkl. Chvíli bylo mrtvé ticho a nikdo se ani nepohnul. Vyslechl jsem už mnoho výhružných žádostí o výkupné, ale pokaždé to mnou znovu otřáslo. Nerrity, jako jiní rodiče, byl otřesený do nejhlubší hloubi své duše.

„Přece nemůžou…," brada se mu třásla.

„Ale můžou," řekl Tony suše. „Jenže oni nic neprovedou, když– se nám to podaří správně zmáknout."

„Co vám vlastně řekli dnes odpoledne?" zeptal jsem se. „V čem teď byla změna?"

Nerrity se chvějivě nadechl. „To s tím…, s tím nožem. To předtím nebylo. Předtím jenom řekli, že za kluka chtějí pět milionů. Já jim řekl, že pět milionů nemám, a oni mi na to řekli, že mám koně, tak ať ho prodám. Víc nic. Jo, ještě že s tím nesmím na policii, to taky řekli. Pět milionů, žádná policie, nebo chlapce zabijí. A že se ještě ozvou. Já na toho člověka začal křičet…, ale on zavěsil."

Rightsworth vytáhl kazetu z magnetofonu, zasunul ji do krabičky, krabičku do papírové škatule. Všechno velmi obřadně a doslova v rukavičkách. Prý si tu kazetu odnese a nechá nadále odposlouchávat a nahrávat telefonické hovory. Prý na tom případu bude pracovat.

Rozčilený, vystrašený Nerrity ho prosil, aby byl opatrný. A Nerrity se k prosbám jistě hned tak nesnížil.

Rightsworth suverénně prohlásil, že budou samozřejmě postupovat s nejvyšší obezřetností.

Bylo mi jasné, že si Tony myslí totéž co já, že Rightsworth nebere ty výhrůžky dost vážně, cítí se nad ně povznesený. Nebyl to dobrý detektiv.

Když odešel, Nerritymu se ulevilo. Nalil si další gin a tonik a nelitoval námahy, aby si do skleničky dal led a citron. Tony se na něj ohromeně díval.

„Nechcete taky něco k pití?" řekl Nerrity poněkud opožděně.

Tony i já jsme odmítli.

„Já to výkupné prostě nezaplatím," řekl Nerrity útočně. „Nemůžu ho zaplatit. Toho koně prodat musím, to jo, v každým případě. Je čtyřletý a půjde na chov. Agenta nepotřebuju hledat, už ho mám a už na tom prodeji pracuje. Jenže já už prodal podíly na tom koni, já z těch peněz nakonec nic neuvidím. Jak už jsem řekl, mám zadlužený podnik." Pořádně se napil. „Nakonec, proč bych vám to neřekl, nebýt toho koně, tak jsem se položil. To jsem měl v životě největší kliku, tehdy, když jsem ho koupil jako ročka." Trochu se nadmul, byl na sebe viditelně pyšný. Dovedl jsem si představit, jak se asi v minulosti mockrát nabubřele chlubil svou geniální prozíravostí, jistě taky se skleničkou ginu s tonikem v ruce.

„Copak váš podnik není společnost s ručením omezeným?" zeptal jsem se. „Promiňte, že se tak ptám."

„Ne, není."

„S čím vlastně obchodujete?" zeptal se Tony nevinně.

„Já jsem dovozce. Velkoobchod dovozním zbožím. Stačí udělat jednu dvě chyby…“ Pokrčil rameny. „Máme moc dluhů. Položily se bohužel některé firmy, u kterých jsem měl pohledávky. Na mojí úrovni podnikání stačí málo a člověk se veze. Ordinand může ještě všechno zachránit. Díky němu můžu získat prostředky na další podnikání. Ordinand je prostě jako seslaný z nebe.“ Zuřivě mávl volnou rukou. „Ani mě nenapadne, abych si kvůli těm pitomým únoscům ničil celý život.“

Tak. Konečně to z něho vypadlo. Tohle ho strašilo v hlavě od okamžiku, kdy mu Miranda zatelefonovala. Nehodlal obětovat všechen svůj majetek, lpěl na majetku víc než na dítěti.

, Jakou cenu má Ordinand?“ zeptal se Tony klidně.

„To ti pánové odhadli správně. Asi šest milionů, při nejlepším. Čtyřicet podílů po sto padesáti tisících.“ Znovu se napil. Ve sklenici mu vesele cinkal led.

„A kolik z toho potřebujete do podniku?“

„Sakra, to je snad trochu drzá otázka!“

Tony mluvil klidně a trpělivě. „Pokud máme za vás vyjednávat, musíme vědět, jaké vůbec máte možnosti.“

Nerrity se zamračil: „Čtyři a půl vystačí na to, abych se nepoložil, pět by mě zbavilo dluhů, s šesti bych měl dobrou pozici do budoucnosti.“

Tony se rozhlédl po přehnaném přepychu kolem nás. „A co tenhle dům?“

Nerrity se na něj útrpně podíval: „Na každou cihlu hypotéka,“ řekl stručně.

„Jinak nevlastníte nic?“

„Kdybych sakra něco vlastnil, tak už jsem to dávno prodal.“

Podívali jsme se na sebe s Tonym. Tony řekl: „Myslím, že bychom vám chlapce mohli vrátit za míň jak půl milionu. Samozřejmě že začneme ještě s nižší nabídkou, řekněme sto tisíc.“

„Ale oni přece… řekli…,“ Nerrity se nejistě odmlčel.

„Víte, co by bylo nejlepší?“ vmísil jsem se do hovoru. „Nejlepší by bylo, kdybyste si zařídil, aby se o vás ve finančním tisku brzy objevilo něco v tom smyslu, jak je skvělé mít vítěze Derby, když je člověk v nebezpečí, že se položí.“

„Ale…“

Nenechal jsem ho domluvit. „Já vím, pro vaše podnikání to není zrovna nejlepší reklama. Ale uvažte, takhle vaši věřitelé budou klidní, budou vědět, že o své peníze nepřijdou, a únosci zase budou vědět, že to, co žádali, naopak dostat nemůžou. Až se s vámi zase spojí, půjdou se svými požadavky dolů. Jakmile si jednou přiznají, že výnos z celého podniku bude relativně malý, budou spíš ochotní přistoupit na to, co jim nabídneme. Snad dojdou k tomu, že něco je lepší než nic.“

„Ale jestli ublíží Dominikovi…“

Zavrtěl jsem hlavou. „To je krajně nepravděpodobné, zvlášť za těch

okolností, kdy budou vědět, že si nakonec přece jen na nějaké peníze přijdou. Dominik je jejich jediná záruka, živý a zdravý Dominik. Přece svůj fant nepoškodí, budou-li si jisti, že jim dáte, co můžete. Takže až budete mluvit s novináři, postarejte se, aby z toho, co napíšou, bylo jasné, že až Ordinanda prodáte a zaplatíte všechno, co musíte, něco vám přece jen zbyde. To musí být jednoznačné.“

„Ale…,“ znovu mi skočil do řeči.

„Pokud je pro vás nesnadné spojit se s někým z finančního tisku, můžeme to obstarat za vás,“ dodal jsem.

Zadíval se na Tonyho a pak znovu na mne. Byl nejistý, jako velitel zbavený funkce.

„Zařídil byste to?“ zeptal se.

Oba jsme s Tonym přikývli. „Zařídíme to ihned.“

„Andrew to zařídí,“ řekl Tony. „Vyzná se v City. Vychovali ho u Lloydů.“ Ani Tony, ani já jsme se nezmínili o tom, v jak nízkém postavení mne tam vychovávali. „Když se náš Andrew na to oblíkne, tak byste koukal, jak v City válí,“ dodal Tony.

Nerrity si mne váhavě prohlédl. Neměl jsem kravatu, ale nohavice kalhot jsem už měl stažené, ne vyhrnuté. „Je trochu mladý,“ řekl pohrdavě.

Tony se tiše zasmál. „Ten? Ten je duchem starej jako pyramidy. Ne, vážně, nebojte se, my vám toho malýho vrátíme v pořádku, fakt.“

Nerrity byl nesvůj. „Víte, já toho chlapce mám rád, opravdu ho mám rád, ale vidím ho tak zřídka…, tak pět minut po ránu. Když se vrátím z podniku, tak už spí. No a o víkendech…, to pracuju, nebo jedu na dostihy, nebo se občas scházím s obchodními partnery. Já prostě nemám na rodinu čas.“

Ani náladu, odhadoval jsem v duchu.

„Miranda je z kluka celá vedle,“ pokračoval kriticky. „Člověk by ale v takovým případě čekal, že ho snad dokáže pět minut uhlídat, ne? Nepochopím, jak se mohla zachovat tak hloupě.“

Pokusil jsem se mu vysvětlit, že únosci jsou absolutně odhodlaní ke všemu, vytrvalí a vždy úspěšní, ale bylo to marné.

„To si stejně vymyslela Miranda, jako abychom vůbec měli dítě,“ stěžoval si Nerrity. „Já ji varoval, že přijde o postavu, ale ona si nedala pokoj, že prej je osamělá. Přece věděla, jak žiju, než si mě brala, ne?“

Jistě, to věděla, říkal jsem si, ale věděla, jak žije v kanceláři, kde žila s ním, šťastná, spokojená se svou životní náplní.

„No to jsou teď zbytečný úvahy…, prostě máme dítě…, a teď tohle!“

Naštěstí v ten okamžik přijela Mirandina maminka.

O chvíli později už jsem pomáhal Alessii nastoupit do vozu. V zahradě jsem si ještě několik minut povídal s Tonym.

„Zítra je čtvrtek. Wittering je přímořské rekreační středisko, takže je dobře možné, že zítra budou na pláži stejní lidé jako dnes, co myslíš?“

„Co na to ten policajt v Chichesteru, o to jde.“
„Ten bude souhlasit. Určitě.“
„Já bych vůbec neměl nic proti tomu strávit jednou pro změnu den u moře, i na těch zasranejch oblázkách bych byl ochotnej sedět.“
„Ráno máš odliv. Co kdybys zajel s věcmi za Eaglerem vlakem, já bych pak za vámi přijel, až vyřídím v City, co jsem slíbil. Co ty na to?“
Přikývl. „Takže se sejdeme v hotelu Breakwater, jo?“
„A v recepci řekni, že si bereme Mirandin pokoj. Má ho zadaný do soboty. Řekni, že se jí chlapeček rozstonal, že s ním musela odjet domů, že jsme její bratři, že jsme přijeli pro její věci a že za ni zaplatíme hotelový účet.“
„Já teda nevím, ale neumím si představit, že to bude k něčemu dobrý, když budeme dřepět v tom hotelu.“
Ve tmě jsem se ušklíbl. „Pořád je to lepší než služba v centrále.“
„Ty jsi uličník. To mě taky mohlo napadnout.“
Zmizel nehlučně ve stínech večera. Šel pěšky k vozu, který nechal prozíravě stát daleko od domu. Já nasedl vedle Alessie a namířil k Lambournu.
Zeptal jsem se jí, jestli nemá hlad a jestli nechce, abychom se někde zastavili na večeři, ale zavrtěla hlavou. „Jedly jsme s Mirandou v kuchyni ovesné vločky a topinky, až se nám z toho dělalo zle. Mimochodem, měl jsi pravdu, opravdu to pomohlo, byla na tom hned líp. Ale když si vzpomenu na to malé dítě…, jak je osamělé…, bez maminky…, je to děsná představa.“
Dopoledne jsem strávil na Fleet Street u pánů novinářů. Zapřísahal jsem několik redaktorů finančních stránek k hrobovému mlčení a požádal je o pomoc. Pak jsem jel do West Witteringu. Uvědomil jsem si, že jsem z uplynulých třiceti hodin strávil nejmíň dvacet za volantem.
K hotelu Breakwater jsem šel v džínách a sportovní košili. Tony už se v recepci zapsal a nechal mi tam vzkaz, že odešel na pláž. Vydal jsem se tedy k moři. Tonyho jsem našel, seděl v plavkách na strakaté osušce. Vypadal náramně svalnatě a fit. Sedl jsem si vedle něho na svůj ručník a pozoroval lidi na pláži.
„Ten tvůj Eagler měl stejnej nápad jako my, abys věděl, polovička těch rekreantů, co na ně koukáš, jsou policajti v civilu a pozorujou tu druhou polovičku. Už se tady potloukají od snídaně.“
Tony a Eagler si zřejmě padli do oka. Tony tvrdil, že Eagler má „zatra dobrý nápady“, a to byl na Tonyho vrcholný kompliment. „Eagler už ví, jak tu lodičku zapálili. Byla kradená, jak se dalo čekat.“
Nějaké děti začaly budovat hrad z písku na místě, kde předtím stál ten Dominikův, než ho příliv odplavil.
„Ten vzkaz od únosců předala Mirandě nějaká malá holčička. Vsadil bych se, že tu někde je.“
Tony neodpověděl, ale vstal, pomalu se odloudal, a za chvíli jsem ho

viděl, jak si krátí čas s nějakými mladými lidmi kopanou.

„Kouknou se po ní," řekl potom. „Našli hodně lidí, co viděli tu lodičku. Taky našli někoho, kdo viděl lidi, co ji tam přivezli. Ten chlap v těch zelenejch šortkách má v kapse kopii obrázku Giuseppa, ale zatím mu to bylo na hovno."

Ti dva chlapci, co mi předchozí den pomáhali odtáhnout vrak z dosahu přílivu, šli kolem, poznali mě a pozdravili.

„Dobrý den, jak koukám, tak to, co z tý lodi zbylo, už je pryč," řekl jsem.

Jeden z nich přikývl. „Jo, my se sem po večeři vrátili, a to už tady byli nějaký dva chlapi, asi rybáři, a právě ji vytahovali na náklaďák. Nevěděli čí je, prej je sem poslala pobřežní hlídka, aby ten vrak odtáhli do loděnice v Itchenoru."

„Vy tu bydlíte?" zeptal jsem se.

Potřásli hlavou. „Ne, máme pronajatej domeček, na celej srpen. Jezdíme sem s našima každý prázdniny, jim se tu líbí."

„Vy jste bratři?"

„My jsme dvojčata, ale nejsme jednovaječný."

Shýbli se pro oblázky a zkoušeli se strefit do prázdné plechovky od coca-coly. Pak odešli.

„Člověka ledaco napadne, co?" řekl Tony. „Eagler se s náma stejně chce v pět sejít," dodal. „Máme přijít do kavárny Silver Sail v tom Itchenoru, jak vo něm mluvil ten kluk. Itchenor. Zní to jako nějaká choroba."

Vtom jsem zahlédl, jak se hráč kopané v zelených šortkách baví s jednou malou holčičkou. Maminka holčičky projevila neklid a honem dcerušku odvlekla pryč.

„Nic nevadí," řekl Tony. „Koukej, támhle ta kočka v bikinkách, vidíš ji? To je policajtka. Vsaď se, že za ní ty zelený šortky za chvíli zajdou na kus řeči."

„Nesázím se."

Dívali jsme se, jak se zelené šortky baví s růžovými bikinkami. „Perfektní provedení," prohlásil Tony uznale. „Naprosto přirozený."

Dívka v růžových bikinkách sbírala mušličky a taky se začala rozhlížet po holčičkách. Já si sundal košili a začal se pomalu dorůžova opékat.

Na pláži se nic dramatického neodehrávalo. Horké odpoledne zvolna dospělo k hodině svačiny. Hráči fotbalu poodešli k vlnolamu a dívka v bikinkách si šla zaplavat. My s Tonym jsme vstali, vytřásli z ručníků písek a složili je, protáhli jsme se, a beze spěchu, jak se sluší na lidi na dovolené, jsme se odloudali k vozu a vyjeli na západ k Itchenoru.

Eagler, nenápadný, v rozhalence, plandavých flanelových kalhotách a okopaných teniskách, seděl v kavárně Silver Sail u stolku, pil čaj a psal pohlednice.

„Smíme si přisednout?" zeptal jsem se zdvořile.

„Jistě mládenci, jistě."

Byla to taková obyčejná, řadová kavárna: na stolcích stály láhve se sodovkou, na stěnách byly namalované plachetnice, na zemi hnědé dlaždičky a u stolků přistavené židličky se sedadly z umělé hmoty. U pokladny byl nápis: Nejlepší smažené brambůrky na celém pobřeží. Teplý olejový zápach čpící celou místností dokazoval, že po těch slavných brambůrkách skutečně je poptávka.

„Moje Policistka našla tu holčičku," řekl Eagler a přilepil známku na pohled. „Jmenuje se Sharon Wellerová, je jí sedm a bydlí v jednom penzionu. Bude tu do neděle. Neumí popsat člověka, co jí dal ten vzkaz. Prý jí dal cucavé bonbony, a ona se teď bojí, protože jí maminka vždycky říkala, že si od cizích pánů bonbony brát nesmí."

„Ví aspoň, jestli ten člověk byl mladý nebo starý?" zeptal jsem se.

„Pro sedmileté dítě je starý každý, kdo je přes dvacet. Ale když tomu mému děvčeti řekla, kde bydlí, tak máme možnost se jí ještě jednou zeptat." Podíval se na nás. „Máte nějaké nové nápady?"

„Jo," řekl Tony."Jako třeba že únosci většinou nevozej svoje oběti daleko, čím míň s nima cestujou, tím menší riziko."

„V rekreačních oblastech je spousta domů, které majitelé pronajímají," poznamenal jsem mírně.

Eagler si roztržitě hrál se lžičkou. „Takových domů je tady na tisíce," poznamenal suše.

„To jistě, ale jenom málo z nich si někdo pronajal právě minulý týden."

Po chvilce přikývl. „Dobře, moji lidé to oběhají, zajdou do cestovních kanceláří, do realitek a do místní inzerce." Chvíli mlčel, pak klidně prohlásil: „To dítě mohli klidně odvézt na loďce."

Oba jsme s Tonym zpozorněli.

„Kousek od místa činu byla motorová loď," pokračoval Eagler. „Taková ta obyčejná, hlučná, jak se pronajímají na hodinku, na dvě. Jeden můj člověk říká, že když ta loďka na břehu začala hořet, ta motorová byla prý kousek od břehu, nikdo v ní neseděl, ale nějaký chlap v plavkách stál po kolena ve vodě vedle ní a držel se za bort. Pak začala ta loďka na břehu hořet hodně, plameny začaly šlehat bůhvíkam, a kdo byl na pláži, tak tam běžel. Když bylo po divadle, ta motorová lodička už byla pryč. Tomu, kdo to viděl, to nepřipadalo nijak zvláštní, řekl si, že nejspíš vypršel čas pronájmu." Zmlkl. Tvářil se lhostejně jako vždy, ale člověk na něm přece jen viděl určité uspokojení.

„Od koho získal váš člověk ty informace?" zeptal jsem se.

Usmál se. „Od jednoho desetiletého budovatele kanálů a jeho babičky."

„Pak to je spolehlivý pramen."

„Ano. Ten motorový člun byl modrý a měl na přídi a na zádi bílou sedmnáctku."

„A co ten chlap?'

„Ten chlap byl jen pouhý chlap. Loď byla zajímavější."

Znovu se na chvíli odmlčel. „Tady v Itchenoru je loděnice, taky tu

pronajímají motorové čluny. Hloupé je, že jich mají jen deset. Sedmnáctku nikdy neměli. Nikdy.“

„Jak to zjistit?“ zamumlal Tony.

„Měli bychom hledat dům s loděnicí,“ řekl jsem zamyšleně.

„Kdybychom toho chlapce našli, tak by to asi bylo dobře, že?“ zeptal se Eagler nevinně.

„Jakmile by únosci zjistili, že chlapce někdo hledá, ihned by za sebou spálili mosty. Bylo by to pro něj velmi nebezpečné.“

Eagler si všiml, jak jsme se polekali. „Dobře, obejdeme agentury,“ řekl. „Pokud bychom na něco přišli, čistě teoreticky, na papíře, nezahájíme žádné akce, dokud se s vámi neporadíme. Co vy na to?“

Oba jsme pilně přikyvovali.

„Pokud to jde, je lepší neútočit a neobléhat,“ řekl jsem.

Tony dodal: „Kdybyste na papíře objevili dům, kterej by na to vypadal, tak mi dejte vědět, já to tam prohlídnu, mám s tím dost zkušeností. Pak bych vám pověděl, jestli tam ten kluk je, nebo není. A pokud by tam byl, tak se spolehněte, že ho vytáhnem.“

12

V kanceláři hotelu Breakwater na mne čekal naléhavý vzkaz od Alessie, abych jí okamžitě zavolal. Což jsem učinil.

„Miranda je úplně zničená…, ona prostě šílí," řekla Alessia a já jí na hlase poznal, že sama nemá daleko k hysterii a že ztrácí trpělivost. „Už mi třikrát telefonovala, strašně plakala a prosila mě, abych tě donutila něco podniknout."

„Moje milá Alessie, třikrát se zhluboka nadechni a pokud stojíš, tak si prosím sedni."

„Já…," vydechla překvapeně a skoro pobaveně. Po chvilce se znovu ozvala. „Dobře. Tak já už sedím. Miranda má veliký strach. Zní to takhle líp?"

„Jistě," řekl jsem s úsměvem. „Tak co se děje?"

„Vrchní komisař Rightsworth a John Nerrity něco chystají a nechtějí o tom s Mirandou vůbec diskutovat, a Miranda se zoufale snaží je od jejich plánů odradit. Chce, abys je přesvědčil, aby od toho, co chystají, ustoupili."

„A co vlastně chystají?"

„John hodlá předstírat, že uposlechne pokyny těch únosců. Bude předstírat, že shání ty peníze. Pak jako ty peníze bude předávat a v tom okamžiku do toho vpadne Rightsworth a donutí prý únosce, aby vyzradili, kde je Dominik." Vzdychla. „Ale to je přece právě…, tím se to tehdy se mnou v Bologni pokazilo, ne?"

„Ano. Přepadení na M. P. je podle mého příliš riskantní."

„Co je M. P.?"

„Promiň. Místo předávačky, místo, na kterém se předává v určenou dobu výkupné."

„Víš, Miranda tvrdí, že John prostě žádné výkupné platit nechce a že ho Rightsworth ubezpečuje, že platit nebude."

„Hm. V tom případě chápu, že je Miranda rozčilená. Odkud ti volala? Z domova?"

„Prosím? Ach jé! Oni jim to odposlouchávají…, já si to neuvědomila, policie musela slyšet každé naše slovo."

„To jistě," podotkl jsem suše.

„Volala seshora, z ložnice, asi ji to vůbec nenapadlo… A taky říkala…, to se tedy povedlo…, říkala, že John lituje, že se vůbec s vaší firmou spojoval, protože mu radíte, aby něco zaplatil. Rightsworth mu tvrdí, že se policie o všechno dokáže postarat sama a že je zbytečné do věci zatahovat nějaké outsidery."

To na Rightsworthe vypadalo.

„Miranda říká, že se její muž chystá vaší firmě oznámit, že už vaši pomoc nepotřebuje. Tvrdí, že by to byly zbytečně vyhozené peníze… a Miranda z toho šílí.“

„Hm. Prosím tě, kdyby se ti zase ozvala, nějak ji budeš muset upozornit, že má napíchnutý telefon. Jestli má aspoň kousek rozumu, tak ti potom zavolá odjinud. A ty ji můžeš ubezpečit, že udělám všechno, co je v naší moci, abychom jejího muže přesvědčili, že nejedná dobře.“

„Jak to chceš zařídit?“ zeptala se Alessia nešťastně.

„Požádám našeho předsedu, aby ho jaksepatří vystrašil. A tohle nikomu neříkej, to je jen mezi námi.“

„Myslíš, že to pomůže?“ zeptala se pochybovačně.

„Nezapomeň, že jsou na světě vyšší šarže, než je Rightsworth.“

„To je vlastně pravda.“ Ulevilo se jí. „Mám vyřídit Mirandě, aby ti zavolala do kanceláře?“

„Ne, to jí nevyřizuj. Já budu poletovat z místa na místo. Až se s ní domluvíš, nech mi tady vzkaz a já ti zase zavolám.“

„Dobře.“ Mluvila unaveně. „Víš, já celý den myslím jen a jen na tu záležitost. Chudák Miranda. Chudák chlapeček. Víš, já vlastně teprve teď pochopila, co tatínek kvůli mně vytrpěl.“

„Kvůli tvým únoscům a kvůli své lásce k tobě,“ opravil jsem ji.

Chvíli mlčela. „Ty mi chceš říct, že se nesmím cítit provinilá.“

„Nejsi o nic víc provinilá než Dominik, uvědom si to.“

„Ono to ale není tak jednoduché.“

„Jednoduché to možná není, ale zato je to nezbytně nutné.“

Zeptala se mne, jestli v neděli přijedu na oběd. Řekl jsem, že se pokusím, ale napevno aby se mnou nepočítala.

„Ale vrátíš se doufám živý?“ zeptala se nešťastně. Řekl jsem že ano, a taky jsem tomu pevně věřil.

„Tak zatím na shledanou…“

„Na shledanou, a pozdravuj Popsy.“

Položil jsem s povzdechem telefon. Liberty Market má sice v případech, kterých se ujme, z devadesáti pěti procent úspěch, ale John Nerrity dělá, co může, aby se dostal do těch tragických pěti procent neúspěchů. Možná je opravdu přesvědčený, že obklíčení a přepadení únosců na místě předávačky je nejrychlejší cesta k cíli, Rightsworth si to myslí určitě a svým způsobem má pravdu. Tedy v tom případě, je-li jeho hlavním cílem chycení únosců.

Znal jsem jeden případ z Floridy. Policie obklíčila únosce, když si šel pro výkupné, a postřelila ho, když se snažil uprchnout. Než únosce zemřel, hnulo se v něm svědomí a prozradil, kde je oběť schovaná. Jen díky tomu zůstala oběť – malý chlapec – naživu. Chlapec byl zavřený v kufru zaparkovaného auta, kde by se pomalu udusil, kdyby policejní střela zasáhla únosce s větší přesností.

Vyprávěl jsem Tonymu o plánech Johna Nerrityho a Tony zhnuseně

řekl: „Víš, co ten vůl je? Zasranej optimista. To abysme toho kluka rychle našli, co?“

„Kéž by.“

„No tady v Anglii máme přece jen lepší šanci než jinde.“

Přikývl jsem. Mezi slušnými, spořádanými občany jsou únosci vždy v nevýhodě. Slušní lidé jimi z duše pohrdají a neváhají je udat, pokud o nich něco vědí. Jakmile je oběť únosu ve zdraví doma, rozjede se stíhací mašinérie skoro vždy úspěšně.

V Anglii je taky mnohem snadnější najít oběť ještě před vyplacením výkupného, tedy snadnější než třeba v Itálii, ale ne že by to bylo lehké. Nejčastěji pomůže náhoda, například zvědaví sousedé, nebo když se člověk dozví, kdo měl či má překvapující znalosti o soukromém životě oběti.

„Nikdo nemohl vědět, že se moje dcera chystá na ten večírek, jen její mládenec,“ tvrdil nám jeden zoufalý otec. A ejhle, vyděračem a únoscem byl právě onen mládenec. Samozřejmě že se tvářil zoufale nad ohrožením milované bytosti. V tomhle případě mládenec vše nastrojil bez vědomí postižené dívky, ale byla řada případů, kdy došlo k „únosu“ s vědomím a souhlasem „oběti“. Lidská hrabivost je neuvěřitelná. Dívku se nám tehdy podařilo najít ještě před předáním výkupného, ale prožila v zajetí mnohem horší chvíle než Alessia. Slyšel jsem, že si ještě stále léčí chronické deprese.

„Víš co? Já se kouknu po loděnicích, očuchám to tam,“ řekl Tony. „Půjčíš mi auto? Kdyby bylo nejhůř, tak by sis moh vzít Mirandino. Jo a nebude ti vadit, když si sjedu domů pro nějaký věci? Sejdeme se pak u snídaně,“

„Nepomačkej mi to.“

„No tak!“

Večer jsem strávil v hotelu. Docela slušně jsem se najedl a pak jsem šel zabalit Mirandiny věci. Dominikovo oblečení, maličké, tichoučké a vzorně poskládané, jsem dal do malého kufru a přidal tam ještě dvě měkká vycpaná zvířátka. Když jsem kufřík zavíral, myslel jsem na toho malého bezbranného vyděšeného chlapečka. Bylo mi jasné, že kvůli takovým, jako je on nebo Alessia, jsem si svoje povolání zvolil pro celý život.

Protože John Nerrity jaksi zásadně změnil postoj, tušil jsem, že ho finanční rubriky ranních novin asi nenadchnou. Páni redaktoři pro něj udělali, co mohli. Ve všech listech, do kterých jsem nahlédl, křičela veliká černá písmena Nerrity. Většinou to byly právě takové deníky, které čtou lidé toho druhu jako člověk, který psal vyděračský dopis Mirandě.

Nerrity blízko u dna, Nerrityho půl království za koně, Nerrity se dopracuje k cíli o krátkou hlavu, Nerrityho zachrání chov. Únosci jistě bedlivě studují noviny, jistě sledují, jestli se někde neukáže stopa po policejní aktivitě, takže tahle nepříznivá zpráva jim jistě neujde.

Věřitelé už netrpělivě čekají na to, co Nerrity získá prodejem koně.

Ještě jsem si četl v Mirandině pokoji, když zavolal Eagler. „Poslyšte…, ty noviny, že jste v tom měl prsty?“

„Ano."

Zasmál se. „Já si hned myslel, že to vypadá na vás. Abych vás informoval, mladíku, prošli jsme všechny inzeráty za poslední dva týdny, a prověřili jsme si všechny objekty k pronájmu. Během dneška už pro vás budeme mít předběžný seznam." Odmlčel se. „Poslyšte, já dost věřím tomu vašemu příteli Vineovi, ale rád bych slyšel, že se nemýlím."

„Býval seržantem zvláštních armádních jednotek."

„Ach tak." Slyšitelně se mu ulevilo.

„Nejraději pracuje v noci."

„Nepovídejte!" Eagler přímo předl. „V tom případě pro vás dnes odpoledne nachystám prakticky kompletní seznam. Dojedete si pro to?"

Domluvili jsme si, kde se sejdeme, a zavěsili. Když jsem sešel dolů k snídani, Tony právě vcházel. Zeširoka zíval.

Nad vajíčky se slaninou a uzenými makrelami mi vyprávěl, co zjistil. „Tady je strašnej vnitrozemskej vodní systém, věděls to? Itchenorskej potok například teče až z Chichesteru. Jenže někde nahoře je na něm zdymadlo, a tím ty chlapi nejeli. Najal jsem si pramičku a trochu jsem to projel. Člověče, bojím se, že hledáme jehlu v kupce sena, je to dost na hovno. Tady jsou celý stovky, tisíce vhodnejch baráků. Chaty, sruby, všechno možný. Po vodě se můžeš dostat k nějakýmu ostrovu Hayling a tam je na tisíce bungalovů a spousta vhodnejch míst, kde může přistát loď a kam taky může zajet auto. Toho kluka mohli odtáhnout bůhvíkam."

Zasmušile jsem chroustal topinku a vyprávěl pak Tonymu, jak mi Eagler slíbil seznam možných objektů. „Prima," řekl Tony. „Tak já si dnes ráno zaplavu, odpoledne se vyspím a v noci jdu na to. Souhlasíš?"

Přikývl jsem a podal mu jedny noviny. Tony si četl finanční stránku přes okraj šálku s čajem. „Tos teda trefil krásně. Tohle jim nemůže ujít, to je vyloučený."

Nerritymu to neušlo. Zavolal mi Gerry Clayton a sdělil mi, že Nerrity zuří a trvá na tom, abychom se případu vzdali. Prý se společností Liberty Market už nechce mít nic společného.

„Přiznává, že ti dal k té akci s tiskem souhlas," řekl Gerry, „ale netušil, že to půjde tak rychle, chtěl ten souhlas odvolat."

„Má smůlu."

„Ano. Takže oficiálně to můžete s Tonym zabalit a vrátit se domů."

„Ó ne, my teď děláme pro paní Nerrityovou, ta si výslovně přeje, abychom na případu pracovali dál."

Poznal jsem Gerrymu na hlase, že se usmívá: „To jsem čekal. Uvědomte si ale, že to za těchhle podmínek bude mnohem ošidnější. Buďte opatrní… oba."

„Můžeš si zatím skládat něco z papíru. Nejspíš lodičku."

„Lodičku?"

„Ano, lodičku, do které se hodí malý kluk, přes kluka se hodí plachta a nastartuje se hlučný motor, aby kluka nebylo slyšet, kdyby křičel."

„Takže takhle to bylo," řekl Gerry zasmušile.

„My si to aspoň myslíme."

„Chudák chlapeček."

My s Tonym, jak se na letní hosty sluší, jsme strávili celé dopoledne ve vodě nebo u vody, přestože už nebylo tak teplo jako včera a na pláži taky nebylo tolik zajímavých lidí. Policistka měla tentokrát na sobě bílé bikinky, přišla se za námi šplouchat na mělčinu, ale s lítostí nám řekla, že neobjevila nikoho, kdo by zahlédl, jak někdo Dominika odvádí. „Úplně všichni, co tu byli, se zřejmě dívali na tu hořící loďku," řekla znechuceně. „A o té loďce víme jen to, že ji na pláž vynesl příliv a že na ní byl kus papíru s nápisem Nesahat, hned se vrátíme."

„To si skutečně nikdo nevšiml, kdo tam tu loďku nechal?" zeptal jsem se.

„Ale ano, ale byl to jen malý kluk, hrál si nahoře nad pískem s kamínky. Říká, že loď dotáhli na břeh dva muži v šortkách a nepromokavých námořnických halenách. Prý tam kolem té lodi chvíli cosi kutili a pak šli po pobřeží nahoru. Ten kluk se pak díval, co tam nechali za nápis, a hned potom odešel na zmrzlinu. Odpoledne, když loďka začala hořet, na pláži nebyl. Moc lituje, že o to přišel. Vrátil se sem, až když už tady zbyly jen ohořelé trosky."

Policistka se třásla zimou v chladném větru od moře a začínala promodrávat. „Nejvyšší čas jít si pro svetr a tlusté ponožky," řekla vesele. „Možná, že ztratím pár slov se starými dámami z domova důchodců tamhle nahoře, nemají nic na práci, jen koukají z oken."

Posbírali jsme si s Tonym věci a uchýlili se do hotelu. Odpoledne se nebe úplně zatáhlo a Tony pokojně spal v Mirandině posteli.

V pět hodin jsem zajel do Chichesteru pro Eaglerův seznam objektů v pronájmu. Donesl mi ho osobně, nenápadný, zdánlivě těžkopádný člověk. Přisedl si ke mně do vozu.

„Tady těch prvních jedenáct vypadá nejslibněji," řekl. „Posbírali jsme to po všech agenturách, o kterých jsme věděli. Jsou to samé objekty na letní pobyt buď přímo u vody, nebo blízko vody, a pronajali si je na poslední chvíli. V červenci a začátkem srpna bylo tak mizerné počasí, že spousta letních bytů zůstala neobsazená. Jakmile se oteplilo, tak se sem lidé začali hrnout."

Přikývl jsem. „Já vím, Miranda se taky rozhodla na poslední chvíli, že sem pojede. Dostala volný pokoj, protože spousta lidí pobyt kvůli počasí odřekla."

„Stejně bych rád věděl, co by dělali, kdyby sem nejela," řekl Eagler zamyšleně.

„Vyčíhli by si ho v Londýně."

„Člověk by ale čekal, že by to pro ně bylo snadnější doma než tady."

„Únosci se většinou nesnaží věci zjednodušit, rádi plánují akce do posledního detailu. Jsou ochotní do toho investovat peníze. Je to taková

posedlost. Nikdy nic neponechávají náhodě. Jistě se jim zdálo výhodné, že tu dítě bude s matkou samo.

Vsadím se, že vypracovali přesný plán, pak trpělivě čekali celé dny, až nastane nejvhodnější okamžik. Kdyby takový okamžik nenastal, prostě by Mirandu následovali do Londýna a vymysleli nový plán, pokud už takový neměli. Třeba ho měli, ale v danou chvíli nebyl vhodný. Mohli si ho nechat v záloze. Těžko říct. Ale jedno je jisté, jakmile se rozhodli, že to dítě dostanou, tak by ho v každém případě dřív nebo později dostali.“

„Jak se dozvěděli, že sem s ním matka jede?“ zeptal se Eagler.

„Snadno. Únosci bedlivě pozorují, to je taky posedlost. Jaký byste si udělal závěr, kdybyste viděl, jak Miranda nakládá do vozu kufry a lehátko a uvazuje Dominika dozadu na dětské sedadlo, jak mává a vyjíždí?“

„Hm.“

„Jistě byste ji sledoval.“

„Asi ano.“

„Miranda jela ve svém hezkém červeném autíčku, pěkně pomalu jako každá matka, když veze dítě.“

„To je fakt. Ale abych pokročil: ty další domy na seznamu jsou kousek dál od vody, ale jsou v přímořských osadách. Ovšem…, jinak bychom tu měli celý Sussex, je to jediná veliká přímořská rekreační oblast.“

„Zkusíme to s těmi domy na seznamu.“

„Mám šikovné lidi, mohli by vám třeba pomoct,“ nabídl se Eagler. Zavrtěl jsem hlavou. „Raději ne. Mohlo by se stát, že by se zeptali náhodou právě někoho z únosců, jestli neslyšel plakat dítě. V takovém případě by únosce řekl že ne, a dítě bychom tak po týdnu našli někde na skládce mrtvé. Přesně něco takového se stalo v Itálii. Policie nakonec únosce chytila, a ti se přiznali, že propadli panice, když zjistili, že policie už čenichá tak blízko jejich úkrytu.“

Eagler si přejel prsty po nose. „Dobře. Bude po vašem.“ Úkosem se na mne podíval. „Ale abych byl upřímný, nemyslím si, že se vám to podaří.“

Když jsem se vrátil do hotelu, ani Tony neprojevoval velký optimismus. Prohlédl si pečlivě prvních jedenáct adres a prohlásil, že se na ně napřed zajde podívat po souši, pak je objede s lodičkou. Na těch jedenáct prý padne celá noc. Pak řekl, že si vezme můj vůz, protože v něm má všechny věci, a že se vrátí až ráno.

„Přes den se pak vyspím,“ řekl, „v noci se do toho zase dám. Pak už máme neděli. Jenom doufám, že ty zasraný únosci to mysleli vážně, když Nerritymu řekli, že na to má tejden, než sežene prachy. Po tom, co bylo v novinách, třeba začnou bejt nesví, třeba budou chtít výkupný dřív. To by bylo k nasrání.“

Střídmě se navečeřel a za tmy odjel. Zavolal jsem Alessii, abych se poptal, jak je s Mirandou. Neměla pro mne žádné novinky, leda to že jí pak už Miranda volala odjinud, ne z domova. Pořád prý je úplně zničená. Únosci se zatím neozvali a John Nerrity pořád prý věří tomu, že obklíčit

únosce na místě předání je vůbec to nejlepší, a Mirandě vyčítá, že to s tím strachem přehání.

„Víš, co by mě zajímalo?“ řekl jsem. „Jak by se asi choval, kdyby mu místo Dominika unesli Ordinanda.“

Alessia se dala do smíchu. „Takové věci neříkej! Ostatně jednou skutečně došlo k únosu koně.“

„To byl neúspěšný pokus,“ přikývl jsem. „Myslím, že to všechny darebáky na věky odradilo od koňských únosů.“

„Prosím tě, byla by tvoje firma ochotná jednat i v případě únosu zvířete?“ zeptala se Alessia zvědavě.

„Jistě, vydírání je vydírání, to už je jedno, kolik má oběť nohou. Výkupné lze žádat za cokoli.“

„Třeba za obraz?“

„To je přesně ono.“

„Kde teď vůbec jsi? Doma ne, tam jsem zkoušela volat.“

„Mám dnes volný večer. Vysvětlím ti to, až se sejdeme.“

„Přijeď v sobotu!“

„Vynasnažím se.“

Dost dlouho jsme se loučili. Najednou mi přišlo, že bych si s ní ochotně povídal třeba celý večer, a litoval jsem, že ještě nemá dostatek sebedůvěry k tomu, aby mohla jezdit autem sama.

Tony se vrátil za svítání a probudil mne z povrchního spánku.

„Z těch jedenácti možností jsou vlastně jenom dvě reálný,“ řekl, když se svlékal před sprchou. „Devět baráků mají pronajatý poctiví letní hosti. Do čtyř jsem vlez, abych to měl tutový, a jo, našel jsem tam spící tatíky a maminy, dědy a babičky a děcka, prostě řádný spoluvobčany.“

Tonyho zručnost, jak sám skromně své mimořádné schopnosti nazýval, byla taková, že profesionální zloději si ve srovnání s ním počínali jako stádo slonů. „Plazivec, jako jsem já,“ řekl jednou, „musí umět převrátit člověka na posteli, aby nechrápal, aniž by se ten člověk vzbudil, musí umět spící ženský odlakovat nehty, a samozřejmě musí každýmu spáči umět štípnout šrajtofli zpod polštáře. Ještě klika, že já jsem poctívej.“

Vlezl do sprchy a štědře kolem sebe cákal. Čekal jsem. Konečně se vynořil a sušil si ručníkem pískově světlé vlasy. „Jo, ty dva baráky, z těch jsem měl husí kůži. U jednoho měli na dveřích takový elektronický udělátko proti zlodějům, můj detektor se z něj málem pomát. Mám dojem, že to je takový udělátko, co se celkem lacino koupí a co si člověk sám instaluje, hlavně takhle v hotelu, aby člověka nevykradli, když vyspává opici, co si vypěstoval v místním baru.“ Osušil si krk. „Tak jsem na tom baráku pro jistotu nechal dvě uši, pak si to tam poslechneme.“

Obtočil si ručník kolem těla jako sarong a usadil se na Mirandinu postel. „Na tom druhým baráku jsem žádnou elektroniku zvenčí nenašel, ale zase je to dvoupatrovej barák, a dole má loděnici. Prázdnou. Je tam jen voda a zasraný ryby. Nad loděnicí jsou pokoje s oknama na vodu a o patro

vejš další pokoje. Na obou stranách baráku je taková zmršená zahrada, kde se neschováš. Tak se mi nechtělo chodit moc blízko. Ale stejně jsem tam píchnul dvě uši, ke každýmu patru jedno. Takže tam si to taky poslechnem."

„Co auta?"

„Člověče, to nevim," zavrtěl hlavou. „Ani u jednoho, ani u druhýho baráku nebyla garáž, ale na ulici samozřejmě nějaký auta parkovaly." Začal se oblékat. „Tak jdeme, zvedni se z pelechu, jdeme na ryby."

Myslel to doslova, jak se ukázalo. V půl deváté už jsme se sunuli v lodičce po itchenorském potoce. Bylo chladné ráno. Vyhodili jsme přes borty na obě strany vlasce s červy na háčcích. „Soudíš, že tohle je správná návnada?" zeptal jsem se. „To je snad fuk, ne? Tresky žerou i háčky bez návnady, tak co." Poháněl loď, jako by to dělal už odmalička, jedním veslem na zádi, upevněným ve smyčce lana. Prý by nebylo nejlepší, kdybychom měli veslo ve skřípajícím závěsu, vysvětloval. Pohybovali jsme se naprosto nehlučně. Tonyho výchova ve zvláštních jednotkách byla přece jen k něčemu dobrá.

„Dnes v pět ráno byl odliv," řekl. „U spousty baráků loď ke břehu za odlivu nedostaneš, takže jestli to děcko dovezli na místo po vodě, muselo to bejt někde, kam voda dosáhne i za odlivu, a to platí pro oba naše baráky."

Loď tiše plynula s přílivem. Ryby naše červy pohrdavě ignorovaly a vzduch voněl slanými řasami.

„Tak, teď už budeme u toho baráku s elektronickým poplašným zařízením. Hele, podrž tu anténu tak, aby vypadala jako rybářskej prut." Podal mi teleskopickou anténu. Zjistil jsem, že na její konec navázal vlasec a na konec vlasce závažíčko. „Hoď to závaží do vody," řekl a začal si hrát se svým přijímačem, schovaným v plechové krabici, která vypadala jako krabice na rybářské náčiní. „Koukej mít oči a uši otevřený," dodal.

Poslechl jsem ho, ale nic se nedělo. Tony zabručel a začal kroutit knoflíky u přístroje. Nakonec prohlásil: „Ty srábci ehrápou. No co, uši fungujou, tak se sem eště jednou číhnem, až se budem vracet od toho druhýho."

Přikývl jsem. Tiše poháněl loď na sever. Na chvíli jsme zastavili a zase jsme přehodili přes bort vlasec od antény. Vznášeli jsme se dál s přílivem, rybáři, kteří si chtějí něco chytit k snídani. Tony se sklonil k přijímači.

Když se najednou do ranního ticha ozval ten hlas, málem jsme se udělali.

„Dej tomu spratkovi snídani, a kdyby kňoural, tak ho zalep."

Ne, nebylo nejmenší pochyby, byl to hlas, který jsme slyšeli z kazety u Johna Nerrityho. Nebyl hlasitý, ale zcela zřetelný.

„Páni," vydechl jsem ohromeně. Nechtěl jsem věřit svým uším.

„Trefa do černýho. To mě poser," zašeptal Tony nábožně.

Z přijímače se ozval nový hlas: „Von to nechce, von nejí, tak nač se mu

tam s tím mám tahat?“

„Hele kamaráde,“ promluvil první hlas s ovládanou trpělivostí. „Přece nechcem, aby nám ten náš malej zlatej důl pošel hlady, ne? Tak mu tam hezky doneseš chlebíček a džemíček a budeš držet hubu, jasný?“

„Tenhle kšeft se mi stejně nelíbí,“ stěžoval si druhý hlas. „Fakt, nelíbí se mi to.“

„Jo? A kdo do toho byl celej pryč, když se s tím začlo, co? To je dobrá fuška, tos říkal, přesně tak si to řek.“

„…To sem ale nemoh vědět, že ten kluk bude takovej…“

„Jakovej?“

„Takovej zatvrzelej.“

„Ale von není zlej, vono se mu prostě stejská. Hele, mysli na prachy a koukej mazat nahoru.“

Tony rychle přehodil nějaké páčky. Chvíli jsme seděli v tichu přerušovaném jen nárazy vlnek na boky lodi. Pak se ozval druhý hlas, ale jako z větší dálky. „Hele malej, tady máš, jez.“

Ticho.

„Tak jez!“ opakoval hlas popuzeně. Po chvilce se ozval vztekle: „Kluku, ty bejt můj, tak ti to nacpu do chřtánu.“

„Roztomilej člověk,“ zašeptal Tony a začal vytahovat z vody vlasec. „Už jsme toho slyšeli dost, nemyslíš? To druhý ucho je v horním patře směrem do ulice.“

Přikývl jsem. Tony znovu přehodil páčky a druhý hlas se znovu ozval z dolního patra. „Von tam prostě leží a čumí do stropu, pořád stejně. Člověk by se z něj zjevil. Čím dřív se ho zbavíme, tím líp.“

„Hele, buď trpělivej,“ promluvil první hlas, jako by uklidňoval úplného idiota. „Ten chlap napřed musí prodat toho koně, to přece dá rozum. Dali sme mu na to tejden, tak na to tejden bude mít.“

„Pět melounů to ale nebude, že ne?“ řekl druhý hlas zarmouceně.

„Vole, s pěti melounama se nikdá nepočítalo. Peter přece řek, že se musí chtít hodně, aby se tatík vyděsil, a pak se z něj snadno a bezbolestně vyždímá půl melounu.“

„A co když Nerrity zavolá poldy? Co když na nás skočej?“

„Hele, zatím po nich nikde nejni ani stopy. Trochu mysli. Terry a Kevin, ty vyčenichaj poldy všude, maj na to extra nos, jako kdyby měli radar. V hotelu žádnej polda, u Nerrityů taky žádnej. Tak co?“

Druhý hlas cosi nesrozumitelného zabručel a první mu odpověděl: „Koukej, Peter dobře ví, co dělá, je zkušenej, je vodborník. Ty koukej dělat, co se ti řekne, a nestarej se, všichni budem bohatý. A já už toho tvýho skuhrání mám plný zuby, fakt, plný zuby.“

Tony zasadil veslo do smyčky na zádi a klidně, beze spěchu začal pohánět loď na zpáteční cestu, proti přílivu. Stočil jsem vlasce a sundal červy z háčků. Moje prsty pracovaly automaticky a v hlavě mi tryskem pádily myšlenky.

„Eaglerovi zatím nic neřekneme…," řekl jsem.

„Ne." Tony se na mne podíval s mírným úsměvem.

„Předsedovi bych taky zatím nic nevykládal, ani Gerrymu Claytonovi," dodal jsem.

Tony se rozzářil jako sluníčko. „Vidíš, a já se bál, že budeš trvat na tom, že se jim to řekne."

„Ne… Koukej, ty budeš hlídat od vody a já na souši, ano? Večer to řekneme Eaglerovi, ale musí brát naše podmínky."

„Takže se zase nevobjevíme ve vobraze, zůstanem neviditelný, jak to má bejt."

„Hlavně aby ti fungovala ta tvoje vakuová pumpa, ať hezky přede jako kočka a ty koukej, abys nespadl ze zdi."

„Do zprávy napíšeme, že úkryt našla policie," prohlásil Tony.

„Což je fakt," řekl jsem suše.

„Což je fakt," opakoval po mně s hlubokým uspokojením.

Oba jsme s Tonym respektovali hlavní zásadu našeho podniku, a sice že se máme omezit na pouhé rady. Taky jsme s tímhle pravidlem souhlasili, aspoň ve většině situací, ale ne že bychom ho vždy na sto procent zachovávali. Tony se svou kromobyčejnou dovedností býval aktivnější než já a v jeho zprávách se objevovaly věty jako: Bylo zjištěno… nebo náhodně se zdařilo, místo přesnějších informací nastrkal jsem jim tam tucet protizákonných odposlouchávacích zařízení a díky tomu jsem vyslechl… nebo hodil jsem tam kouřovou bombu a hned nato jsme…

Tony poháněl loďku k místu, kde jsme nechali auto. Jakmile jsme vystoupili, připojil Tony druhou vysílačku na anténu ve voze.

„Tak," řekl. „Tady to máš. Levá páčka je pro ucho v dolním patře, prostřední pro horní patro. Na budíky nesahej. Pravá páčka nahoru, když mě chceš slyšet, dolů, když na mě chceš mluvit. Jasný?"

Hrabal chvíli v té spoustě krámů, které nazýval „moje věci", až se spokojeným úsměvem vytáhl krabici na jídlo. „Hele, tady mám dlouhodobý zásoby." Ukázal mi obsah krabice. „Vidíš… oříšková čokoláda, sušenej hovězí vývar, vitamíny…, s tímhle by člověk přežil celý tejdny."

„Nejsi v divočině."

„To nejsem, ale aspoň nemusím chodit nakupovat." Ušklíbl se a uložil krabici a láhev s vodou do lodičky. „Nejhorší by bylo, kdyby se rozhodli to děcko někam přestěhovat. To bysme byli v pěkným průšvihu."

Souhlasně jsem přikývl. Ano, byli bychom v průšvihu, měli bychom nepříjemnosti s policií, se svými kolegy i se svým svědomím.

„Taky nesmíme zapomenout," dodal Tony, „že se nám někde potloukají Terry, Kevin a Peter se svejma radarama, a taky nemůžeme vědět, kdy si ten kretén Rightsworth vzpomene a rozjede se k Nerrityovům se zapnutým majákem."

„Takový idiot přece snad není."

„Je nafoukanej, je sám se sebou spokojenej, takový sou nejvíc

nebezpečný."

Sklonil hlavu ke straně a uvažoval. „Nezapomněli jsme na nic?"

„Já pojedu do hotelu, zaplatím účet a vyzvednu věci," řekl jsem.

„Dobrý. Až budeš na místě, tak se mi vozvi." Nastoupil do lodičky a odvázal ji. „Jo mimochodem, máš tmavej svetr? Černej rolák?"

„Mám, koupil jsem si ho."

„Dobrý. Tak jo, uslyšíme se večer."

Díval jsem se, jak odplouvá. Menší, sporý, s dokonalými, úspornými pohyby. Krátce mi zamával. Šel jsem k vozu a vydal se za svými povinnostmi.

13

Hodiny plynuly nekonečně pomalu, naplněné napětím i nudou. Takové pocity mají asi vojáci před bitvou, říkal jsem si. Chvíli mi letěl puls jako šílený, chvílemi se mi chtělo spát. Pak ale přišel okamžik, kdy jsem se z toho pohotovostního hlídkování probral do absolutního stavu mobilizace. Bylo to v poledne.

Skoro celé dopoledne jsem poslouchal ucho ve spodním patře. Neparkoval jsem na jednom místě, různě jsem popojížděl, ale tak, abych byl v doslechu. Oba únosci se bavili prakticky stále o tomtéž. Jeden hudroval, druhý ho uklidňoval.

Jednu chvíli Dominik plakal.

„To děcko kňourá," řekl první hlas.

Přepnul jsem příjem na horní patro a slyšel srdcervoucí osamělý pláč. Kvílení dítěte, které už dávno přestalo doufat, že mu někdo poskytne to, po čem touží. Neslyšel jsem, že by za ním někdo šel, ale zato jeho nářek překryla hudba, pop-music.

Znovu jsem přepnul na dolní patro a ihned mi ztuhla krev v žilách.

Ozval se nový hlas: „…kousek vocud sedí v autě nějakej chlápek, prostě tam jen tak sedí. Nechce se mi to líbit. Jo, a připomíná mi jednoho chlápka z hotelu."

První hlas rozhodně promluvil: „Tak se na něj di číhnout, Kevine. Kdyby tam eště seděl, tak se hned vrať. Ani mě nenapadne riskovat. To by kluk šel v tu ránu do roury."

Ozval se druhý únosce: „Já sedím tady u toho zasranýho vokna celý dopoledne, ale nikdo se tu neukázal. Sem tam někdo sice prošel, ale nikdo se na barák ani nepodíval."

„Kdes nechal auto?" zeptal se Kevin. „Byls ho přece přeparkovat."

„Stojí v Turtle Street."

„No a tam právě sedí ten chlápek."

Únosci na chvíli zmlkli. Chlápek sedící v autě v Turtle Street s tlukoucím srdcem bleskově nastartoval a odjel.

Na Tonyho aparatuře začalo svítit červené světlo. Rychle jsem přehodil páčku na vysílání. „Já je slyšel," řekl jsem. „Neboj se, už jsem pryč. Až to půjde, tak se ozvu."

Ujel jsem něco přes kilometr a zaparkoval u plné hospody. Nastražil jsem uši, abych slyšel, protože signál byl podstatně slabší.

„Ten chlap už tam neni," ozvalo se.

„Tak co myslíš, Kevine?"

Odpověď byla nesrozumitelná.

„Hele, po policajtech nikde ani stopy, nic." První únosce utěšoval ty

druhé i sebe. „Peter přece říkal, že nás dost dobře nemůžou vobklíčit, abysme je my neviděli. Hodit kluka do roury trvá vosum vteřin, přece jsme si to vyzkoušeli. A co by tu poldové našli? Nic, jen tři chlapy na dovolený, jak hrajou karty."

Pak se zase ozývalo něco nesrozumitelného. Pak týž hlas řekl: „Koukej, tak tady budem hlídkovat voba. Já pudu nahoru. A ty Keve eště jednou voběhni tohle posraný město, esli někde neuvidíš toho chlápka. Kdybys ho viděl, tak nám zavolej, a pak se uvidí. Peter by nebyl rád, kdybysme se podělali. Přece řek, že kluka musíme předat živýho, jinak nic nedostanem, a to teda bych měl pěknej vztek, kdybych po tomhle všem vyšel s prázdnem, to by mě nasralo."

Co na to řekli druzí dva, jsem nerozuměl, ale první hlas měl zřejmě převahu: „Tak jo. Tak padej, Kevine, zatím ahoj."

Šel jsem do hospody, u které jsem parkoval, a snědl sendvič. Málem se mi třásly prsty. Nikdy nebylo tak důležité být neviditelný, jako právě teď, říkal jsem si, a já málem riskoval Dominikův život, protože jsem nezachoval naše pravidla hry.

Vyhnout se Kevinovi bylo těžké, protože jsem neměl tušení, jak vypadá, zatímco on pravděpodobně znal barvu i číslo mého vozu, snadno mě mohl najít. Itchenor byl příliš malý, nebylo se tam kam schovat, žádné parkovací garáže v několika patrech. Usoudil jsem, že mám-li se skutečně stát neviditelný, musím opravdu z města vypadnout. Oklikou jsem dojel k itchenorskému potoku a kus výš proti proudu, až skoro k Chichesteru. Odposlouchávací zařízení z domu jsem neslyšel, ale doufal jsem, že Tony dole u vody bude v mém dosahu. Jakmile jsem se mu ozval, s úlevou odpověděl.

„Kde vůbec jsi?" zeptal se pak.

„Kus výš proti proudu."

„To je vono."

„Co se děje vevnitř?"

„Nic. Nevím sice, co je roura, ale dítě do ní zatím nehodili. Sou ale podělaný až za ušima. To byla sakra smůla, žes zastavil zrovna tam, kde měli auto."

Hledal pro mne omluvu a já mu za to byl vděčný. „Stál jsem tam jen asi deset minut."

„Takovej je život. Jo. Kevin už se do toho baráku vrátil."

„Dobře. Kdybys mi něco chtěl, tak jsem tady."

„Jo. Mimochodem, to děcko sebral ten, co mu říkají Peter. Prej to bylo jednoduchý jako facka. Peter jim denně volá a zřejmě se tam má zejtra nebo pozejtří dostavit osobně. Škoda, že si na něj nemůžem počkat."

„To by bylo příliš riskantní."

„Jasně."

Domluvili jsme se, kdy a kde se sejdeme, a Tony vypnul vysílačku, aby zbytečně nevybíjel baterky v loďce. Pro něho bylo nejdůležitější slyšet, co

se děje v domě, a taky to bralo míň proudu.

Bylo určité riziko, že někde nějaký radioamatér zaslechne, co si povídáme, ale když jsem si to v duchu probral, neříkali jsme nic závadného, nic, co by mohlo někoho vyplašit, leda samozřejmě samotné únosce. Přinejhorším si o nás někdo mohl myslet, že jsme zloději.

Zůstal jsem u vody celé odpoledne, buď jsem seděl ve voze, nebo někde poblíž, ale Tony se už neozval, což bylo samo o sobě znamení, že se situace nezměnila. Když už do pěti chybělo jen několik minut, vyjel jsem dál od vody k první telefonní budce a zavolal Eaglera.

Prý nemá službu, a kdo volá.

Andrew Douglas.

Abych v tom případě byl tak hodný a zavolal na číslo, které mi nadiktují.

Byl jsem tak hodný, zavolal jsem a Eagler to hned zvedl. Příjemná změna po fiasku s Pucinelliho zástupcem.

„Mohli by vaši lidé nastoupit na noční práci?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě.“

„Tony ty únosce našel.“

„To není možné!“

„Mělo by být možné, abyste je zatkli.“

„Kde jsou?“

„Tedy…, oni jsou neobyčejně opatrní, pořád hlídají, jestli někde neuvidí stopy po policejní aktivitě. Kdybyste se ukázali na místě příliš brzo, to dítě by to stálo život. Takže… mohl byste prosím postupovat podle našich instrukcí, a to důsledně, a v žádném, absolutně v žádném případě, žádným způsobem, dohodnutý postup neměnit?“

Chvíli bylo ticho. Pak řekl: „Smím ten postup zvážit a pak teprve schválit, nebo neschválit?“

„Já… ne.“

Nová odmlka. „Takže buďto na vaše podmínky přistoupíme, nebo nic?“

„Obávám se, že je to tak.“

„Hm.“

Po chvilce poslední mlčenlivá úvahy řekl: „Tak tedy dobře. Ať je po vašem. Jaký navrhujete postup?“

„Budete potřebovat lidi na zajištění tří únosců, přinejmenším. Dokážete je svolat do Chichesteru na hlavní policejní stanici do jedné ráno?“

„Samozřejmě!“ řekl dotčeně. „V civilu nebo v uniformě?“

„Řekl bych, že to je jedno.“

„Mají být ozbrojení?“

„To si rozhodněte sám, my nevíme, jestli únosci mají zbraň.“

„Dobře. Kam se mají pak moji lidé dostavit?“

„Zavolám vám přesné instrukce po jedné.“

Zamručel. „Moc důvěřivý nejste.“

„Vám důvěřuju, jinak bych vám to takhle nenaservíroval.“

„Dobře, dobře. Železný muž v glazé rukavičkách, však já si to myslel. Dobře, mládenče, důvěřujete mi právem, ale běda vám, jestli to zpackáte, roztrhám vás na cucky.“

„Domluveno,“ řekl jsem vděčně. „Zavolám vám do Chichesteru.“

Vrátil jsem se k vodě, ale Tony se neozval. Teprve dlouho poté, co se setmělo, jsem jel na místo, kde jsme se měli setkat. Přestěhoval jsem Tonymu věci z loďky do vozu.

„V tom baráku už se trochu uklidnili,“ řekl. „Volal jim ten jejich Peter a asi je trochu uchlácholil. Škoda, že jsme jim nemohli napíchnout telefon. Prostě ten Peter jim zřejmě řek, ať držej dál hlídky a to dítě ať nikam nehážou, leda že by viděli policajta přímo u baráku.“ Tony se ušklíbl. „A to doufám neuviděj.“

„To ne.“ Naložil jsem baterie vedle velkého objemného vaku. „Náš přítel Eagler mi to slíbil. Taky…,“ zaváhal jsem. „Pro jistotu jsem se jaksi pojistil.“

„Že ale jsme mazaný, co?“ řekl Tony, když jsem mu vysvětlil, jak jsem se pojistil. „Však si taky nemůžeme dovolit žádnej průser. Hele, nechceš oříškovou čokoládu? Místo večeře je dobrá.“

Snědl jsem kus čokolády a pak jsme oba trpělivě čekali. Hodnou chvíli po jedné jsem zavolal Eaglerovi a řekl mu, kam má dovést své muže a kde je má skrýt.

„Řekněte jim, že musejí být naprosto potichu, nejen potichu, neslyšitelní. Ani slovo, ani zašoupání nohou. Prostě neslyšitelní.“

„Dobře.“

„Počkáte na nás, na Tonyho a na mne. Přijedeme vám naproti. Možná to bude dost pozdě, budete muset čekat, to je těžko říct. Tak prosím vyčkejte, a v úplném tichu.“

„To je všechno? Víc mi toho neřeknete?“ zeptal se zaraženě.

„Povíme vám, co je třeba, až ústně. Nejdůležitější bude, abychom to perfektně načasovali…, takže jste ochotní čekat?“

„Ano,“ řekl odhodlaně.

„Dobře. Tak na shledanou.“

Položil jsem sluchátko a Tony spokojeně přikývl.

„Tak prima. Co ti dělají nervy?“ zeptal se.

„Vibrujou. A co ty?“

„Abych byl upřímnej, já při takovýhle akci většinou ožiju.“

Tiše, pomalu jsme odjeli do Itchenoru. Zaparkoval jsem mezi jinými vozy za rohem od únosců. Byla tam jen jedna slabá pouliční lampa, až na konci ulice, což Tonyho obzvlášť potěšilo, protože jsme si museli rychle zvykat na tmu. Tony odněkud vytáhl tubu s černým líčidlem, načernil si obličej i ruce, a pak se znovu věnoval ladění svého přístroje na obě odposlouchávací zařízení v domě.

Ticho. V obou patrech ticho.

Podíval jsem se na hodinky. Čtvrt na tři. Eaglerovi lidé mají být na

určeném místě v půl třetí. S trochou štěstí by únosci měli spát.

„Načerni si obličej.“ Tony mi podal tubu. „A nezapomeň na víčka. Kdyby někdo šel, sedni si na bobek někde v koutku a zavři oči. Když budeš ve stínu, nikdo tě neuvidí. Kdybys stál a koulel očima, tak by se ti blejskaly bělma a byla by to houby schovávaná.“

„Dobře.“

„A buď trpělivej. Když chci bejt nehlučnej, stojí to čas.“

„Dobře.“

Najednou se usmál a zuby se mu v černé tváři démonicky zablýskly. „Uznej, k čemu by byly celý ty přípravy, kdybych to nikdy nepoužil, no ne?“

Vystoupili jsme z vozu na prázdnou, tichou ulici. Tony vytáhl z veliké beztvaré tašky v kufru svůj složitý a s láskou opatrovaný postroj. Přidržel jsem mu to objemné oblečení, aby mohl rukama vklouznout do otvorů pro paže, a vpředu jsem mu tu věc zatáhl na zip až ke krku. Najednou vypadal jako hrbáč, nestvůrně a groteskně, jak mu baterky na zádech znetvořovaly ramena.

Postroj byl samá kapsa, některé byly přišité kolem dokola, některé zavěšené, a v každé byla nějaká neobyčejně důležitá pomůcka. Všechno muselo být v kapsách, nic nesmělo jen tak viset, aby to nezvonilo a aby se to nelesklo. Skoro všechny Tonyho potřeby byly matné a tmavé a obalené izolací, aby v ruce neklouzaly. Když mi poprvé ukázal svou výzbroj a výstroj, byl jsem ohromený i polichocený, protože jinak tyhle věci před ostatními společníky tajil ze strachu, že by mu je zakázali používat.

„Jedem?“ zeptal se.

Přikývl jsem. Tony dýchal normálně, ale mně jako by plíce vypověděly poslušnost. On už vlezl leckam a leckde, kde ho to skutečně snadno mohlo stát život, takže se mu pravděpodobně tohle malé dobrodružství v přímořském městečku ve staré dobré Anglii asi zdálo přímo jako idylka.

Stiskl jakýsi neviditelný knoflík někde za krkem a ihned se ozvalo tichounké vrnění baterek. Na dva kroky už bylo tak tiché, že je člověk nevnímal.

„Prima,“ řekl, „tak přines tu tašku.“

Přinesl jsem z kufru auta plátěnou tašku a tiše jsem vůz zavřel a zamkl. Pak jsme bez dalších řečí vyrazili ulicí až na roh. Tam se Tony rozplynul ve tmě. Počítal jsem do deseti, jak jsme se domluvili, pak jsem se svezl na kolena a opatrně, s bušícím srdcem jsem se podíval na náš cíl.

„Vždycky klečí,“ říkával Tony. „Hlídky se dívají do výšky hlavy, ne k zemi.“

Přede mnou byla vydlážděná, plevelem zarostlá zahrádka domu, ale podrobnosti jsem nerozeznával, i když už jsem přivykl tmě. Tony mi řekl, abych se hleděl dostat vpravo, k domovní zdi, abych tam šel přikrčený, se skloněnou hlavou. „Až k tý zdi dojdeš,“ řekl, „tak se narovnej, najdi si co nejhlubší stín a připlácni se k tý zdi čelem.“

Poslechl jsem ho ve všem. Nic. Ticho. Nikdo nekřičel na poplach.

Nad sebou na zdi jsem viděl nepravidelné tmavé obrysy v místech, kde by nikdo nehledal člověka. Tony lezl po kolmých stěnách pomocí vakuových přísavek na baterky. Dovedl vylézt na věžák, takže dvě poschodí pro něj byla přímo pouhá hračka.

Měl jsem pocit, že čekám několik století, a srdce mi zběsile tlouklo. Nikdo nešel kolem. Sussex byl ponořený do hlubokého spánku a snění, a jen policisté, Liberty Market a možná i únosci bděli.

Něco mne měkce uhodilo do tváře. Sáhl jsem po tom a zachytil mezi prsty konec silonového lana.

Měl jsem instrukce přivázat na lano tašku a pak dvakrát trhnout.

Udělal jsem, co Tony nakázal, a taška zmizela vzhůru do tmy.

Zase jsem čekal. Srdce mi bušilo ještě prudčeji. Pak se najednou taška zase snesla dolů, ale už nebyla prázdná, ale těžká. Vzal jsem ji do náruče a znovu dvakrát trhl provazem. Lano mi spadlo k nohám. S rukama plnýma objemné tašky jsem se nemotorně pokoušel lano stočit.

Ani jsem neslyšel, jak Tony slezl dolů. Byl opravdu obdivuhodný.

Chvilička, a nebyl, chvilička, a už tu byl. Strkal poslední odpojené přísavky do kapes. Sáhl po lanu, které jsem se marně snažil stočit, bleskově je smotal a hodil do pytle. Pak do mě lehce strčil a oba jsme vyšli ze zarostlé zahrádky, já skloněný nad svým břemenem. Tony se cestou svlékal z postroje. Jakmile jsme byli na ulici a bezpečně z dohledu domu, postavil jsem se zpříma a vzal tašku za ucha tak, jak se normálně nosí.

„Tady máš…," řekl Tony tiše, „otři si obličej." Dal mi cosi vlhkého a studeného, nějakou houbu. Setřel jsem si černou barvu z tváří, jak nejlíp jsem mohl. Tony se taky otíral.

Tiše jsme došli k vozu.

„Nebouchej dvířkama," řekl Tony a hodil svůj postroj na přední sedadlo. „Dovřeme je až potom."

„Ano."

Složil jsem tašku na zadní sedadlo a vytáhl z ní obsah: jednoho malého chlapečka s kolínky skrčenými k bříšku, přes nohy stočené nylonové lano. Nespal přirozeným spánkem, ale v bezvědomí nebyl. Měl rozcuchané světlé vlásky a přes ústa nalepenou náplast. Zabalil jsem ho do přikrývky, kterou jsem měl vždy s sebou ve voze, a položil ho na zadní sedadlo.

„Tady máš," Tony mi přes opěradlo předního sedadla podal nějakou lahvičku a kousek hadru. „Sundej mu ten flastr."

„To ho takhle zalepili oni?"

„Ne, já. Nemohl jsem riskovat, že se probudí a začne brečet." Nastartoval a plavně se rozjel. Opatrně jsem dítěti odlepil náplast a očistil kůži.

„Kluk spal, ale stejně jsem mu dal trochu čichnout éteru, ale jen tak na obluzení. Jakej je?"

„Spavej."

Tiše jsme jeli na místo, kde na nás čekal Eagler se svými lidmi. Bylo to u jednoho z těch jedenácti domů na jeho listině, u toho, co měl to elektronické poplašné zařízení na dveřích. Bylo to od únosců dobře osm set metrů.

Tony zastavil o kousek dřív, pak vystoupil a odešel. Za chvíli se vrátil se samotným Eaglerem. Když jsem je viděl přicházet, vystoupil jsem taky. Eagler se tvářil zklamaně.

„Buďte klidný," řekl jsem mu. „Máme ho ve voze."

Otevřel jsem zadní dvířka a Eagler se naklonil dovnitř. Pak se zase s úlevou vzpřímil. „Odvezeme ho rovnou k mamince, ať si k němu zavolá jejich doktora, někoho, koho to dítě zná," dodal jsem.

„Ale…"

„Žádné ale. Tomu dítěti by hlučná, naplno osvětlená policejní stanice, kde se to hemží uniformami, neprospěla. Takhle je to spravedlivé, my máme chlapce, vy únosce. A pokud proti tomu nic nemáte, tak veřejné sdělovací prostředky budou oslavovat jenom vás, my bychom rádi, kdyby Liberty Market vynechali. My můžeme být prospěšní jen potud, pokud o nás nikdo neví, pokud nás nezná veřejnost, a hlavně budoucí únosci."

„Tak dobře, mládenče." Eagler mne vyslechl a pak s otcovskou rezignací pokrčil rameny. „Naše domluva platí. Tak kam teď?"

Tony mu dal přesné instrukce.

„Nechal jsem tam kanystr se slzným plynem," řekl vesele. „Vzal jsem si ho s sebou pro každej případ, ale pak jsem ho nepotřeboval. Tak jsem ho tam nechal, načasovanej." Podíval se na hodinky. „Je nařízenej tak, že by měl bouchnout odteďka asi za sedm minut. Plynu je tam víc než dost, aby zaplnil celej barák, takže když ještě deset minut počkáte, měli byste to mít snadný. Vzduch už bude k dejchání, a tamti budou všichni brečet…, pokud teda nevylezli ven."

Eagler ho vyslechl s nevyzpytatelným výrazem. Nic nenamítal ani neschvaloval.

„Děcko bylo v horním patře," pokračoval Tony. „Bylo v takových těch kšírách, co maj děti v kočárku, bylo za to přivázaný k posteli. Já ho odříznul, ale ten postroj tam zůstal. Jo, a jsou tam prkna vytrhaný z podlahy, tak bacha, ať nikdo z vašich lidí do tý díry nesletí. Čertví, kam to vede." Zalovil v autě v přihrádce na rukavice a vytáhl pět kazet. „Tady máte prima poslouchání, zahrajte to vašim kamarádům, až je budete mít pod zámkem. Ale vodkud jsou, to vám nikdo nepoví. Poslouchat, co si lidi povídaj, to džentlmen nedělá. My tady s Andrewem ty kazety v životě neviděli."

Eagler sáhl po kazetách s poněkud omámeným výrazem.

„Tak to by bylo asi všechno," řekl Tony. „Lovu zdar."

Vklouzl za volant. Já ještě řekl Eaglerovi, že vůdce únosců chtěl za ostatními přijít zítra nebo pozítří a že za těchto okolností nejspíš nepřijde, ale že možná zatelefonuje…, pokud se k němu hned nedonese, co se stalo.

Pak jsem teprve nastoupil.

Eagler se sklonil k okénku: „Děkuju vám, mládenče."

„A my vám. Jste jednička."

Tony nastartoval, zamával Eaglerovi a bez dalšího zdržování vyjel pryč od únosců, do bezpečí.

Po pár kilometrech zhluboka vydechl: „Páni, ale byla to docela pěkná osvobozovačka, co říkáš?"

„Fantastická. Jestli ale budeš takhle řezat zatáčky, tak nám Dominik sletí na zem."

Seděl jsem vzadu šikmo na kraji sedadla, aby Dominik mohl pohodlně natažený ležet. Tony se ohlédl a zastavil, abychom se prý trochu přeorganizovali. Omyli jsme si líp obličeje a Tony naskládal své náčiní pěkně úhledně do kufru. Vzal jsem si Dominika na klín, a on si opřel hlavu o moje rameno, v ruce měkkého vycpaného medvídka, kterého jsem mu vzal s sebou. Jeli jsme dál.

Dominik chvilkami pootevřel oči. Éter už z něj vyprchal, to bylo jasné, ale chlapec se zatím nebudil. Napadlo mě, jestli mu třeba taky nedávali nějaké prášky na spaní, jako Alessii, ale pak jsem usoudil, že takhle uprostřed noci prostě spí hlubokým nevyrušitelným spánkem malých dětí. Když jsme dojížděli k cíli, vidím, že má oči dokořán a upřeně se na mne dívá.

„Nazdar, Dominiku," řekl jsem.

Tony se podíval přes rameno: „Už je vzhůru?"

„Ano."

„To je dobře."

Pochopil jsem, že to řekl s uspokojením anesteziologa, že pacient přežil narkózu. Dominik na chvilku zabloudil očima k Tonymu, pak se znovu zadíval na mne.

„Vezeme tě k matce," řekl jsem.

„Zkus to s mámou," poradil mi Tony.

„Vezeme tě k mámě."

Dominik se na mne díval dál, bez jediného mžiknutí.

„Vezeme tě domů," zkusil jsem to znovu. „Tady máš svého medvídka. Brzy budeš u maminky."

Dominik nijak nezareagoval. Jen se na mne díval.

„To je ale ukecaný dítě," řekl Tony.

„Je k smrti vystrašený."

„Chudák kluk." Dominik měl na sobě ještě stále ty červené froté plavečky. Únosci mu opatřili svetříček, ale byl mu příliš velký. Boty ani ponožky neměl. Když jsem ho vytáhl z tašky, byl celý prochladlý, ale v přikrývce se zahřál, cítil jsem, jak z ní sálá teplo.

„Vezeme tě domů," opakoval jsem.

Neodpověděl. Asi po pěti minutách se mi na klíně najednou posadil a zahleděl se ven. Pak se znovu podíval na mne a zase se mi stulil v náručí.

„Už tam hnedle budeme. Co uděláme? Jsou teprve čtyři hodiny. Tu ženskou trefí šlak, když ji vyburcujeme."

„Třeba bude vzhůru."

„To je možný, má strach o kluka, možná nespí. Hele, už tam opravdu budeme."

Zahnul branou k Nerrityho domu a zastavil přímo u hlavního vchodu. Vstoupil a zazvonil.

V horním patře se rozsvítilo světlo a po dost dlouhém čekání se před námi pootevřely dveře zajištěné řetězem.

„Kdo je tam?" ptal se John Nerrity. „Co tu prosím vás v tuhle hodinu pohledáváte?"

Tony si stoupl do světla dopadajícího ze dveří.

„Tony Vine."

John Nerrity vztekle vyštěkl: „Jděte ihned pryč! Řekl jsem vám…"

„Přivezli jsme vám dítě," řekl Tony suše. „Nechcete ho?"

„Cože?"

„Přivezli jsme Dominika, vašeho syna." Tony mluvil s předstíranou ovládanou trpělivostí.

„Já…" Nerrity ztratil dech.

„Sdělte to paní Nerrityové," řekl Tony.

Nejspíš ji zahlédl, jak stojí za svým mužem, protože hned nato se dveře otevřely dokořán a v nich stanula vyhublá Miranda v noční košili. Chvíli se kymácela strachem a nejistotou, nechtěla nám uvěřit, bála se věřit. V tu chvíli jsem vystoupil z vozu s Dominikem v náručí. Držel se mne jako klíště.

„Tady ho máte," řekl jsem. „Ve zdraví a v pořádku."

Napřáhla paže, Dominik mi vyklouzl z rukou a skočil jí do náruče. Přikrývka spadla na zem. Chytil maminku kolem krku a obtočil jí kolem boků nožky jako opička. Měl jsem pocit, jako by dvě poloviny jednoho těla konečně splynuly.

Ani Dominik, ani jeho matka nepromluvili jediné slovo. Mluvil jen Nerrity.

„Snad pojďte dál," řekl.

Tony se po mně podíval. Oba jsme vešli do haly.

„Kde jste ho objevili?" zeptal se Nerrity. „Já přece to výkupné nezaplatil…"

„Našla ho policie v Sussexu."

„Ach tak."

„Ve spolupráci s Liberty Market."

„Ach tak." Byl úplně vyvedený z míry, nevěděl, jestli má, či nemá projevovat vděčnost, nebo má-li se omlouvat za to, jak nás vyhodil, že s námi nechtěl nic mít. Nepokoušeli jsme se mu to usnadnit. Tony se obrátil k Mirandě: „Váš vůz zůstal u hotelu, ale věci jsme vám přivezli, všechno, oblečení, lehátko a tak, máme to s sebou."

Nepřítomně se na něho podívala, soustředěná jen a jenom na tu opičku.

„Oznamte prosím vrchnímu komisaři Rightsworthovi, že dítě máte doma,“ požádal jsem Nerrityho.

„Ano… jistě.“

V jasném světle byl Dominik docela hezký chlapeček, s hezkou hlavičkou na štíhlém krku. Mně připadal lehký, když jsem ho nesl, ale Miranda se pod jeho vahou prohýbala. Ti dva byli jako k sobě přilepení.

„Tak mnoho zdaru,“ řekl jsem. „Je to výborný kluk.“

Mlčky na mne zírala.

Vynesli jsme s Tonym Mirandiny věci z vozu do haly a slíbili, že ráno zavoláme, jestli je všechno v pořádku. Nerrity se pak konečně přinutil nám stísněným hlasem poděkovat. Zapadly za námi dveře. „Co teď uděláme?“ zeptal se mne Tony.

„Zůstaneme tady,“ odpověděl jsem bez váhání. „Budeme více méně hlídkovat. Někde se ještě pořád vyskytuje Terry a Peter, a co my víme kdo ještě. Vypadali bychom jako pěkní idioti, kdyby sem vtrhli a unesli celou rodinu.“

Tony přikývl. „Kdepak, člověk nikdy nesmí počítat s tím, že nepřítel definitivně složil zbraně, i když mává bílým praporem. Ostražitost je nejlepší obrana proti útoku.“ Ušklíbl se: „Hele, já z tebe ještě nakonec udělám vojáka.“

14

Jeden den byl pokoj a klid. Šli jsme s Tonym na několik hodin do kanceláře a napsali společnou zprávu. Doufali jsme, že následující den při dopolední poradě bude zpráva našim milým společníkům připadat přijatelná. Byla tam jedna poněkud nejasná partie, týkající se osvobození Dominika, ze které zcela jednoznačně nevyplýval časový sled záchrany dítěte a vpádu gladiátorů, jinak jsme se ale zhruba drželi skutečnosti. Ty detaily, které nebyly tak docela v pořádku, jsme jako obvykle zamlžili šikovnou formulací.

„Vyvodili jsme, že dítě je vězněno v horním poschodí příslušného domu," napsal Tony, aniž se zmínil o tom, z čeho jsme to vyvodili. „Po osvobození dítěte byl vrchní komisař Eagler toho názoru, že by mělo být neprodleně dopraveno k matce. Ujali jsme se tohoto úkolu."

Eagler nás telefonicky zbavil posledních obav.

„Nedělejte si starosti, šlo to hladce, nekladli odpor. Kašlali a brečeli jako blázni." Bylo slyšet, že se usmívá. „Byli tam tři. Dva pobíhali hystericky v horním patře a zoufale hledali to dítě, přitom pro slzy neviděli. Pořád opakovali, že nejspíš spadlo do roury."

„Našli jste tu rouru?"

„Ano. Byl to takový široký plátěný rukáv, jaký mají letadla pro nouzový výstup. Šlo to od té díry v podlaze šikmo dolů do takového přístěnku o patro níž. Ten přístěnek má zazděný vchod, přes tu zeď tapetu a ještě je tam postavená skříň. Zazdili to teď nedávno, cement je ještě vlhký. Prostě to dítě mohli do té roury hodit, pak rychle zase položit uvolněná prkna na podlahu, přes ně dát koberec, a při zběžné prohlídce by nikdo vůbec nic nenašel."

„To dítě by to přežilo?" zeptal jsem se.

„Myslím že ano, kdyby je člověk včas vyprostil, ale to by se napřed musel rozbourat ten zazděný vchod."

„To je dost ošklivé," řekl jsem.

„Ano, velmi."

Připsali jsme s Tonym Eaglerovy informace o „rouře" do zprávy a dohodli jsme se, že Mirandě o tom raději povídat nebudeme.

Eagler nám taky řekl, že únosci zatím nepromluvili. Prý se tváří odbojně, zarytě a hlavně vztekle. Odmítají udat svá jména a bydliště nebo jakoukoli jinou informaci. Neřekli jediné slovo, kterého by se dalo použít jako výpovědi, používají jen vybraná slova na S a H, a i těmi prý šetří.

„Poslali jsme samozřejmě jejich otisky centrální evidenci, ale zatím ještě nic nevíme." Odmlčel se. „Poslouchal jsem ty vaše pásky, to je vskutku rajská hudba, s těmi určitě naučíme ty naše ryby mluvit, budte

klidný.“

„Doufám, že budou přímo zpívat.“

„To tedy budou.“

Kolem poledne jsem zatelefonoval Alessii. Omluvil jsem se jí, že budu muset návštěvu u ní a Popsy odložit. Okamžitě mi bylo odpuštěno.

„Volala mi Miranda,“ hlásila Alessia. „Řekla mi, že jste přivezli Dominika. Sotva mluvila pro slzy, ale tentokrát to byly převážně šťastné slzy.“

„Jakto převážně?“

„John a ten policista Rightsworth trvají na tom, aby Dominika vyšetřil nějaký odborník, lékař; s tím samozřejmě Miranda souhlasí, ale oni prý mluví o tom, že by měl jít na léčení, ne kvůli fyzickému stavu, ale protože nemluví.“

„Jak na léčení?“

„Do nemocnice.“

„To přece nemůžou myslet vážně!“ zhrozil jsem se.

„Miranda prý by tam mohla být s ním, ale jí se to nechce líbit. Snaží se je přesvědčit, aby jí Dominika nechali doma, aby mu dopřáli několik dní klidu, že když spolu budou sami, určitě promluví.“

Bylo mi jasné, že jakmile se zpráva o únosu dostane na veřejnost, Miranda stejně mnoho klidu se svým chlapečkem neužije, ale uvažovala v zásadě správně.

„Myslíš, že bys dokázala přesvědčit Johna Nerrityho, že kdyby teď poslali Dominika do nemocnice, do úplně cizího prostředí s cizími lidmi, mohlo by mu to jenom uškodit, určitě ne prospět, i kdyby tam s ním byla Miranda? Mohla by ses odvolat na své vlastní zkušenosti. Co říkáš?“

Chvíli bylo ticho. Pak váhavě odpověděla: „Kdyby mě tehdy tatínek dal do nemocnice, asi bych se zbláznila.“

„Lidé se občas dopouštějí strašných věcí s těmi nejlepšími úmysly.“

„To je pravda,“ zašeptala. „Odkud voláš?“

„Jsem v kanceláři. A pokud jde o to pozvání na oběd…, je mi opravdu líto…“

„Nic se neděje, odložíme to na jindy,“ řekla roztržitě. „Teď zatelefonuju Johnovi Nerritymu a pak tobě.“

Zavolala ve chvíli, kdy jsme dopsali zprávu a Tony se šel domů vyspat. Zasloužil si to.

„John byl přímo zakřiknutý,“ hlásila Alessia. „Ztratil tu svou suverenitu. Souhlasí, aby všichni dopřáli Dominikovi víc času. Pozvala jsem Mirandu s Dominikem na zítřek do Lambournu. Popsy je ohromná, říká, že obětem únosů je její dům vždy k dispozici. Řekla, že by možná neškodilo…, že by nebylo špatné…, kdybys třeba taky přijel. Já si myslím, že to je výborný nápad…, takže mohl bys?“

„Ano, mohl. Přijedu velmi rád.“

„To je vynikající.“ Pak dodala zamyšleně: „Víš, mně se zdá, že John je

rád, že Miranda s Dominikem odjedou. Je to zvláštní. Člověk by očekával, že bude šílet radostí, že má dítě doma, ale… on byl spíš jako podrážděný.“

„Vzpomeň si, jak se choval tvůj otec, když ses vrátila.“

„Ano, ale… stejně je to zvláštní.“

„John Nerrity mi připadá jako ta skleněná koule, ve které sněží, když se s ní zatřese. Poletují v něm vločky strachu, úlevy, lakoty a špatného svědomí. Každému trvá dlouho, než se vzpamatuje z tak stresující situace, v jaké byl teď v posledních dnech Nerrity, chvíli trvá, než se takový člověk vrátí k svému normálnímu chování, než se zklidní, než se to v něm usadí, jako ten sníh.“

„Takhle jsem o tom nikdy neuvažovala.“

„Uvědomuje si Nerrity to, že ho co nevidět přepadnou reportéři?“ zeptal jsem se.

„Nezdá se mi, že by něco podobného předpokládal. Myslíš, že ho opravdu přepadnou?“

„Bohužel ano, to je nevyhnutelné. Někdo ze Sussexu dal určitě tisku echo.“

„Chudák Miranda.“

„Ale však ona to zvládne. Zavolej jí ještě jednou a řekni jí, aby během tiskovky nepouštěla Dominika z ruky a aby mu pořád šeptala do ucha, že je v bezpečí, že se mu nemůže nic stát a že ti pánové brzy odejdou.“

„Dobře.“

„Zítra se uvidíme.“

Při ranním televizním vysílání a v novinách byl Dominik senzace číslo jedna. S potěšením jsem zjistil, že Miranda čelila kamerám velmi dobře, byla klidná, usmívala se, a mlčenlivé dítě prostě působilo dojmem ostýchavého dítěte. John Nerrity s hrdě vztyčenou hlavou a naježeným knírem potvrdil, že svého vítěze Derby skutečně prodává, jak měl v úmyslu, ale že zdaleka není v nebezpečí bankrotu, tu zprávu nechal úmyslně rozšířit, aby oklamal únosce.

Všichni reportéři se samozřejmě zeptali, kdo Dominika osvobodil.

John Nerrity odpověděl, že policie a že si zaslouží nejvyšší chválu.

Většina našich kolegů četla po téhle reklamě ve sdělovacích prostředcích naši zprávu o případu Nerrity s velkým zájmem. Museli jsme s Tonym odpovídat na spoustu otázek. Gerry Clayton se několikrát zatvářil povážlivě, ale jinak nikdo nejevil sklon pátrat příliš pečlivě po tom, zda jsme se opravdu omezili jen na poradní službu. Náš předseda pak prohlásil, že i kdyby Nerrity trval na svém a odmítl nám zaplatit, tak se nic nestalo. Osvobození malého Dominika proběhlo elegantně a hladce, bez velkých výloh. Spolupráce s policií byla příkladná. „To jste zvládli dobře, mládenci. Tak. Máme ještě něco k projednání? Ne? Tak končíme.“

Tony vzápětí skončil v nejbližší hospodě, já v Lambournu, i když poněkud později, než jsem si přál.

„Sláva, že už jsi tu,“ vydechla Alessia. Šla mi naproti. „Už jsem si

myslela, že ses ztratil.“

S upřímnou láskou jsem ji objal. „Zdržel jsem se v práci.“

„To tě neomlouvá.“

Počínala si najednou lehce a samozřejmě, potěšilo mne to. Vedla mne kuchyní do obývacího pokoje. Tam seděla Miranda s ostražitýma očima, na klíně Dominika. Popsy nalévala víno.

„Ale dobrý den,“ Popsy mne políbila na přivítanou, v jedné ruce láhev, ve druhé skleničku. „Tak vytáhněte tu vaši kouzelnou hůlku, je to moc zapotřebí.“

Usmál jsem se, zadíval se do jejích veselých zelených očí, a vzal si od ní plnou sklenici.

„Škoda, že nejsem o dvacet let mladší,“ řekla.

Pobaveně jsem se na ni podíval a pak jsem se soustředil na Mirandu.

„Dobrý den.“

„Dobrý den,“ řekla tiše. Vypadala roztřeseně, jako po nemoci.

„Nazdar, Dominiku.“

Dítě se na mne vážně, upřeně koukalo velkýma modrýma očima. Teprve v tu chvíli, za denního světla, jsem si uvědomil, jak jsou ty oči modré, temně modré.

„V televizi jste vypadala ohromně, chovala jste se dokonale.“

„Alessia mi poradila…, jak se mám chovat.“

Popsy se do toho vložila: „Alessia jí řekla, aby se hezky oblékla, aby se tvářila klidně a jako že je všechno v nejlepším pořádku. Zaslechla jsem, jak jí to radí, prý má tuhle moudrost od vás, tak ať prý z toho Miranda taky něco má.“

Popsy nám předložila neformální oběd v kuchyni. Miranda jedla málo, Dominik nejedl vůbec. Pak nás Popsy všechny vyvezla landroverem na planiny Downs. Asi si myslela, že když tam příroda přinesla klid Alessii, pomůže i Dominikovi.

„Snědl Dominik vůbec něco od té doby, co je doma?“ zeptal jsem se.

„Jen mléko,“ řekla Miranda. „A ani to nechtěl, teprve když jsem mu ho dala do láhve s dudlíkem.“ Jemně chlapečka políbila. „Dřív jsem mu večer vždycky dávala mléko v láhvi, přestali jsme s tím teprve před půl rokem.“

Všichni jsme chvíli mlčky uvažovali o Dominikově úniku do batolecího věku.

Popsy zajela až k tréninkovým překážkám.

„Vzala jsem s sebou deku, sedneme si na zem, ne?“

Sedla si a obě děvčata taky. Dominik se maminky stále držel jako klíště. Já se opřel o landrover a uvažoval o tom, že Popsy má asi pravdu, klid té mírně zvlněné krajiny byl skoro hmatatelný, skoro člověka hladil a hřál.

Miranda s sebou vzala pro Dominika malé autíčko. Alessia si s ním hrála, jezdila s ním po přikrývce, pak Mirandě po noze až na Dominikovu nožičku. Dominik ji chvíli vážně pozoroval, pak skryl obličej do máminy blůzy.

Mirandě se třásly rty. „Nemohli oni mu…, neubližovali mu nějak? Nemá žádné velké modřiny, jen takové maličké…, co mu mohli udělat, že je teď takový?“

Sedl jsem si vedle Mirandy na bobek a vzal ji i Dominika kolem ramen. Zadíval se na mne jedním okem, ale nesnažil se mi vysmeknout.

„Pokud vím, tak ho přivázali k posteli kšíry do kočárku,“ vysvětloval jsem klidně. „Já to sám neviděl. Řekl bych, že to ho nemohlo bolet. Taky se mohl trochu pohybovat, mohl si sednout, kleknout, lehnout. Odmítal tam jíst a plakal, protože se mu stýskalo.“ Chvíli jsem mlčel., Je ale dobře možné, že ho vystrašili víc, než bylo třeba, protože chtěli, aby byl zticha.“ Znovu jsem chvilku čekal. „Měli tam díru v podlaze, dost velkou na to, aby skrz ni mohlo propadnout dítě. Není vyloučené, že Dominika strašili, že jestli bude brečet, tak ho tam hodí.“

Miranda se roztřásla jako osika, Dominik hlasitě zakvílel a hystericky se držel matky. Poprvé vydal nějaký zvuk a já tuhle šanci nehodlal promeškat.

„Dominiku, poslouchej,“ řekl jsem klidně a přesvědčivě. „Ta díra už tam není, přišli hodní pánové od policie a tu díru zaházeli, aby tam už žádný malý kluk nemohl spadnout. Ti pánové, co tě odvezli na lodičce, už se nikdy nevrátí, jsou ve vězení. Nikdo tě už k moři nepoveze. Nikdo ti nezalepí pusinku, nikdo se na tebe nebude zlobit, nikdo tě nebude hubovat.“

„Ach můj miláčku!“ Miranda chlapečka k sobě zarmouceně tiskla.

„Ta díra je dočista úplně zaházená, žádná díra už není. Nikdo tam nespadne.“

Ten malý uzlíček naštěstí bude mít možná noční můry o té díře až do smrti. Kdyby někdo vynalezl něco proti nočním můrám, zasloužil by Nobelovu cenu.

Vstal jsem a vybídl Alessii a Popsy, aby se šly trochu projít. Když se zdvihly, řekl jsem Dominikovi:

„Musíš dát mamince spoustu pusinek, protože po tobě hodně plakala, když tě ti zlí pánové odvezli. Moc potřebuje pusinky.“

Potřebovala pusinky, které od svého muže očekávat nemohla. Potřebovala mít oporu v někom silném, dospělém. Takhle musela načerpat dostatek síly pro sebe i pro Dominika a já si ještě stále nebyl jistý, jestli to všechno přežije vítězně, jestli se nezhroutí.

Došel jsem s Popsy a s Alessii k jedné překážce, tam jsme se zastavili a dali se do řeči.

„Myslíš, že bylo moudré připomínat mu tu díru v podlaze?“ zeptala se mne Alessia.

„Třísky musejí ven.“

„Nebo vyhnisají?“

„Ano.“

„Jak jsi věděl, čím mu vyhrožovali?“

„To se nabízelo. Já to nevěděl, jen hádal. Ta díra tam skutečně byla, a Dominik plakal. Umím si to představit… Přestaň okamžitě řvát, spratku, nebo tě hodíme do díry."

Popsy zamžikala a Alessia třaslavě vzdychla. „Vysvětli Mirandě," řekl jsem jí „jak je těžké a jak dlouho trvá, než se člověk přes podobný zážitek přenese. Řekni jí, ať se nebojí, ať má trpělivost, kdyby se Dominik v postýlce počurával, ať si z toho nic nedělá, ať počítá s tím, že se jí bude držet jako klíště. Řekni jí, jaké to bylo v tvém případě, jak jsi byla nejistá a pořád nesvá. Až opadne ta první vlna blaženosti a vděčnosti, že ho má doma, tak s ním aspoň bude mít větší trpělivost."

„Ano, já jí to vysvětlím."

Popsy se zadívala na Alessii a pak na mne. Alessia se usmála, a řekla to za ni:

„Já se tě taky pořád držela." Ohlédla se na Mirandu. „Když tu nejsi, propadám panice. Pak na tebe chvíli myslím, a zase je dobře. Vysvětlím to Mirandě. Sama potřebuje někoho, koho by se mohla přidržet, chudák."

„Prosím tě, ty mluvíš, jako by Andrew byl berlička," usmála se Popsy. Vykročili jsme k další překážce, tam jsme se zastavili a zahleděli na vzdálené kopečky. Kolem slunce bylo kolo z tenounkých péřových mráčků, věštících špatné počasí. Kdyby tehdy den po únosu pršelo, napadlo mne, Dominika bychom nenašli, protože bychom na pláži nenašli toho budovatele písečných kanálů a jeho babičku.

„Tak bych řekla, že je nejvyšší čas, abych zase začala jezdit dostihy," prohlásila náhle a nečekaně Alessia. Samotnou ji to zarazilo.

„Ale zlato! Myslíš to vážně?" vykřikla Popsy.

„Nevím, teď to asi myslím vážně," řekla Alessia váhavě a nervózně se usmívala. „Ale jestli to takhle budu myslet ještě zítra ráno, to nemám tušení."

Všem nám ale v tu chvíli bylo jasné, že to bylo něco jako první vlaštovka hlásící jaro. Objal jsem Alessii a políbil ji. A náhle už to nebylo jen přátelské a blahopřejné gesto, bylo to něco mnohem víc, něco dočista jiného. Cítil jsem jak žár, který proběhl mnou, proběhl i Alessii, a zase zchladl. Pustil jsem ji z náručí a pomyslel si, že jsem si počínal jen a jen pudově.

Usmál jsem se a pokrčil rameny. Bez komentáře.

„Tos myslel vážně?" zeptala se Alessia.

„Tak úplně ne, bylo to překvapující."

„To tedy bylo." Pátravě se na mne podívala a pak bez ohlédnutí poodešla.

„Takže jste jí sundal berličky," usmála se Popsy pobaveně. „Pan doktor políbil pacientku. Zcela proti lékařské etice."

„Jestli vás to uklidní, tak políbím Dominika taky."

Chytla se mne pod paží a společně, v přátelské pohodě jsme kráčeli zpět k vozu. Miranda podřimovala a Dominik jí spal na břiše. Měl zavřené

oči, obličejíček klidný, hezký, dojemný.

„Chudák chlapeček," zašeptala Popsy. „Je mi líto ty dva budit."

Miranda se probudila sama, když se vrátila Alessia. Dominika jsme naložili spícího a vyjeli k domovu. Jak vůz na hrbolaté silnici poskočil, Dominik se taky probudil. Zahlédl jsem, jak se Mirandě posadil na klíně, a pak si zase lehl. Miranda se nad něho sklonila, jako by něco poslouchala.

Alessia se na mne náhle vytřeštěně podívala a pak se taky naklonila a poslouchala. Já neslyšel v hluku motoru nic, ani se mi nezdálo, že by Dominik pohyboval rty.

„Zastav," křikla Alessia na Popsy. Popsy zastavila.

Dominik si něco pobrukoval.

Několik vteřin v broukání pokračoval. Nejdřív mi přišlo, že si něco pobrukuje jen tak, ale pak jsem poznal, že to má náznak melodie.

„Víš, co to je?" vydechla Alessia ohromeně, když Dominik zmlkl. „To je prostě neuvěřitelné!"

„Co to je?"

Místo odpovědi zazpívala tutéž melodii jako Dominik. Dominik se ihned posadil Mirandě na klíně. Na nápěv zřetelně zareagoval.

„On to poznal! Určitě to poznal, zná to," vydechla Alessia.

„Ano, zlato, to všichni vidíme," řekla Popsy trpělivě. „Poznal tu melodii. Můžeme teď pokračovat v jízdě?"

„Ty nic nechápeš. To bylo z Trubadúra, sbor vojáků."

Okamžitě jsem zpozorněl. „Chceš říct…"

Přikývla. „Přece jsem to slyšela pětkrát za den šest týdnů."

„O čem to vlastně mluvíte?" zeptala se Miranda. „Dominik opery přece nezná. My s Johnem na opery nejsme. Dominik zná jenom jednoduché veršované písničky pro děti, ty si pamatuje, má sluch. Já mu je přehrávám na kazetách."

„Páni!" vydechl jsem nábožně. „Popsy, jedeme. Všechno je v pořádku."

Popsy se shovívavým pokrčením ramen nastartovala a odvezla nás domů. Zašel jsem si rychle do svého vozu pro aktovku a donesl ji do kuchyně.

„Mirando, byl bych rád, kdyby se Dominik mohl podívat na jeden obrázek," požádal jsem.

Nebyla ráda, ale neprotestovala. Seděla za kuchyňským stolem s Dominikem na klíně. Vytáhl jsem z tašky jednu kopii Giuseppova portrétu a položil ji před chlapečka. Miranda ho úzkostlivě pozorovala, bála se, že se poleká. Dominik se ale na obrázek díval docela klidně. Pak se odvrátil a zabořil obličejíček mamince do ramene.

S povzdechem jsem obrázek zase vrátil do aktovky a přijal Popsyinu nabídku na šálek čase.

„Čao, bambino" řekl náhle Dominik.

S Alessii i se mnou to trhlo.

„Cos to řekl?" zeptala se Alessia dítěte. Dominik se zavrtal ještě

hlouběji mamince pod bradu.

„Řekl čao, bambino,“ odpověděl jsem za něj.

„Ano, taky jsem měla ten dojem.“

„On umí trochu italsky?“ zeptal jsem se Mirandy.

„Co vás napadá, ovšemže ne.“

„Řekl nazdar, děťátko, ne?“ zeptala se Popsy.

Znovu jsem vytáhl Giuseppův obrázek z aktovky a položil na stůl.

„Dominiku, zlato, pověz nám, jak se ten pán jmenuje.“

Velké oči se na mne zadívaly, ale dítě nepromluvilo.

„Jmenoval se… Michael?“

Dominik zavrtěl hlavou, jen nepatrně, ale bylo jasné, že to je záporná odpověď.

„Jmenoval se David?“

Dominik se na mne stále upřeně díval. Znovu zavrtěl hlavou.

Chvíli jsem uvažoval. „Jmenoval se Peter?“

Dominik se ani nepohnul, jen se na mne díval.

„Jmenoval se Dominik?“

Skoro se usmál. Zavrtěl hlavou.

„Jmenoval se John?“

Zase zavrtěl hlavou.

„Jmenoval se se Peter?“ Dominik se dlouho ani nepohnul. Pak nepatrně přikývl.

„Kdo je Peter?“ zeptala se Alessia.

„Člověk, který ho vzal na projížďku lodičkou.“

Dominik natáhl ruku a jemně se dotkl obrázku jedním prstíčkem.

„Čao, bambino,“ řekl znovu a přitulil se k matce.

Jedna věc byla jasná, Giuseppe-Peter v Dominikovi strach nevzbudil. Chlapeček, stejně jako Alessia, toho člověka měl rád.

„Myslel jsem si, že to dítě nepromluví,“ řekl Eagler. „Vrchní komisař Rightsworth mi řekl, že to s ním marně zkoušel, že dítě je v šoku a matka se brání tomu, aby je dali na léčení.“

„Hm. To ale bylo včera. Dnes Dominik naprosto jednoznačně identifikoval jednoho z únosců na obrázku jako toho, koho zná pod jménem Peter.“

„Myslíte, že se na to můžeme spolehnout?“

„Určitě. Zaručeně ho poznal.“

„Dobře. A ten dotyčný Peter – předpokládám, že to je ten, o kterém se ti ostatní únosci baví na těch kazetách – je Ital?“

„Ano. Dominik se od něho naučil dvě slova: čao, bambino.“

„Zlatý chlapeček!“

„Taky se zdá, že ten Giuseppe-Peter má v oblibě Verdiho. Alessia Cenciová vypověděla, že jí ti únosci pořád přehrávali tři Verdiho opery, pořád kolem dokolečka. A Dominik si pobrukoval sbor vojáků z jedné z nich, z Trubadúra. Nenašli jste náhodou v tom domě kazetový

magnetofon?“

„Ano, našli.“ Mluvil tak, jako by ho už nic na světě nedokázalo překvapit. „Byl nahoře, v té místnosti, kde dítě věznili, a měli tam jen dvě kazety, na jedné byla populární hudba, na druhé Verdi. Trubadúr.“

„Takže to je jednoznačné, ne? Máme co dělat s notorikem.“

„Co prosím?“

„Promiňte, s notorikem. U nás v Liberty Market říkáme notorik člověku, který se pravidelně živí únosy, je únosce z profese, jako jsou třeba profesionálové kasaři nebo bytoví zloději.“

„Ano,“ souhlasil Eagler. „Je to notorik, jak vy říkáte, a pak jste tady vy. Moc by mě zajímalo, jestli ten Giuseppe-Peter ví o existenci Liberty Market.“

„O svém věčném protivníkovi,“ dodal jsem.

Eagler se zasmál. „Umím si představit, jak jste mu zavařili v Itálii, když jste celou zem zaplavili jeho portréty z identikitu, na kterých je očividně k poznání. Je to ironie osudu, že se odhodlal přesídlit do Anglie a bác ho, hned při první akci zase narazil na vás. Kdyby to tušil, tak ho trefí šlak.“

„Předpokládám, že se to dříve nebo později dozví,“ řekl jsem. „Existence Liberty Market není tak docela tajná, i když se snažíme nedělat si pokud možná reklamu. Nicméně každý zkušenější únosce se o nás časem dozví. Je docela možné, že se stane, že někdo dostane výhružný dopis s žádostí o výkupné, kde únosce bude trvat na tom, že se do věci nesmí zatahovat ani policie, ani Liberty Market.“

„Já spíš uvažoval o vás, mládenče, o vás osobně.“

„Ach tak.“ Zamyslel jsem se. „Ne, o mně on vědět nemůže. Viděl mě jen jednou v životě, v Itálii, tady ne. A tenkrát netušil, pro koho pracuju. Dokonce ani nevěděl, že jsem Angličan.“

„No teď určitě dostane infarkt, až zjistí, že se po celé Anglii objevuje jeho obrázek,“ vzdychl Eagler spokojeně. „I kdybychom ho nechytili, tak ho to zaručeně odtud vyžene.“

„Víte, napadlo mě,“ řekl jsem váhavě, „že byste vy i Pucinelli mohli ty obrázky rozhodit mezi lidi, kteří mají něco společného s dostihy, nedávat je jen na policejní stanice. Spousta podvodníků přece vystupuje jako normální, usedlí občané. Teď víme o dvou únosech, které určitě organizoval, a oba případy mají něco společného s dostihy, takže si myslím, že lidé, kteří se pohybují v dostihovém světě, by ho měli znát. Někdo někde by ho měl poznat. Nemůžete dát jeho obrázek do nějakého dostihového časopisu?“

„Škoda je, že se s tím vaším Pucinellim nemůžu pobavit,“ vzdychl Eagler. „Někdy mám dojem, že policejní postup spíš brání vzájemné výměně informací, než aby jí napomáhal. Někdy je těžké i tady v Anglii zjistit, co je třeba z některé jiné oblasti, natož chtít informace od místních policistů někde v Evropě.“

„Nevím, proč byste si s ním nemohl popovídat. Řeknu vám jeho

telefonní číslo a stačí, když si opatříte tlumočníka.“

„To mám volat Itálii? Kdepak mládenče, to je příliš drahé.“

„Aha.“ Vycítil jsem z jeho hlasu, že má k mezistátním hovorům stejný odpor jako mnoho našich krajanů, skoro jako by takový hovor byl přímo nebezpečné dobrodružství, jako by nešlo jen o vytočení telefonního čísla.

„Kdybych od něho chtěl vědět něco konkrétního, tak se obrátím na vás,“ řekl Eagler. „To, co se dozvím od vás, kvalifikujeme jako informace z blíže nespecifikovaného zdroje.“

„To mě těší.“

Spokojeně se zasmál. „Dnes ráno jsme předvedli před soud ty tři. Uvalili na ně týden vazby. Pořád ještě mlčí. Nechal jsem je škvařit ve vlastní šťávě, dokud si pořádně neprostuduju ty tři kazety. Ale s tím, co jsem se dozvěděl od vás, na ně dnes večer skočím. To s nimi zatřese.“

15

Eagler ty své ryby zpívat naučil, ale moc písniček neuměli. Došel ke stejnému závěru jako předtím Pucinelli, že totiž nikdo z ostatních únosců Giuseppa-Petera v minutosti neznal, že s ním všichni přišli do styku až poté, co si jednoho z nich najal (v hospodě).

„Umí ten Giuseppe-Peter anglicky?“ zeptal jsem se.

„Zdá se že ano, aspoň natolik, aby se domluvil. Hewlitt mu rozuměl.“

„Kdo je Hewlitt?“

„Únosce. Ten, co mluvil na té pásce s výhrůžkami a žádostí o výkupné. Nechali jsme si udělat hlasový rozbor a sedí to. Hewlitt má rejstřík jako hrom, většinou vloupání do bytů, nic takového jako teď. Ti druzí dva, s těmi je to podobné, taky hlavně byty, stříbro a starožitnosti. Všichni nakonec řekli, jak se jmenují, viděli, že to mají marné. Teď se snaží svalit všechnu vinu na toho Petera, ale moc toho o něm nevědí.“

„Zaplatil jim něco?“

„Oni tvrdí že ne, ale já jim nevěřím. Musel jim něco dát, to přece dá rozum.“

„Ten Peter… do toho domu v Itchenoru už asi nezavolal, že?“

Hluboké ticho. Nejspíš rozpaky, řekl jsem si.

„Nebo zavolal, a on to zdvihl policista, že?“ zeptal jsem se.

„No… byl tam jeden hovor, volal někdo neznámý.“

„Máte to nahrané?“

Eagler si povzdechl. „On řekl jen Haló. Vzal to jeden můj člověk, myslel, že volá velitelství, tak podle toho odpověděl, a ten neznámý hned zavěsil.“

„Škoda, no, nedá se nic dělat.“

„Ano.“

„Řekl vám Hewlitt, jak se o něm ten Giuseppe-Peter dozvěděl? Nemohl přece jen tak jít do anglické hospody a vyzvat cizího člověka, aby s ním provedl únos.“

„Pokud jde o tohle, tak je Hewlitt pořád úplná ryba. Kdo ho doporučil, to z něj žádným způsobem nedostaneme. Jsou věci, mládenče, které se člověk prostě dozvědět nemůže. Nezapomeňte, že v Londýně, kde Hewlitt bydlí, je spousta Italů, a on z nich přece žádného neudá.“

„Hm. To chápu.“

Zavolal jsem Alessii, abych se zeptal, jak se jí daří. Zjistil jsem, že má toho času jen dva hlavní zájmy: plány na svůj návrat do dostihového světa, na první dostih, a pak problém Mirandy a Dominika.

„Miranda je hrozně nešťastná, a já nevím, jak jí pomoct. S Johnem Nerritym se prostě nedá mluvit. On a Miranda teď dokonce spí každý

zvlášť, protože John nechce, aby Dominik spal v jejich ložnici a Dominik zase odmítá spát sám."

„Uznávám, že to je problém."

„Víš, ale ono to je opravdu náročné. Dominik se probudí s pláčem nejmíň pětkrát za noc a znovu neusne, dokud se s ním Miranda nepomazlí a něco mu nepovídá. Miranda říká, že je z toho už úplně vyčerpaná a John pořád omílá, že Dominik měl být v psychiatrické léčebně." Na chvíli zmlkla. „Já dost dobře nemůžu od Popsy chtít, aby ji sem vzala. Takže nevim co počít."

„Hm. Jak moc ti na Mirandě záleží?"

„Dost. Upřímně řečeno víc, než bych byla očekávala."

„A co Dominik?"

„Je zlatíčko. Ty fantastické oči! Mám ho moc ráda."

Chvíli jsem mlčky uvažoval. „O čem přemýšlíš?" zeptala se Alessia. „Přemýšlíš o tom, co by Miranda měla dělat?"

„Má u sebe ještě maminku?"

„Ne. Maminka je zaměstnaná a kromě toho Mirandě myslím stejně nebyla moc platná."

„Má Miranda nějaké peníze, nebo je na Johnovi úplně finančně závislá?"

„To já nevím. Já jen vím, že kdysi bývala jeho sekretářkou."

„Aha. Víš, Miranda by měla Dominika vzít k jednomu mému známému doktorovi a pak by s dítětem měla tak týden být někde, kde by měla někoho, kdo by jí byl morální oporou, někoho jako jsi ty. Jenže nevím, jestli se to dá zařídit."

„Já se o to postarám," řekla Alessia stručně.

Usmál jsem se. Mluvila tak klidně, rozhodně a vyrovnaně, bylo jasné, že její vlastní problémy zcela ustoupily do pozadí před přívalem problémů Dominikových.

„Prosím tě, Alessie, nezmiňuj se o mně, až budeš mluvit s Johnem Nerritym o nějakých vašich plánech, mám to u něj rozlité, a kdyby tušil, že původcem jakéhokoli tvého návrhu jsem já, automaticky by byl proti."

„Ale tys mu přece vrátil Dominika!"

„To máš pravdu, ale uvedl jsem ho tím do velkých rozpaků. Nezapomeň, že nám dva dny předtím dal výpověď."

Rozesmála se. „Dobře. Teď jak se jmenuje ten doktor?"

Nadiktoval jsem jí jméno i adresu a slíbil, že lékaři sám zavolám a stručně mu vysvětlím, o co běží a že ho Dominik opravdu potřebuje.

„Jsi úplný miláček," řekla Alessia.

„Já vím, já vím. Ale cos to říkala o těch dostizích?"

„Dneska i včera jsem vyjela s Popsyinou skupinou a teď ti vůbec nemůžu pochopit, proč jsem to tak dlouho odkládala. Zítra jezdím práci pro Mikea Nolanda. Mike říká, že jestli budu fit, pošle mě příští týden do Salisbury."

„Do Salisbury na dostihy?“
„Samozřejmě.“
„Hm. Stojíš o fanoušky?“
„Jistě.“
„Máš je mít.“
Vesele se se mnou rozloučila a večer mi zavolala do bytu.
„Tak už jsem to všechno domluvila. Miranda říká, že ten tvůj doktor je zlatý, a že k němu jde s Dominikem zítra hned po ránu. Pak pojede rovnou sem, do Lambournu. Dojednala jsem jí tu pokoj v domečku jedné staré paní, je to bývalá vychovatelka, a už se na Mirandu i Dominika těší. A představ si, John vůbec nic nenamítal, naopak, je ochotný zaplatit všechny výlohy.“
„To je ovšem vynikající,“ řekl jsem obdivné.
„Jo, a Popsy ti vzkazuje, aby ses zase zastavil. Miranda taky. Já taky.“
„Vzdávám se. Kdy?“
„Co nejdřív.“
Vypravil jsem se za nimi hned následující den a v dalším týdnu ještě dvakrát. Dominik už líp spal, protože dostával večer do mléka slabý uklidňující prostředek, jedl už čokoládu a banánovou kaši. Bývalá vychovatelka trpělivě odnášela zavržená míchaná vajíčka a o Mirandu pečovala s takovou intenzitou, že mě by to dovedlo k šílenství. Miranda, která užila tak málo lásky, ale tu péči přijímala s vděčnou závislostí.
Alessia u těch dvou strávila denně několik hodin, chodila s nimi na procházky, nakupovat, zvala je na oběd k Popsy, kde se pak společně na zahrádce slunili.
„Vám to ale myslí,“ poznamenala Popsy při mé třetí návštěvě, když jsme spolu byli sami.
„Jak to?“
„No že jste dal Alessii tak vděčný a důležitý úkol.“
„To se vyvinulo celkem náhodou.“
„Kterou jste vy trochu postrčil.“
Ušklíbl jsem se na ni. „Ale vypadá teď ohromně, že?“
„Skvěle. Když si vzpomenu na ty první dny, jak byla bílá a roztřesená…, teď je skoro taková jako dřív.“
„Odhodlala se už jet samostatně autem?“
Popsy se na mne podívala. Ještě ne.“
„Jednoho dne se odhodlá.“
„A co pak?“
„Pak roztáhne křídla a odletí.“
Uvědomil jsem si, že v mém hlase zaznělo cosi, co jsem nechtěl ani neočekával, lítost. Ono je krásné léčit ptáčkům zlomená křidélka, jenže když jsou pak zdraví, odletí a vezmou s sebou člověku kousek srdce.
Vždy jsem věděl, že mne jednoho dne přestane potřebovat, přestane mne potřebovat v okamžiku, kdy se v ní všechno to rozbouřené a

rozjitřené zklidní. Mohl jsem asi snadno využít toho, jak na mně byla závislá, a navázat s ní intimnější vztah, ale nebylo by to moudré. Vůči Alessii bych se zachoval nefér a sám bych se z toho nemohl radovat. Potřebovala získat zase naprostou samostatnost, nezávislost, pak ať si najde rovnocenného, silného partnera. Být dobrý jen jako věšák nebylo dobré, to nemělo velké naděje do budoucnosti.

Byli jsme tehdy všichni venku u Popsy na dvoře. Alessia vodila Mirandu pomalu kolem stájí a vyprávěla jí o každém koni v každém stání, jak je míjely. Dominik už byl natolik zmužilý, že byl ochotný stát na zemi, ale jednou rukou se přece jen přidržoval maminčiných sukní a dožadoval se, aby ho vzala do náruče, jakmile se v dohledu objevil někdo cizí. Stále ještě pořádně nepromluvil, ale den po dni byl míň vystrašený a já bych přísahal, že co nevidět mluvit začne.

Šli jsme s Popsy pomalu za oběma děvčaty a já si najednou sedl vedle Dominika na bobek, abych měl oči v jeho úrovni, a zeptal jsem se ho: „Nechceš, já tě svezu na koni?“

Miranda ho vzala s povzbudivým úsměvem pod paží, vyzvedla a posadila mi na ramena.

„Pořádně se chytni Andrewa za vlasy,“ radila mu Alessia. Jak jsem se vzpřimoval, cítil jsem, že se mne malé prstíčky pevně chytají.

Na Dominika jsem neviděl, ale ostatní se usmívali, tak jsem tedy pomalu vykročil kolem stání, aby dítě vidělo přes spodní vrátka dovnitř.

„To jsou krásní koníčkové,“ vemlouvala se Miranda trochu starostlivě. „Krásní, velcí koníčkové, koukej.“

Prošli jsme tak kolem celého dvora. Když jsem Dominika sesadil, natáhl ruce, abych ho zase zdvihl. Posadil jsem si ho na ruku a pošeptal jsem mu: „Jsi hodný kluk.“

Zabořil si tvářičku do mé košile, jako to dělal mamince, a tichounce zašeptal: „Andrew.“

„Správně,“ přikývl jsem klidně. „A kdo je tamhleto?“ ukázal jsem na Mirandu.

„Máma.“ Ty dvě slabiky zazněly sice úplně tiše, ale zřetelně.

„A tamhleto?“

„Lessie.“

„A tamhleta teta?“

„Popsy.“

„Výborně.“ Šel jsem s ním ještě kousek dál od ostatních. Netvářil se nijak vyděšeně. „Co bys rád k svačině?“ zeptal jsem se jakoby nic.

Po krátkém zaváhání řekl tiše: „Čokoládu.“

„Dobře. Tak dostaneš čokoládu. Jsi moc a moc hodný kluk.“

Odnesl jsem ho ještě o kus dál. Ohlédl se jen jednou nebo dvakrát, díval se, jestli Miranda nezmizela. Podle mého měl to nejhorší za sebou a já už se vlastně svého úkolu zhostil.

„Kolik je ti let, Dominiku?“ zeptal jsem se.

Chvilku uvažoval. „Tři."
„S čím by sis rád hrál?"
Zase chvilku ticho. „Autem."
„S jakým autem?"
Zazpíval: „Uí-uí-uí," podle mého přesně jako siréna policejních vozů.
Zasmál jsem se a přitiskl ho k sobě. „Jsi prima kluk."
Alessiin návrat na dostihovou dráhu nedopadl příliš slavně. Vracela se z dostihu bílá jako papír. Její kůň přišel poslední.
Měl jsem pocit, že dostih, pět furlongů pro tříleté, trval jen mžik. Jednu chvíli Alessia klusala ke startu, schoulená postava v červeném hedvábí, další chvíli vehnali pole osmnácti koní do startovních boxů, a už se řítili vpřed. Červené hedvábí jsem zahlédl jen okamžik, pak zmizelo mezi duhovými barvami ostatních a objevilo se na konci pole. Jakmile minula cílový sloup, klesla jezdkyně do sedla a přitáhla koně do volného kroku.
Šel jsem tam, kde odsedlávali všechny koně kromě čtyř prvních. Zasmušile se tvářící majitelé koní a trenéři poslouchali všechna možná vysvětlování o neuvěřitelné smůle a protivenstvích, která jim sdělovali nezúčastněně se tvářící jezdci. Ti už mysleli na svůj příští dostih. Slyšel jsem jen útržky toho, co říkají, zatímco jsem v ústraní skromně čekal na Alessii.
„Prostě nešel dopředu, nešel a nešel…"
„Já s ním nehnul…"
„A pak mě vytísnil…"
„Je strašně nezkušenej…"
„Bočil doleva…"
Mike Noland po svém boku žádného majitele pochopitelně neměl. Díval se na blížící se Alessii, pak poplácal svého koně po šíji a znalecky mu přejel rukou po nohou. Alessia bojovala s přezkami u podbřišníku. Nakonec přezky rozepnul Mike Noland. Zaslechl jsem, jak mu děkuje. „Odpusťte," dodala. Přikývl a poplácal ji po zádech. Tím to skončilo.
Alessia mne neviděla a odspěchala do vážnice. Trvalo dobře dvacet minut, než se znovu vynořila.
Stále ještě byla bledá. Vypadala přetaženě, roztřeseně a nešťastně.
„Nazdar," pozdravil jsem ji.
Otočila se a zůstala stál. Dokonce se i usmála. „Nazdar."
„Co se děje?"
„Přece jsi to viděl."
„Já jenom viděl, žes neměla dost rychlého koně."
„Tys musel vidět, že všechny moje schopnosti jako by se vypařily."
Zavrtěl jsem odmítavě hlavou. „Kdyby nějaká primabalerína na tři měsíce úplně vysadila, jistě bys pak od ní neočekávala vrcholný životní výkon."
„To je něco jiného."
„Není. Ty na sebe kladeš příliš veliké nároky. Nebuď k sobě tak… tak

nemilosrdná.“

Podívala se mi do očí a pak se začala po někom rozhlížet. „Neviděls někde Mikea Nolanda?“ zeptala se.

„Ne, viděl jsem ho jen hned po dostihu.“

„Ten asi zuří,“ řekla nešťastně. „Ten už mě na koně neposadí.“

„Copak on očekával, že by tenhle jeho kůň mohl zvítězit? Před startem na něj byl kurs asi dvanáct ku jedné.“

Překvapeně se na mne podívala a usmála se. „Nevěděla jsem, že sázíš.“

„Nesázím. Já se jen díval na tabule u bookmakerů, jen tak, ze zvědavosti.“

Přijela z Lambournu s Mikem Nolandem. Já dorazil z Londýna. Když jsem s ní mluvil před dostihem, šla se právě převléknout do dresu a byla vzrušená a nedočkavá. Neklidně se usmívala a pohybovala se nervózně. Doufala v zázrak.

„Víš, mně v tom padoku bylo úplně nanic. Nikdy jsem to předtím takhle nezažila.“

„Ale nezvracela jsi?“

„Ne, to ne.“

„Co takhle něčeho se napít? Nebo pořádný sendvič?“

„Po tom se tloustne,“ řekla bez uvažování. Kývl jsem a vzal ji pod paží.

„Jezdkyně, z kterých se vypařily všechny jejich schopnosti, můžou jíst tolik sendvičů, kolik se jim zachce,“ poznamenal jsem.

S povzdechem se mi vytrhla. „Ty… Ty vždycky člověka dovedeš k tomu, aby uvažoval reálně. Dobře. Uznávám, že se ty schopnosti tak docela nevypařily, ale já se dnes jednoduše moc nepředvedla. A vlastně bych si docela ráda dala… takový menší sendvič. Když myslíš.“

Při jídle se její chmury částečně rozptýlily. Bohužel jsem toho o dostizích věděl tak málo, že jsem nemohl posoudit, nakolik k sobě je příliš přísná. Mně se zdálo, že si vede dobře, ale to by se mi zdálo o každém, kdo je schopný stát ve třmenech, zatímco se pod ním řítí vpřed půltuna plnokrevníka rychlostí kolem padesáti kilometrů za hodinu.

„Mike se předtím zmínil, že mě příští týden nechá jet v Sandownu, pokud mi to dneska půjde. Teď si to asi rozmyslí.“

„Vadilo by ti to hodně?“

„Samozřejmě že by mi to vadilo,“ vyhrkla. „Pochopitelně.“ Uvědomila si, s jakou opravdovostí a přesvědčením promluvila. Já si to taky uvědomil. Najednou měla klidnější oči, a když se znovu ozvala, měla i hlas klidnější. „Ano, vadilo by mi to, a ne málo. To znamená, že si přeju jezdit dostihy víc než cokoli jiného na světě. To znamená, že pokud si to přeju, budu muset tvrdě pracovat, jestli se mi to má splnit. To znamená, že na tyhle poslední tři měsíce musím rychle zapomenout a musím se vrátit do života.“ Dojedla chlebíček s kuřecím masem a usmála se na mne. „Přijeď do Sandownu, tam už pojedu líp.“ Nakonec jsme společně šli vyhledat Mikea Nolanda a vyslechnout spravedlivý soud, jak říkala Alessia. S upřímností, která je

dostihovému světu vlastní, jak jsem pak zjistil, Mike řekl: „Ne, nebyla jste dobrá. Špatná jste byla. Kymácela jste se na koni jako pytel brambor. Co jste ale čekala po tak dlouhé přestávce a po tom, co jste prožila? Já přece neočekával, že zvítězíte. Ostatně ten kůň dnes nemohl vyhrát, ani kdyby vstal z hrobu Fred Archer a jel ho. Nanejvýš mohl být třetí nebo čtvrtý." Pokrčil rameny. „Ani podle Knihy formy neměl šanci. Příště vám to půjde líp, určitě. V Sandownu, ano?"

„Ano," hlesla Alessia.

Statný muž se na ni usmál z výšky padesáti let a znovu ji poplácal po zádech. Pak se obrátil ke mně. „Nejlepší jezdkyně v Evropě." usmál se. „Když nepočítáme ty ostatní."

„Děkuju," řekla Alessia.

Následující týden jsem jel do Sandownu a v dalším týdnu na další dostihové dny. Třetí z těch dní Alessia vyhrála dva dostihy.

Sledoval jsem, jak jí tleskají a provolávají slávu, sledoval jsem, jak se usmívá při odsedlávání vítěze, jak jí září oči, s jakou jistotou a s jakou rychlostí se pohybuje, sledoval jsem, jak se v ní znovu rodí všechny její schopnosti, které ji přivedly na špičku. Ta zářivá dívka den ze dne rostla. Den poté, co jela své dva vítěze, objevily se ve všech denících její fotografie s nadšenými titulky.

Stále si ještě přála, abych jí byl co možná nablízku, abych na ni čekal. Rozhlížela se po davech diváků a vždycky se rozzářila, když mne zahlédla. Jezdila z Lambournu s Mikem Nolandem a zase se s ním vracela, ale každou volnou chvíli na závodišti trávila se mnou. Už se mne ale nedržela, jako by se bála, že se jinak utopí. Teď už hrdě plachtila na vlnách s myšlenkami za obzorem. Začínala být šťastná, a to potřebovala ze všeho nejvíc.

„Pojedu domů," prohlásila jednoho dne.

„Domů?"

„Domů, do Itálie, za tátou. Už jsem příliš dlouho pryč."

Zadíval jsem se na její jemný, zdravě opálený obličej, připadal mi tak výrazný, tak důvěrně známý.

„Budeš mi chybět," řekl jsem.

„Opravdu?" Usmála se na mne. „Jsem tvoje dlužnice navěky."

„Nejsi."

„Ale ano, jsem," řekla samozřejmě. „Přece se ale neloučíme navždy, nic dramatického se neděje, přece se zase vrátím. Teď rovinová sezona už za pár týdnů skončí, ale napřesrok v létě tady určitě zase budu jezdit."

Příští léto mi připadalo nekonečně vzdálené.

„Alessie…"

Zavrtěla hlavou. „Nic neříkej, neříkej to. Buď dál takový, jaký jsi, dokonalá imitace pevné skály, protože já ještě pořád stojím na vratkých základech. Jedu za tatínkem, ale potřebuju vědět, že ti kdykoli můžu zavolat. Stává se, že se ráno vzbudím celá zpocená…" Odmlčela se. „Asi

mluvím nesmysly.“

„Ne.“

Pátravě se na mne zadívala. „Tobě člověk skutečně nemusí nic říkat dvakrát. Dokonce někdy ti člověk nemusí říkat vůbec nic… Že na mě nezapomeneš, viď?“

„Ne.“

Odjela do Itálie. Dny mi připadaly nekonečně dlouhé a prázdné, přestože jsem měl práce víc než dost.

To, jak Nerrity málem přišel o Ordinanda, způsobilo značný neklid v řadách majitelů dostihových koní, a já, díky perfektní spolupráci s pojišťovnou, jsem pro majitele pilně vymýšlel, jak se předem chránit před únosci.

Někteří majitelé chtěli pojistit a zabezpečit své koně, jiní pochopili, že neuškodí, když pojistí ženu a děti. Navštívil jsem v té době kdejakou vznešenou rezidenci, abych tlumočil moudré rady našeho předsedy. Náš předseda totiž jakýmsi záhadným a bludným způsobem došel k závěru, že jsem expert na dostihové záležitosti.

U Lloydů na tom obrovsky vydělávali a do každé další smlouvy vepsali klauzuli, že v případě „pojistné příhody“ má klient okamžitě navázat kontakt s Liberty Market. Ruka ruku myje. Pojišťovna byla spokojená, my taky.

Dokonce i Jockey Club projevil jakýsi zájem. Vyslali mne do kanceláří na Portman Square v Londýně, abych o možném vydírání a únosech promluvil s hlavním stewardem. Energicky mi potřásl rukou zeptal se, zda Liberty Market považuje podobnou hrozbu za reálnou. „Ano,“ řekl jsem střízlivě. „V poslední době došlo v dostihovém světě ke třem únosům. První oběť byl jeden Ital, majitel závodiště, pak Alessia Cenciová, tu jistě znáte, a pak syn Johna Nerrityho.“ Zamračil se. „Vy myslíte, že tady je nějaká souvislost?“ Vysvětlil jsem mu, že poslední dva únosy mají zaručeně společného jmenovatele. Zasmušil se ještě víc.

„Nemáme samozřejmě tušení, jestli se ten člověk znovu o něco pokusí, teď, když ta záležitost s Nerrityovými skončila nezdarem, ale ten nápad přimět někoho, aby prodal cenného koně, může být do té míry svůdný, že by ho mohl využít i někdo jiný. Ano, myslím, že by bylo moudré, kdyby se majitelé pojistili proti jakémukoli vydírání, které by se nějakým způsobem vztahovalo na jejich koně.“

Hlavní steward se na mne díval bez úsměvu. Byl to statný šedesátník, vyzařovala z něho samozřejmá autorita, jako z našeho předsedy, ale nebyl tak přitažlivý. Morgan Freemantle, hlavní steward, nejvyšší autorita rozsáhlého dostihového průmyslu, působil spíš mocně než sympaticky, spíš inteligentně než laskavě, spíš rozhodně než trpělivě. Tušil jsem, že ho lidé spíš respektují, než aby ho měli rádi, a že patrně přispěje k ozdravení dostihového světa.

Řekl, že se o naší existenci dozvěděl od přítele, který je akcionářem u

Lloydů, a že se pak na nás informoval.

„Váš podnik má dobrou pověst,“ prohlásil přísně. „Musím říci, že jsem předtím neviděl důvod, proč by podobná organizace měla existovat. Teď jsem se dozvěděl, že ve světě dochází každým rokem přibližně ke dvěma stům únosů za výkupné, když nepočítáme místní rozbroje v Africe nebo politické bouře ve Střední Americe. Bylo mi řečeno, že pravděpodobně dochází ještě k vyššímu počtu únosů, než je oficiálně známo. Mám na mysli případy, kdy se rodiny vyrovnaly s únosci, aniž by informovaly policii.“

„To je pravděpodobné,“ přikývl jsem. „Ale bláhové,“ řekl stroze. „Většinou ano.“

„Vyrozuměl jsem od představitelů policie, že jsou připraveni spolupracovat s vaší firmou při každé vhodné příležitosti.“ Odmlčel se a poněkud neochotně dodal: „Neměli kritických připomínek.“ Pašáci, pomyslel jsem si. Morgan Freemantle rozvážně pokračoval: „Došel jsem tedy k závěru, že kdyby se něco podobného mělo přihodit komukoli z dostihového světa, můžete počítat s pomocí Jockey Clubu. Pomůžeme vám ve všech směrech, pokud to bude v naší moci.“

„Mnohokrát vám děkuju,“ řekl jsem překvapeně.

Přikývl. „Máme výbornou bezpečnostní službu, která s vámi bude ochotně spolupracovat. My v Jockey Clubu bohužel trávíme mnoho času bojem proti nepoctivosti. Dostihy naneštěstí přitahují podvodníky.“

Nevěděl jsem, co na to odpovědět, a tak jsem mlčel.

„Laskavě mne informujte, pane… hm… Douglasi, kdyby se na vaši firmu obrátil kdokoli z dostihového sportu ve věci, která by se nás nějakým způsobem dotýkala.“ Povstal. „Tedy kdyby šlo o záležitost dotýkající se dostihového světa obecně. Vydírání cílené na dostihové koně nepochybně takovou záležitostí je.“

Vstal jsem taky. „Moje firma může doporučit klientovi, aby o věci vyrozuměl Jockey Club, ale trvat na tom samozřejmě nemůžeme.“

Chvíli se na mne upřeně díval. „Jsme rádi, když víme, co se u nás děje. Jsme rádi, když víme, proti čemu je třeba se bránit.“

„Liberty Market bude vždy ochoten k maximální spolupráci,“ ubezpečoval jsem ho.

Krátce se usmál., Jenže vy stejně jako my nevíte, kdy a jak nepřítel zasáhne. My zjišťujeme, že se musíme bránit proti hrozbě, o jejíž existenci jsme dosud neměli ani tušení.“

„Takový už je život.“

Potřásl mi znovu energicky rukou a doprovodil mě ke dveřím.

„Doufám, že tímto celá záležitost končí. Pokud ne, tak se prosím přihlaste.“

„Ano,“ přikývl jsem.

Jednou večer jsem zavolal vilu Francese. Zdvihla to Ilaria.

„Ale, pan Všezařídil!“ řekla pobaveně. „Jak se vede?“

„Tak všelijak. A co vy?“
„To byste neuhádl, nudím se.“
„Mohl bych prosím mluvit s Alessii?“
„To naše zlaté děvče šlo s tatínkem na návštěvu.“
„Aha…“
„Měla by se ale do deseti vrátit. Zkuste zavolat později.“
„Dobře, děkuju vám.“
„Děkovat mi nemusíte. Alessia šla na návštěvu k Lorenzu Traventimu. Náramně se zotavil z toho svého postřelení, vypadá krásně a neobyčejně romanticky a Alessii líbá ruku, kdykoli se mu k tomu naskytne příležitost.“
„Drahá Ilarie, vy jste vždycky tak roztomilá!“
„Houby,“ řekla vesele. „Možná jí vyřídím, že jste volal.“
Vyřídila jí to. Když jsem znovu zatelefonoval, Alessia to okamžitě zvedla.
„Je mi líto, že jsem předtím byla venku. Tak jak je?“
„Spíš jak je s tebou?“ zeptal jsem se.
„Ale… dobře. Opravdu dobře. Myslím to doopravdy. Co jsem zpátky, jela jsem několik dostihů, dva vítěze. To jde. Pamatuješ se na Brunelleschiho?“
Zamyslel jsem se. „To byl ten kůň, co nevyhrál Derby?“
„Správně. Prostě to je jeden z těch mých vítězů z minulého týdne. Posílají ho do Washingtonu běžet International, a představ si, chtějí, abych tam letěla a jela ho.“ Mluvila starostlivě i se zadostiučiněním.
„Poletíš?“ zeptal jsem se.
„Já… ještě nevím.“
„To má být Washington D. C. v Americe?“ zeptal jsem se.
„Ano, každopádně se tam na dostihovém závodišti v Laurelu pořádá tenhle prestižní dostih. Zvou tam vždycky vynikající koně z Evropy a platí všechny výlohy i trenérům a jezdcům. Já tam nikdy nebyla, ale prý je to skvělé. Tak co myslíš?“
„Pokud můžeš, tak jeď,“ odpověděl jsem.
Chvíli bylo ticho. „To je právě ono. Pokud můžu. Já skoro můžu. Ale musím se rozhodnout nejpozději do zítřka, aby měli případně čas sehnat někoho jiného.“
„Tak s sebou vezmi Ilarii.“
„Ta by nejela,“ řekla Alessia rozhodně, ale pak váhavě dodala: „Nebo myslíš že ano?“
„Tak se jí zeptej.“
„Ano, možná jí řeknu. Stejně, přála bych si, abys mohl jet ty. Kdybys tam byl, tak bych to všechno hravě zvládla.“
„To bohužel nepřichází v úvahu,“ řekl jsem s lítostí. „Ale ty to stejně zvládneš bez problémů.“
Ještě chvíli jsme si povídali, než jsme zavěsili. Já pak uvažoval o tom, jestli bych přece jen nemohl vyloudit týden dovolené a obětovat peníze na

letenku, jenže v té době nás bylo v kanceláři málo, protože Tony Vine musel narychlo odjet do Brazílie a čtyři nebo pět dalších kolegů pracovalo právě na nějaké velice zamotané věci na Sardinii. Věčně jsem v centrále přebíral vzkazy, pokud jsem zrovna neposkytoval rady majitelům dostihových koní. Dokonce i Gerry Clayton přestal skládat své papírové papoušky a papíroval úředně.

Nakonec je vždycky všechno jinak.

Morgan Freemantle, hlavní steward Jockey Clubu, odjel na týden do Laurelu jako čestný host prezidenta závodiště. Zdvořilost dostihového světa.

Druhý den po příletu byl unesen.

Washington D.C.

16

Náš předseda mě vyslal do Jockey Clubu. Tam byli všichni zkamenělí šokem, jako v zakletém zámku.

Bylo tam v tu dobu vůbec málo lidí, a nikdo vlastně nevěděl, kdo má velení. Stádečko bez vůdce. Když jsem se zeptal, kdo z pracovníků klubu přijal první zprávu od únosců, zavedli mě do kanceláře, ve které rovně jako pravítko seděla žena středních let v bílé hedvábné halence a tvídové sukni. Tupě se na mne zadívala a řekla, že jsem přišel ve špatnou chvíli.

„Vy jste paní Berkeleyová?“ zeptal jsem se.

Přikývla s nepřítomnýma očima a myšlenkami byla bůhví kde. Páteř držela vzpřímenou.

„Přišel jsem kvůli panu Freemantlovi.“ Najednou mi připadlo, že jsem to řekl jako „přišel jsem kvůli tomu vodovodu“, a měl jsem co dělat, abych se nedal do smíchu. Paní Berkeleyová se na mne částečně soustředila a řekla: „Vy ale nejste od Liberty Market, nebo ano?“

„Ano.“

„Ach tak.“ Prohlédla si mne. „Jste vy ten člověk, který byl minulý týden u pana Freemantla?“

„Ano.“

„Co hodláte dělat?“

„Dovolíte, abych se posadil?“ ukázal jsem na křeslo vedle velkého, naleštěného psacího stolu.

„Ale samozřejmě, prosím, sedněte si.“ Mluvila jako dáma z horních deseti tisíc. „Obávám se, že jste nás našel poněkud… v rozkladu.“

„Mohla byste mi laskavě říct, jaké jste vlastně převzala zprávy?“ zeptal jsem se.

Dívala se na telefon, jako by se i ten dopustil zločinu. „Beru všechny hovory na soukromé lince hlavního stewarda, pokud je mimo kancelář. Vzala jsem hovor…, ozval se hlas s americkým přízvukem, řekl, že mám dobře poslouchat…, připadalo mi to neskutečné, absolutně neskutečné!“

„Pamatujete si, jak to řekl?“ zeptal jsem se trpělivě. „Doslova?“

„Samozřejmě. Řekl, že hlavní steward byl unesen. Řekl, že bude propuštěn, když zaplatíme deset milionů liber. Řekl, že výkupné musí zaplatit Jockey Club.“ Tupě se na mne zadívala. Byla ještě stále v šoku. „To je vyloučené, rozumíte? Jockey Club nemá takovou hotovost. Jockey Club je úřad. Nemá… majetek.“ Mlčky jsem se na ni díval.

„Pochopte,“ pokračovala, „Jockey Club, to jsou jen lidé, členové, je to prostě klub.“

„Bohatí členové?“ Ohromeně pootevřela ústa.

„Obávám se, že únoscům obecně je srdečně jedno, kde se peníze

vezmou a koho postihne ztráta," řekl jsem suše. „Výkupné samozřejmě srazíme hluboko pod deset milionů, ale příspěvky na konečnou částku asi bude nutné získat od lidí z dostihového světa." Odmlčel jsem se. „Nezmínila jste se o žádných výhrůžkách. On nevyhrožoval?"

Zvolna kývla. „Nezaplatíme-li výkupné, pana Freematla zabijí."

„Stručné a jasné."

„Ten člověk řekl…, že se ještě dnes ozve."

„Zatím se ale neozval?"

Paní Berkeleyová se podívala na nástěnné hodiny. Bylo půl páté. „Volal asi kolem druhé," řekla. „Ohlásila jsem to plukovníku Tensingovi. Ten se domníval, že by mohlo jít o špatný žert, tak jsme zavolali Washington. Pan Freemantle nebyl v hotelu. Spojili jsme se tedy s firmou pro styk s veřejností, která se o pana Freemantla stará. Tam nám řekli, že se včera nezastavil v recepci a že nikdo neví, kde je. Plukovník Tensing jim pak řekl o tom výkupném a oni mu zase řekli, že to sdělí panu Eriku Rickenbackerovi…, to je prezident tamního závodiště…, on že se ihned spojí s policií."

„Ten únosce se nezmínil o tom, že se nemáte spojovat s policií?" Pomalu zavrtěla hlavou. „Ne."

Měla energický, úhledný obličej a prošedivělé kaštanové vlasy. Takové dámy zahajují tisíce dobročinných bazarů a organizují tisíce dětských jezdeckých klubů. Důstojná tvář, plná dobrých úmyslů, a dobře finančně zabezpečená. Takovou ženu vyvede z míry jen něco tak obludného jako to, co se stalo teď. To se ale určitě brzy spraví a paní Berkeleyová bude zase plná činorodé energie.

„Vyrozuměl už někdo britskou policii?" zeptal jsem se.

„Plukovník Tensing usoudil, že nejlepší bude nejdříve se spojit s vaším předsedou. Plukovník Tensing, abyste rozuměl, je…," hledala vhodná slova. „Plukovník Tensing je zástupce licenčního referenta, stará se o registraci majitelů dostihových koní. Teď odpoledne tu nikdo z vyšších funkcionářů není, dopoledne tady byli. Není tu skutečně nikdo, kdo by měl právo rozhodovat na vyšší úrovni. Snažíme se spojit s některým se stewardů, ale nikdo z nich není doma." Odmlčela se. „Víte, takovou věc člověk opravdu nečeká."

„Jistě," přikývl jsem. „Takže nejdřív ze všeho bude třeba informovat naši policii, a ta musí zajistit odposlouchávání všech linek Jockey Clubu. Pak budete muset čekat."

„Čekat?"

„Ano, čekat, pokud bude probíhat jednání o výkupném. Nechci vás strašit, ale může trvat dlouho, než se pan Freemantle vrátí. Co jeho rodina? Jeho žena? Už jí to někdo řekl?"

„Je vdovec," řekla zasmušile.

„Má děti?"

„Má dceru, ale myslím, že spolu moc nevycházejí," řekla váhavě.

„Dcera tuším žije v cizině. Pan Freemantle o ní nikdy nemluví.“

„Promiňte mi mou otázku, pan Freemantle je zámožný?“

Podívala se na mne pohoršené, jako bych se zachoval netaktně. Pak ale přece jen odpověděla. „Nemám tušení. Ale pokud se někdo stane hlavním stewardem, lze předpokládat, že není bez prostředků.“

„Má deset milionů?“

„To určitě ne,“ řekla rozhodně. „Podle běžných měřítek žije skromně.“ Očividně to schvalovala. „Nemá rád, když se zbytečně vyhazují peníze.“

Skromný způsob života a šetrnost se nicméně často objevují i u multimilionářů, pomyslel jsem si, ale nechal jsem si to pro sebe. Poděkoval jsem paní Berkeleyové a vydal se hledat plukovníka Tensinga. Plukovník byl mužské vydání paní Berkeleyové. Zdvořilý, příjemný a zkamenělý šokem.

Zavolal jsem z jeho kanceláře na policii, dal tam věci do pohybu a pak jsem se zeptal, kdo je v nepřítomnosti pana Freemantla v Jockey Clubu nejvyšší šarže.

„Sir Owen Higgins. Dnes dopoledne zde byl…, teď jsme se ho pokoušeli vyhledat…“ Plukovník se tvářil ustaraně. „Jsem si jist, že bude souhlasit s tím, že jsme se s vámi spojili.“

„Určitě ano,“ ubezpečoval jsem ho. „Mohl byste prosím zařídit, aby se tady v budově nahrávaly všechny telefonické hovory? Bez ohledu na to, zda je taky nahrává policie?“

„To zařídím.“

„Kdybyste někoho od nás potřebovali, tak máme nepřetržitou službu.“

Potřásl mi rukou. „Jockey Club je jednou z nejlépe organizovaných společností v celé Británii,“ řekl omluvně. „Tato věc nás ale zastihla nepřipravené. Zítra už se všechno rozběhne, uvidíte.“

Přikývl jsem a odešel. Vrátil jsem se do kanceláře. Uvažoval jsem o tom, jak ani paní Berkeleyová, ani pan plukovník nevěnovali jedinou myšlenku osobnímu utrpení oběti únosu.

Ano, byli v šoku, ale neplakali zoufalstvím.

Sir Owen Higgins formálně pověřil Liberty Market dalším jednáním. Tak se stalo, že jsem následující ráno odletěl do Washingtonu a odpoledne místního času jsem už ujížděl najatým vozem k Laurelu, abych promluvil s panem Rickenbackerem, prezidentem závodiště. Byla to z hlavního města asi hodina jízdy po silnici obklopené zářivě barevnými stromy, zlatými, rudými, oranžovými, žlutými – poslední slavnostní fanfára přírody před příchodem zimy. První listopadové dny: teplé, slunečné a bezvětrné, pod vysokým modrým nebem. Dny, kdy se člověku chce zpívat a jásat. Připadal jsem si bezstarostný a volný, jako vždy v Americe, jako by ty obrovské vzdálenosti člověka prostoupily a oddálily každodenní všední starosti.

Pan Rickenbacker zanechal u brány závodiště zvláštní pokyny, týkající se mé osoby. Měli mne k němu okamžitě dovést. To „okamžitě“ mne nicméně neosvobodilo od orazítkování hřbetu ruky ultrafialovou barvou,

pouhým okem neviditelnou, ale červeně zářící ve světle speciálních lamp. Vysvětlili mi, že to je vstupenka do členských prostor, bez té by mě prý do důležitých dveří nevpustili. Lístek člověk může ztratit nebo ho může někomu propůjčit, i opakovaně. To razítko prý se smyje, ubezpečili mě.

Pan Rickenbacker byl ve svém prezidentském království, v místnostech v nejvyšším patře hlavní tribuny, jelo se tam výtahem, prošlo se kontrolou razítek na ruce, pak halou klubu, další kontrola razítka, a pak nenápadnými dveřmi na úzké schodiště. Nad schody seděl u stolu strážný. Udal jsem své jméno, on si mne vyhledal na seznamu a odškrtl. Pak mne vpustil. Prošel jsem za další roh a byl jsem na místě. Prezidentova jídelna byla zbudovaná ve třech rovinách, a obrovskou prosklenou stěnou bylo odtamtud vidět na dráhu. Stoly pro sto hostů v tu chvíli zely prázdnotou.

Osamělá skupina lidí seděla u jediného stolu na nejnižší úrovni jídelny. Sešel jsem dolů a skupinka se na mne tázavě podívala. Šest mužů a čtyři ženy, všichni náležitě oblečení.

„Pan Rickenbacker?“ zeptal jsem se.

„Prosím.“

Statný člověk s bílými vlasy, vysoký, to se poznalo, i když seděl. Oči se mu leskly kontaktními čočkami, kůži měl hladkou a bledou a byl neobyčejně pečlivě oholený.

„Jsem Andrew Douglas,“ představil jsem se stručně.

„Aha.“ Vstal a potřásl mi rukou. Byl o dobrých dvacet čísel vyšší než já. „To jsou moji přátelé,“ krátce ukázal na své hosty, ale jednotlivě nás nepředstavoval. Pak řekl: „Prosím, omluvte mě na chvíli, musím s panem Douglasem vyřídit jednu úřední věc.“ Pokynul mi, abych ho následoval. Vedl mne po schůdcích vyložených měkkým kobercem do intimnější prostory, do malé místnosti nahoře za jídelnou.

„Tohle je zatraceně nepříjemná záležitost,“ pokynul mi, abych si sedl do křesla. „Morgan mi tu vykládá o tom, jaký malér měl John Nerrity, a vzápětí…“ Máchl bezmocně rukou. „Nám se nikdo z únosců nepřihlásil. Ohlásili jsme to místní policii a do Washingtonu, řekli jsme jim o té žádosti o výkupné, kterou jste dostali v Londýně, takže tady už začali s vyšetřováním. Co vlastně víte o Morganově zmizení?“

„Vlastně nic. Prosím povídejte.“

„Nechcete se něčeho napít? Šampaňské? Skotskou?“

„Ne, děkuju.“

„Máme jednu firmu pro styk s veřejností, která pro nás zařizuje celou řadu věcí. Toto je vysoce společenský týden, chápete? Máme tu spoustu hostů ze zahraničí, pořádáme recepce, tiskové konference, večery pro sponzory. Máme tu čestné hosty – Morgan byl jeden z nich – a pro ty musíme zajišťovat dopravu z hotelu na závodiště a na různé společenské podniky, chápete?“

Přikývl jsem.

„Ta firma pro styk s veřejností najímá vozy od jedné dopravní firmy,

najímá je samozřejmě i se šoférem. Dopravní firma dostane přesné pokyny, kdy koho a kam dopravit, a dá zase příslušné instrukce svým řidičům. Chápete?“

„Ano.“

„Morgan bydlel v Ritz Carltonu, ubytovali jsme ho tam, je to tam pěkné. Účet platí závodiště. Předevčírem měl Morgan přijet na recepci do Baltimoru. Byla to recepce pro tisk…, na náš hlavní dostih přijíždí spousta zahraničních dopisovatelů, tak děláme, co můžeme, aby se tu cítili dobře.“

„Jistě,“ kývl jsem s pochopením. „Ona taková světová publicita taky asi přispěje k větší návštěvnosti.“

Chvíli váhal, než přikývl. Možná že jsem to řekl příliš bez obalu, ale propagace zvyšuje obrat a zisk rodí pracovní příležitosti a celý ten umělý kolotoč nakonec zvýší prodej chleba.

„Morgan se na té recepci neukázal,“ pokračoval Rickenbacker. „Čekali jsme ho…, ubezpečil mě, že přijde. Vím, že chtěl říci, jak je rád, že tu může reprezentovat britský dostihový sport a že také hodlal mluvit o tom, jaké plány má váš Jockey Club pro příští sezonu.“

„On měl mít proslov? Veřejný proslov?“

„Ano, copak jsem to neřekl? Vždycky máme připravené tak tři čtyři řečníky pro tiskovou recepci, ale mluví se vždy jen krátce a neformálně, chápete, většinou je to takové poděkování, však víte. Bylo mi divné, že se Morgan nedostavil, ale starosti mi to nedělalo. Jen mě překvapilo, že ani neposlal vzkaz, ale na druhé straně já ho moc neznám, setkali jsme se poprvé tři dny předtím, takže jsem nevěděl, jak moc dbá na zdvořilostní pravidla, chápete?“

„Ano, chápu.“

Uhladil si svalnatou rukou vlasy. „Naše firma pro styk s veřejností pro Morgana objednala limuzínu. Měli ho vyzvednout v Ritzu a odvést k Harbor Room v Baltimoru.“ Odmlčel se. „Ze závodiště je blíž do Baltimoru než do Washingtonu, chápete, takže řada novinářů bydlí v Baltimoru.“ Znovu se odmlčel. Čekal, až pochopím. „Do recepce v Ritz Carltonu se dostavil uniformovaný šofér a řekl, že čeká na pana Freemantla. Tak z recepce Morganovi zavolali, on sešel dolů, odevzdal klíč od pokoje a s šoférem odešel. Tím to skončilo. Víc nikdo neví.“

„Uměl by někdo z recepce toho šoféra popsat?“

„Pamatují si jen, že byl v uniformě a šoférské čepici. Prý toho moc nenamluvil, ale mají dojem, že měl nějaký cizí přízvuk. Ovšem v městě, kde žijí všechny možné národnosti, taková věc nikomu nepřijde nápadná.“

„Co se stalo s tím skutečným šoférem?“

„Se skutečným…? Ach tak, nic. V recepci říkají, že se tam pak objevil ještě jeden řidič, a oni mu oznámili, že pana Freemantla už někdo odvezl. Šoféra to sice překvapilo, ale zase ne moc. Při tak rozsáhlé akci se prostě občas něco poplete. Hlásil se na svém dispečinku a tam mu přidělili jinou jízdu. Na dispečinku usoudili, že se Morgan asi svezl do Baltimoru s

nějakými známými. Nelámali si s tím hlavu, tu objednanou jízdu stejně vyúčtují, nebudou na tom tratit.“

„Takže to nikomu nedělalo starosti.“

„Jistě že ne. Ta firma pro styk s veřejností volala ráno do Ritzu, tedy včera ráno, kde jim v recepci řekli, že tam visí Morganův klíč, a že tedy Morgan už patrně odjel. Ne, nikomu to nedělalo starosti až do té chvíle, kdy nám zavolal plukovník Tensing. Myslel jsem, že jde o žert.“ Chvíli mlčel. „Zrovna jsem snídal.“

„To musel pro vás být pěkný šok. A co tisk, vědí už novináři, jakou mají pod nosem senzaci?“

Poprvé jsem zahlédl, že mu v očích zazářila jiskra smyslu pro humor. Řekl, že zatím je věc ve stadiu nepotvrzené „kachny“, „ale to víte, že to mezi lidmi od tisku bzučí jako v úle.“

„Když nic jiného, tak váš dostih díky téhle aféře vstoupí do dějin.“

„Obávám se, že máte pravdu.“ Byl trochu rozpačitý, nevěděl, jestli se z takové reklamy smí radovat, měl pocit, že se nesluší, aby radostí tančil.

„Říkal jste, že jste to hlásili policii,“ poznamenal jsem.

„Jistě, hlásili jsme to tady i do Washingtonu. Vzal si to Washington.“

Přikývl jsem a zeptal se, který policejní sbor převzal vyšetřování, protože jsem věděl, že v hlavním městě je pět různých sborů.

„Metropolitní. Jasně že o věc projevily zájem FBI a Úřad pro pohřešované, ale pak se nějak mezi sebou dohodly, že to patří městu. Vyšetřování vede kapitán Kent Wagner. Řekl jsem mu, že přijedete. Prý vás za ním mám poslat, když budete chtít.“

„To bych rád.“

Vytáhl z vnitřní kapsy náprsní tašku a z té navštívenku. „Tady máte.“ Vytáhl další vizitku. „A tady… tady máte moje telefonní číslo domů. Kdybyste mě nenašel na závodišti, tak mi zavolejte domů.“

„Dobře.“

„Zítra dopoledne máme snídani pro tisk, přijdou tam všichni trenéři a jezdci ze zahraničí, koná se to tady dole, v klubu.“ Chvíli mlčel. „Míváme takové snídaně před většinou velkých dostihů tady ve Státech…, už jste se něčeho takového zúčastnil?“

„Ne.“

„Jestli chcete, tak zítra přijďte, třeba vás to bude zajímat. Zařídím, aby vás vpustili.“

Poděkoval jsem mu, i když jsem si nebyl jistý, zda na to budu mít čas. Dobromyslně přikývl. Taková drobnost, jako je únos předního představitele britského dostihového sportu, zřejmě nemohla zbrzdit velkolepou organizaci celotýdenních radovánek.

Požádal jsem ho ještě, jestli bych si mohl zavolat do Anglie, do podniku, než se vydám do Washingtonu na policii. Velkoryse ukázal na telefon.

„Samozřejmě, jen si zavolejte, je to soukromá linka. Udělám

pochopitelně všechno, co budete potřeboval, chci vám pomoci, chápete? Já Morgana dohromady neznal, a naše závodiště přece nemůže za to, že ho unesli, to snad každý uzná…, ale pokud je v naší moci vám nějak pomoci…, uděláme, co můžeme.“

Znovu jsem poděkoval a šel zavolat Londýn. Ozval se mi Gerry Clayton.

„Copak ty vůbec nechodíš domů?“ zeptal jsem se ho.

„Někdo tady být musí,“ zanaříkal. My ale všichni věděli, že žije osaměle a že se nejlíp cítí v kanceláři.

„Jsou nějaké zprávy z Jockey Clubu?“

„To bych řekl. Mám ti přehrát pásku, co jim přišla expres?“

„Spusť.“

„Tak moment.“ Chvíli bylo ticho, pak se ozvalo jakési klapání. Pak tvrdý, pronikavý americký hlas.

„Jestli vy Angláni v Jockey Clubu chcete svýho Freemantla zpátky, tak dobře poslouchejte. Bude vás to stát deset milionů anglickejch liber. Nechceme to v bankovkách. Zaplatíte šekem, a Freemantla nedostanete, dokud ty šeky nebudou proplacený. Máte na to tejden. Za tejden dostanete další pokyny. Kdybyste to zdržovali, tak Freemantle přijde vo prsty. Za každej zbytečnej den dostanete expres jeden prstíček, první od teďka za čtrnáct dnů. A žádný fóry. Vy v Jockey Clubu prachy máte. Buď si Freemantla od nás koupíte, nebo ho zabijem. To vám zaručujem. Když nenavalíte prachy, nebude nic, nevrátíme vám ani jeho mrtvolu. A zabíjet ho budeme pomalu. Bude vás proklínat. Jasný? Bude křičet. Slyšíte? Žádná rána z milosti, zkape hezky pomalu. Až ho budeme zabíjet, tak vám nahrajem, jak řve. Jestli to takle nechcete, tak koukejte navalit prachy.

Freemantle s váma chce mluvit. Tak poslouchejte.“

Chvíli bylo ticho, pak se ozval Freemantlův hlas. Mluvil zřetelně a jasně, a ve srovnání s předchozím hlasem neobyčejně kultivovaně.

„Pokud nezaplatíte výkupné, budu zabit. Tak mi to bylo řečeno, a já tomu věřím.“

Ozvalo se klapnutí. „Tak co, slyšel jsi to všechno?“ zeptal se. Gerry Clayton.

„Ano.“

„Co si o tom myslíš?“

„Že to je tentýž člověk, určitě!“

„Ano. Je to stejný styl.“

„Jak dlouho ještě budeš mít službu v centrále?“

„Do půlnoci, u vás do sedmi večer.“

„Já ti pravděpodobně ještě jednou zavolám.“

„Klidně. Tak mnoho zdaru.“

Poděkoval jsem Rickenbackerovi a odjel do Washingtonu. Po několika nezdařených pokusech jsem našel oblastní velitelství a kapitána Wagnera.

Kapitán vypadal přímo jako odstrašující prostředek proti zločinu. Byl vysoký, statný, s tvrdýma očima, mluvil tiše a připomínal kobru. Mohl být

tak padesátník, měl ulízané tmavé vlasy a mírně skloněnou hlavu zápasníka. Bylo mi jasné, že je rozhodný a velmi inteligentní. Potřásl mi krátce rukou, prohlédl si mě od hlavy až k patě a hned si mě zařadil.

„Únosci to u nás nemají snadné, málokdy jim to tady ve Státech projde, a tohle nebude žádná výjimka," prohlásil.

V zásadě jsem s ním souhlasil. V úspěšném boji proti únosům s Američany těžko mohl někdo soutěžit.

„Co mi povíte?" zeptal se suše a já na něm viděl, že toho ode mne moc neočekává.

„Povím vám toho hodně."

Ještě chvíli se na mne díval, pak otevřel dveře své prosklené kanceláře a křikl přes řadu psacích stolů ve vedlejší místnosti: „Pošlete ke mně poručíka Stavoskiho."

Jeden z mnoha mužů v modré uniformě vstal a šel vykonat rozkaz. Díval jsem se skleněnou stěnou na rušnou, ale spořádanou činnost v místnosti, kde všelijak pobíhali lidé, zvonily telefony, klapaly psací stroje, blikaly obrazovky terminálů a na stoly putovaly kalíšky kávy. Poručík Stavoski byl obtloustlý muž tak ke čtyřiceti, s mohutným smutným knírem a zdravým sebevědomím. Bez nadšení si mě prohlédl. Asi ze zvyku.

Kapitán mu vysvětlil, kdo jsem. Stavoskimu to nijak neimponovalo. Kapitán mě vyzval, ať mluvím. Poslušně jsem otevřel aktovku a vytáhl z ní různé předměty, které jsem položil na psací stůl.

„Domníváme se, že jde o třetí, ne-li čtvrtý případ ze série únosů, jejichž autorem je jeden a tentýž člověk. Anglický Jockey Club dnes obdržel kazetu od únosců Morgana Freemantla. Zařídil jsem, abyste si tu kazetu mohli poslechnout telefonicky, pokud budete chtít. Dále jsem s sebou přinesl pásky s žádostí o výkupné z těch předchozích dvou případů." Ukázal jsem na kazety položené na stole. „Bude vás zajímat podobnost těch nahrávek." Chvíli jsem se odmlčel. Jedna z nich je v italštině."

„V italštině?"

„Ano, únosce je Ital."

To je nepotěšilo.

„Mluví anglicky," dodal jsem. „Ale v Anglii si na namluvení kazety najal místního člověka, a hlas na té dnešní kazetě je zase americký."

Wagner našpulil rty. „Tak si poslechneme tu dnešní," řekl, podal mi telefon a stiskl nějaké knoflíky. „Ten hovor si zaznamenáme, taky od téhle chvíle budeme nahrávat i náš rozhovor."

Přikývl jsem a vytočil číslo Gerryho Claytona. Ten znovu pustil do telefonu nahrávku únosce. Útočný, hrubý hlas zesílený aparaturou kapitána Wagnera zaplnil celou místnost. Oba policisté naslouchali se stoupajícím znechucením.

Poděkoval jsem Gerrymu a zavěsil. Wagner beze slova natáhl ruku a díval se na kazety, které jsem přinesl. Podal jsem mu nahrávku od Nerrityových. Vložil kazetu do přehrávače a spustil. Výhrůžky malému

Dominikovi, hrozba, že nevrátí ani jeho mrtvolu, to vše burácelo místností jako ozvěna. Wagner i Stavoski zvážněli. Uvěřili mi.

„Je to tentýž chlap,“ řekl Wagner a vypnul přehrávač. „Mluví jiný hlas, ale vede ho stejný mozek.“

„Ano,“ přikývl jsem.

„Zavolejte Rosselliniho,“ řekl Wagner a tentokrát vystrčil hlavu ze dveří Stavoski, aby vydal rozkaz. Rossellini, mladý, tmavovlasý člověk s větším nosem, typický Američan, se rozpomněl na své italské předky a plynně překládal slova třetí kazety. Když došlo na poslední výhrůžky, týkající se Alessie, zaváhal a zmlkl. Neklidně se kolem sebe rozhlédl, jako by se nejraději někam schoval.

„Co je?“ zeptal se Wagner.

„Ten chlap říká…,“ napřímil záda. „Poctivě řečeno, pane kapitáne, já bych to radši ani neopakoval.“

Přispěchal jsem mu na pomoc: „Ten chlap říká, že feny jsou zvyklé na psy, a že všechny ženy jsou feny, čubky.“

„Chcete říct…“

„Ano, tímhle vyhrožovali, aby úplně vyřídili otce. Přitom neměli vůbec v úmyslu tu hrozbu splnit. Té dívce nevyhražovali ani v nejmenším, ani jí nijak neubližovali, ani se jí nedotkli.“

Rossellini se na mne vděčně podíval a odešel. Vyprávěl jsem pak Wagnerovi a Stavoskimu, jak všechno proběhlo v Itálii, co se potom přihodilo v Anglii, v čem si ty dva případy byly podobné a jak by to mohlo přispět ke zdaru vyšetřování současného případu. Poslouchali mlčky a bez výrazu. Co si mysleli, nechávali si pro sebe.

„Tak si to shrneme,“ Wagner se konečně pohnul. „Za prvé: ten Guiseppe-Peter si pravděpodobně najal ve Washingtonu dům, a to nejspíš v dosažitelné vzdálenosti od Ritz Carltonu, a to nejspíš v průběhu minulých osmi týdnů. Pokud jsem správně rozuměl, tak pan Freemantle přijal pozvání pana Rickenbackera před osmi týdny.“

Přikývl jsem. „Tenhle údaj mám z Jockey Clubu.“

„Za druhé: jede v tom nejspíš tak pět nebo šest únosců, a až na Giuseppa-Petera to budou samí Američané. Za třetí: ten Guiseppe-Peter má dobrý zdroj informací v dostihovém světě, takže tam by ho lidé měli znát. Za čtvrté…,“ a v tu chvíli se poprvé usmál. „Dá se předpokládat, že Morgan Freemantle toho času poslouchá Verdiho.“

Sáhl po fotokopii kresby Giuseppa-Petera.

„Tímhle vylepíme celé město,“ řekl. „Když toho chlapa poznal malý Nerrity, tak by ho měl poznat každý.“ Když se na mne podíval, nebyl to sice přátelský pohled, ale taky už nebyl jedovatý.

„Je to jen otázka času,“ dodal.

„Ano…, jenže…,“ ozval jsem se nesměle, „nesmíte zapomínat, že jakmile únosce zjistí, že mu jste na stopě, tak Morgana Freemantla zabije. Vůbec nepochybuju o tom, že to myslí smrtelně vážně. Zabije ho a zakope.

Pro malého Dominika připravili hrobku, kterou by nikdy nikdo nenašel.“

Wagner se na mne zamyšleně zadíval. „Vy z toho Giuseppa-Petera máte strach?“

„Jako z protivníka… ano, mám.“

Oba mlčeli.

„Má dobré nervy,“ pokračoval jsem. „Myslí, kombinuje, je odvážný. Takový člověk by se nedal právě na tuhle dráhu, kdyby nebyl odhodlaný zabíjet. Většina únosců zabíjí. Giuseppe-Peter by určitě oběť zabil, kdyby to považoval za nutné, a určitě by věřil, že mu to projde. Nezabíjel by nikoho pomalu, to ne, ale vidět, že mu to nevychází, tak by vraždil a dal se na útěk, o tom jsem přesvědčený.“

Kent se díval do země. „Nenapadlo vás, Andrewe, že vás Giuseppe-Peter nejspíš nemá moc rád?“

Překvapilo mě, jak mne oslovil křestním jménem, ale vítal jsem to jako znamení, že nám to se spoluprací půjde. Odpověděl jsem mu náležitě:, Já si myslím, že vůbec neví, že existuju, Kente.“

Přikývl a nepatrně se usmál. Kontakt jsme navázali, byli jsme spolubojovníci.

17

Únosci se neozývali. Mezi členy Jockey Clubu (v očekávání blízkého oškubání) panovalo spravedlivé rozhořčení, světový sportovní tisk byl pobouřený a éterem poletovala zděšená a pohoršená slova. Na místě samém se ale přes noc neodehrálo vůbec nic. Následkem toho jsem se vydal na „snídani pro tisk“ s lehkým srdcem a čistým svědomím, s nadějí, že uvidím Alessii.

Prostory klubu už byly přecpané lidmi, když jsem dorazil, a naplněné vysokými hodnotami decibelů. V mnoha rukou jsem viděl skleničky s pomerančovou šťávou, a na mnohých ramenou fotoaparáty se širokoúhlým objektivem. Reportéři neusedli, přecházeli sem a tam, mísili se s davem, špicovali uši, snažili se zaslechnout, o čem kdo hovoří, hledali senzace. Většina z nich se znala, zdravili se a plácali po zádech, jak se míjeli. Trenéři drželi malé tiskovky v úzkých kroužcích a tisk se k nim vinul v naději, že zachytí klíčová slova. Majitelé postávali vedle a tvářili se buď zmateně, nebo znuděně, podle toho, kolik takových příležitostí, už zažili. Tu a tam, jako gazely uprostřed stáda, jako mutace druhu, stáli drobní křehcí tvorové se vzpřímenou šíjí, kterým se všichni klaněli jako božstvům.

„Přejete si pomerančovou šťávu?“ ozvalo se vedle mne a někdo mi podal skleničku.

„Děkuju.“

Nezahlédl jsem Rickenbackera ani nikoho jiného, koho bych znal.

Alessia nikde. Všechny gazely byly mužského pohlaví.

Potuloval jsem se kolem s pocitem marnosti, protože pokud tu není Alessia, nemusel jsem sem chodit. Bylo mi ale divné, že by takovou příležitost vynechala.

Věděl jsem, že přijela na pozvání závodiště. Její jméno stálo na seznamu účastníků snídaně venku na vývěskové tabuli jako jméno jezdkyně Brunelleschiho. Četl jsem si ten seznam a pil pomerančovou šťávu. Čtrnáct jezdců, tři z Anglie, dva z Francie, jeden z Itálie, dva z Kanady, dva z Argentiny, ostatní Američané. Alessia mezi nimi jediná žena.

Pak se najednou jako na povel celý dav pohnul do další veliké místnosti, kde byly prostřené stoly s ubrusy, květinami, talíři a příbory. Nejdřív mě napadlo, že to tam mají už přichystané na oběd, ale byl to omyl. Snídaně byla skutečně pravá snídaně, nejen šťáva vestoje, ale vajíčka se slaninou a horké topinky, to vše s obsluhou.

Loudal jsem se vzadu, uvažoval jsem o tom, jestli nemám odejít, když vtom někdo vedle mne užasle vydechl: „Andrewe?“ Otočil jsem se. Tak přece jenom tu byla! Úzký drobný obličej byl už pevný a sebejistý, hlava

vztyčená, tmavé kudrny se leskly zdravím a oči jí zářily.

Do té chvíle jsem vlastně nevěděl, co k ní cítím. Neviděl jsem ji šest týdnů, a předtím jsem o ní uvažoval jako o někom, kdo patří k mé práci, pravda, jako o někom příjemném, jako o oběti, kterou jsem si oblíbil, ale která zase z mého života zmizí jako všechny ostatní. Když jsem ji ale tehdy ráno uviděl, byl to pro mne přímo tělesný otřes, jako by mi někdo vstříkl do krve omamný jed. Napřáhl jsem náruč a přitiskl ji k sobě. Cítil jsem, že se taky na okamžik ke mně hladově přivinula.

„Tak co?“ podíval jsem se jí do očí. „Nechceš milence?“

Zalapala po dechu, zasmála se, ale neodpověděla. „Sedíme tamhle,“ ukázala. „Už jsme tu seděli předtím, čekali jsme, až se to sem navalí. Když jsem tě zahlédla, nechtěla jsem věřit svým očím. Pojď, u nás u stolu je volné místo, pojď k nám přisednout.“

Přikývl jsem. Vedla mne. Nepřijela s Ilarii, přijel s ní sám Paolo Cenci. Vstal, když jsem se k němu blížil, a místo aby mi potřásl rukou, sevřel mě do pravého italského objetí, hruď na hruď, tvář na tvář. Upřímně mne vítal.

Kdybych ho potkal nečekaně někde na americké ulici, snad bych ho ani nepoznal, toho sebevědomého, vyrovnaného, suverénního podnikatele. Stal se z něj zase člověk, kterého jsem neznal, schopný, vážený muž z portrétu. Třesoucí se troska, kterou jsem poznal před pěti měsíci, zmizela, zbyla z ní jen vzpomínka, jak po uzdravení zmizí nemoc. Přál jsem mu to, ale připadal mi cizí. V žádném případě jsem neměl v úmyslu připomínat mu společně prožité dny úzkostí.

Cenci takové zábrany neměl. „Tenhle člověk nám vrátil Alessii,“ vysvětloval vesele italsky třem dalším hostům u stolu. Alessia se na mne krátce podívala a skočila mu do řeči: „Tati, Andrew není rád, když se o tom mluví.“

„Ale holčičko, přece o tom běžně nemluvíme.“ Přátelsky se na mne usmál. „Seznamte se s Beatricí a Brunem Goldoniovými,“ řekl anglicky. „Jsou to majitelé Brunelleschiho.“

Potřásl jsem si rukou s nepřístupně se tvářícím šedesátníkem a jeho o něco mladší, nervózní ženou. Oba vlídně kývli, ale nepromluvili.

„A tohle je Silvio Lucchese, Brunelleschiho trenér,“ představil mi Cenci třetího hosta.

Podali jsme si ruce. Byl hubený, tmavovlasý a připomínal mi Pucinelliho. Byl zvyklý velet, ale v tu chvíli byl v nevýhodě, protože nemluvil dobře anglicky.

Paolo Cenci ukázal na volnou židli mezi Alessii a Beatricí Goldoniovou. Když se všichni v místnosti usadili, zavládlo ticho. Vešel Rickenbacker. Prošel se svým průvodem celou jídelnou až k čelnímu stolu.

Zůstal stát za středem stolu. Bílé vlasy měl jako svatozář. „Vítám vás všechny na závodišti v Laurelu. Mám radost, že zde dnes ráno vidím tolik hostí ze zahraničí. Jak asi teď už většina z vás ví, jeden host tu chybí.

Mluvím samozřejmě o Morganu Freemantlovi, o hlavním stewardovi anglického Jockey Clubu, který byl k všeobecnému zármutku a pohoršení přede dvěma dny unesen. Samozřejmě že se činí vše pro jeho osvobození. Budeme vás informovat. Teď vám ale přeji dobré chutnání, a řeči až potom.“

Mezi stoly se rozběhl celý roj číšnic. Asi jsem taky něco jedl, ale co, to nevím, myslel jsem jen na to, co cítím k Alessii, na to, že je vedle mne, na otázku, na kterou mi neodpověděla. Chovali jsme se k sobě civilizovaně a zdvořile. Já mluvil velmi málo, protože se hovořilo italsky. Pokud jsem něco řekl, tak stručně a opatrně.

Goldoniovi vyprávěli, jak se těší ze svého výletu do Ameriky, ale ta radost na nich vidět nezbyla.

„Máme trému ze zítřejšího dostihu,“ vysvětlovala Beatrice. „Vždycky máme trému, nemůžeme si pomoct. Rozumíte mi?“

„Já líp rozumím, než mluvím.“

To ji uklidnilo. Spustila naplno a zcela ignorovala přísné a varovné pohledy svého muže. „My jsme ve Washingtonu poprvé,“ švitořila. „Takové krásné, vzdušné město! Přijeli jsme před dvěma dny… V neděli jedeme do New Yorku. Znáte New York? Kam se tam máme jít podívat?“

Odpovídal jsem, jak nejlíp jsem uměl, ale moc jsem se na paní Beatrici nesoustředil. Její muž mezitím občas něco prohodil k Lucchesemu o Brunelleschiho vyhlídkách, Lucchese taky občas něco pronesl, ale člověk poznal, že to všechno omílají už bůhví pokolikáté, jako sbor v antické hře při padesáté repríze. Paolo Cenci mi nejmíň pětkrát sdělil, jak je rád, že mne vidí. Alessia snědla vajíčko natvrdo, jinak nic.

Když roznesli hektolitry kávy, došlo konečně na hlavní program. Spočíval v krátkých rozhovorech se všemi trenéry a žokeji, i s několika majiteli koní, kteří měli následující den běžet v hlavním dostihu. Sportovní reportéři kladli otázky a Rickenbacker mnohomluvně představoval jezdce. O koních se všichni dozvěděli všechno možné, a jistě to zase rychle zapomněli.

Alessia tlumočila Lucchesemu, překládala otázky a lehce redigovala odpovědi. Všem vysvětlila, že Brunelleschi vlastně nic neznamená, že to je prostě jméno architekta, který projektoval skoro celou Florencii, něco jako Wren v Londýně, dodala. Reportéři si to zapsali. Zapsali si vůbec každé slovo, které pronesla, a dívali se na ni milostivě. Když mluvila za sebe, prohlásila upřímně, že kůň jde dobře, jen když má před sebou volno, a že není rád tísněný.

„Jaké to bylo, být unesená?“ zeptal se jí někdo.

„Hrozné,“ usmála se, pak zaváhala, a nakonec ještě řekla, že velice cítí s Morganem Freemantlem a doufá, že bude brzy na svobodě.

Pak si rychle sedla. „Když jsem se dozvěděla o Morganu Freemantlovi, ihned jsem si samozřejmě vzpomněla na tebe… Napadlo mě, že se možná někdo obrátí na vaši firmu. Proto jsi přijel, ne? Nepřijel jsi přece na

dostihy.“

„Přijel jsem z obou důvodů.“

Zavrtěla hlavou.“Práce je nejpřednější,“ řekla suše. „Myslíš, že ho najdeš jako Dominika?“

„To je krajně nepravděpodobné.“

„Teď na to pořád myslím.“

„Nemysli na to…“

„Já si nemůžu pomoct. Od okamžiku, kdy jsem se dozvěděla…, dnes ráno, když jsme přišli na závodiště…, pořád na toho člověka myslím.“

Beatrice Goldoniová už zase brebentila naplno. Vyprávěla mně i Alessii (ta to jistě slyšela už mnohokrát), jaký to byl strašný šok, když slyšela, že drahou Alessii unesli, a teď ten chudák člověk, a jak bylo dobře, že jsem dopomohl Alessii na svobodu… Napadlo mě, že musím být rád, že se u našeho stolu mluví italsky a je krajně nepravděpodobné, že by nějaký novinář rozuměl, co si povídáme.

Nakonec jsem ji zarazil. Popřál jsem jí mnoho zdaru do hlavního dostihu a začal jsem se se všemi loučit. Alessia pak vstala a šla mne vyprovodit ven. Pomalu jsme procházeli halou zaplavenou světlem. Šli jsme se podívat skleněnou stěnou na dráhu.

„Zítra ti tady budu tleskat,“ řekl jsem.

Tvářila se spíš ustaraně než polichoceně. „To záleží na tom, jakou měl Brunelleschi cestu.“

„Copak on tady není?“

„Ale je, samozřejmě, ale nikdo neví, jak se cítí. Třeba se mu stýská…, nesměj se, třeba mu tu nechutná pitná voda, jako mně, co člověk ví, co si takový kůň myslí. Koně taky mají své záliby a předsudky, nezapomeň, těm může zkazit náladu bůhví co, že to člověka ani nenapadne.“

Vzal jsem ji zkusmo kolem ramen.

„Tady ne,“ řekla.

Pustil jsem ji. „Tak kde?“

„Víš určitě, že…“

„Nebuď bláhová, přece bych to neříkal…“

Měla úsměv na tváři a v očích, na mne se ale nepodívala, dívala se na dráhu.

„Já bydlím v Sheryattu,“ řekl jsem. „Kde bydlíš ty?“

„V hotelu Regency, bydlíme tam všichni, Goldoniovi, Silvio Lucchese a my s tatínkem, všichni jsme hosty závodiště. Jsou tu ohromně velkorysí, je to k neuvěření.“

„Co takhle jít na večeři?“

„To nemůžu. Jsme pozvaní na italské vyslanectví, tatínek se zná s vyslancem…, tam jít musím.“

Přikývl jsem.

„Ale mohli bychom se třeba odpoledne projet. Upřímně řečeno, nechce se mi tady strávit celý den. Byli jsme tu včera…, ukazovali všem

zahraničním jezdcům, co je čeká. Dnes je volno."

„Tak já na tebe tady počkám, přímo tady."

Šla to říct otci, ale hned se vrátila s tím, že se všichni jdou podívat do stodol a z toho že prý se taky nemůže vyzout, a jestli bych nechtěl jít taky.

„Do stodol?" podivil jsem se.

Pobaveně se na mne podívala. „V Americe říkají stájím stodola."

Tak se stalo, že jsem za malou chvíli s polovinou účastníků snídaně kráčel a díval se za scénu závodiště, na krmení, čištění stájí, hřebelcování, sedláni, cvaly, „krokování", to když kůň po práci pomalu vychládá. Kolem mne to přitom stále vřelo jak v kotlíku, probíhaly malé tiskovky a trenéři pronášeli věštby hodné Sibyly.

Slyšel jsem jednoho trenéra domácího koně, jak s pevnou sebedůvěrou sděluje tisku, že je nic nepředhoní.

Jeden z reportérů se zeptal: „A co zahraniční koně? Nemáte mezi nimi konkurenta?"

Trenér se rozhlédl a náhodou uviděl Alessii, stojící vedle mne. Usmál se a kavalírsky prohlásil: „Brunelleschi je určitá hrozba."

Sám Brunelleschi se ve svém boxu tvářil lhostejně. Dozvěděl jsem se, že Silvio Lucchese přivezl šampiónovi z Itálie žrádlo, aby neztratil chuť k jídlu, a že Brunelleschi včera večer dobře žral (dobré znamení) a že nepokopal svého stájníka, což občas dělává, když má špatnou náladu. Všichni ho opatrně pohladili po hlavě, ale každý si dal pozor, aby mu nestrkal prsty k hubě. Vypadal vznešeně a hrozivě, jako náladový despota. Nikdo se ho nezeptal, jak mu chutná pitná voda.

„Není zrovna oblíbený," řekla Alessia, když se napřed přesvědčila, že jsme z doslechu majitelů. „Mám dojem, že se ho Goldoniovi bojí."

„Já se ho bojím taky."

„Jenže on si ten svůj vztek a špatnou náladu vybíjí v dostihu, proto vyhrává." Zadívala se na tu velkou, tmavou, neklidnou hlavu se smutnou něhou. „Říkám mu, že je darebák, a docela spolu vycházíme."

Měl jsem pocit, že Paola Cenciho těší, že se mnou Alessia stráví odpoledne. On sám, Lucchese a Bruno Goldoni se chystali na dostihy, Beatrice s tajemným a hříšným úsměvem prohlásila, že zajde v hotelu k holiči a pak nakupovat. K mé nelibosti Paolo Cenci navrhl, že bychom s Alessii měli zavézt paní Goldoniovou do Washingtonu, že je zbytečné objednávat limuzínu, Tak jsme tedy naši první společnou hodinu trávili i s Beatricí, štěbetala bez přestávky, ale dohromady nic neřekla. Měl jsem dojem, že jakmile se oddělila od svého muže, i když jen dočasně, ihned ožila. Když jsme ji vysazovali u hotelu, měla růžové tváře a viditelně špatné svědomí.

„Chudák Beatrice, člověk by si skoro myslel, že má schůzku s milencem, a ne že jde nakupovat," usmála se Alessia, když jsme vyjížděli.

„Zato ty se vůbec nečervenáš."

„Já ti taky nic neslíbila."

„To je fakt.“ Zastavil jsem pak v jedné postranní ulici a vytáhl mapu. „Co chceš vidět? Lincolnův památník, Bílý dům?“

„Já tu byla před třemi lety jako turistka, všude nás provezli.“

„Výborně… Nevadilo by ti, kdybychom prostě jen tak jezdili? Rád bych viděl, jak některé z těchhle ulic vypadají.“

Nechápavě přikývla. Po chvíli se zeptala: „Ty hledáš Morgana Freemantla, viď?“

„Hledám čtvrť, která by se zdála pravděpodobná.“

„Co myslíš, že by bylo pravděpodobné?“

„No… určitě ne průmyslová čtvrť…, ani staré, zanedbané čtvrti… Černošská čtvrť to taky nebude. Ani někde, kde je park nebo muzeum, vládní úřady, ani kde bydlí diplomaté…, kde jsou vyslanectví…, ani kde jsou činžovní domy s domovníkem, nebo kde je nákupní středisko, kde jsou banky, školy, koleje, prostě nikde, kde jsou studenti.“

„Co tedy zbývá?“

„Soukromé vilové čtvrti někde na okraji města, takové, kde sousedé nevidí člověku do talíře. Předpokládám, že to bude severně nebo jihozápadně od centra, protože tím směrem je Ritz Carlton.“

Jezdili jsme dost dlouho metodicky křížem krážem po tom rozlehlém městě, podle mapy, hlavně severním a západním kvadrantem oblasti. Na mnoha místech to bylo velmi hezké, na místech, kam turista nezavítá. Vilových čtvrtí bylo nekonečně, ty mohly Morgana Freemantla snadno beze stopy pohltit.

„Stejně, zajímalo by mě, jestli jsme kolem něj třeba už neprojeli,“ řekla jednu chvíli Alessia. „Při té představě mně běhá mráz po zádech. Pořád na toho člověka myslím. Je tak strašlivě sám… a asi tady někde blízko.“

„To nemůžeme vědět, třeba je dál od města,“ řekl jsem. „Jenže únosci zřídkakdy volí opuštěné farmy nebo jiná osamělá místa, spíš si vyberou nějakou zalidněnou končinu, kde nikomu nepřijde divné, když odněkud vychází a vchází víc lidí.“

Obrovská rozloha města člověka odrazovala, i když jsme se soustředili jen na severozápadní oblast. Až budou k dispozici seznamy pronájmů z poslední doby, nebude jich jedenáct, ale celé stovky, ne-li tisíce. Kent Wagner má neřešitelný úkol a nám nezbude než úspěšně vyjednávat, v případě Morgana Freemantla nemůžeme očekávat další zázrak.

Projížděli jsme ulicemi kolem katedrály, jen jsme si prohlíželi krásné domy s ozdobnými pilíři a balkony s bílým krajovitým zábradlím. Byly to vlídné, obydlené domy s mladými rodinami, U všech schodů ležely vyřezané dýně.

„Co to je?“ zeptala se Alessia a ukázala na rozšklebené tváře velikých oranžových plodů před jedněmi dveřmi.

„Přece byl před několika dny Halloween.“

„Aha, to je pravda. My máme Dušičky.“

Na Massachusetts Avenue jsme míjeli Ritz Carlton. Přibrzdil jsem.

Prohlíželi jsme si ten důstojný hotel lidských rozměrů s modrými baldachýnky nad okny, odkud Morgana unesli. Pak jsme projeli po Dupont Circle a zamířili zpět k centru. Město bylo z větší části vystavěné na principu paprskovitých ulic vybíhajících z kruhových středů, jako Paříž. Bylo to sice elegantní, ale krásně se tam bloudilo. Ten den jsme několikrát jezdili dokola.

„Je to tu hrozně veliké, až je z toho člověk zmatený, neuměla jsem si to představit," vzdychla Alessia.

„Už jsme toho najezdili dost. Nemáš hlad?"

Bylo půl třetí, ale čas neznamenal v hotelu Sheryatt nic. Šli jsme do mého pokoje ve dvanáctém poschodí té neosobní obrovské budovy a objednali si nahoru avocado a krevetový salát. Alessia se pohodlně usadila v křesle a poslouchala, jak telefonuju s Kentem Wagnerem.

Jestli prý jsem si sakra uvědomil, že se celá Amerika dala do pohybu a že všichni projíždějí Washingtonem, a že seznam pronájmů z poslední doby by klidně stačil přemostit řeku Potomac.

„Hledejte dům bez dýní," radil jsem mu.

„Cože?"

„Kdybyste byl únosce, vyřezával byste si pro Halloween dýně a strkal je před dveře?"

„Nejspíš ne," nepatrně se zasmál. „Na takovouhle blbost může přijít jen Anglán."

„Jo. A kdybyste mi něco chtěl, tak jsem večer v hotelu Sheryatt a zítra na dostizích."

„Jasný."

Pak jsem zavolal Liberty Market, ale v Londýně se zřejmě nic nedělo. Nad Jockey Clubem visel mrak hněvu jeho pobouřených členů a sir Owen Higgins se na víkend uchýlil na své venkovské sídlo v Gloucestershiru. Pan Hoppy od Loydů se prý zlomyslně smál, protože Jockey Club sice všem poradil, aby se nechali pojistit proti vydírání, ale sám se pojistit nedal. Jinak se prý nedělo vůbec nic.

Donesli nám jídlo a my snědli dávky vhodné pro žokeje. Pak Alessia odstrčila talíř, zadívala se na svou skleničku s vínem a řekla: „Teď asi přišla chvíle rozhodnutí, že?"

„Rozhodovat se budeš jen ty, stačí říct ano, nebo ne," řekl jsem mírně. Nepodívala se mi do očí.

„Bylo by… ne… přijatelné?"

„Samozřejmě," odpověděl jsem vážně.

„Já…," zhluboka se nadechla, „já bych strašně ráda řekla ano, ale když já…" Odmlčela se. Zkusila to znovu. „Já nějak nemám potřebu…, prostě od toho únosu…, myslela jsem na něžnosti, na lásku, ale jsem jako z kamene…, měla jsem asi dvakrát schůzku s Lorenzem, chtěl mě políbit, ale připadalo mi…, že jeho rty chutnají jako guma." Úzkostlivě se na mne podívala, jestli ji chápu. „Jednou jsem byla zamilovaná…, je to už

dávno…, tehdy mi bylo osmnáct. Ta láska nepřežila léto…, prostě jsme oba najednou dospěli… Já jen že vím, jaké to je, co člověk má cítit, po čem má toužit…, a to já teď necítím.“

„Moje drahá Alessie!“ Vstal jsem a odešel k oknu. Ne, na tuhle bitvu nemám sílu, sebeovládání má taky své meze, a já bych teď sám potřeboval něhu. „Já tě mám opravdu hodně rád.“ Uvědomil jsem si, že mluvím o oktávu hlubším hlasem než jindy.

„Andrewe!“ Vstala a šla za mnou. Zadívala se mi do tváře. Jistě tam viděla zranitelnost, na kterou u mne nebyla zvyklá.

„Co se dá dělat,“ snažil jsem se mluvit lehce a usmívat se. Snažil jsem se být Andrew, pevná, neochvějná opora. „Hodně spraví čas. Ty teď už jezdíš dostihy. Chodíš nakupovat. Jezdíš taky autem?“

Přikývla.

„Tak vidíš, a to všechno chtělo čas.“ Vzal jsem ji lehce kolem ramen a políbil ji na čelo.“Až ti rty přestanou připadat jako gumové, tak mi řekni.“

Opřela si hlavu o moje rameno a přitiskla se ke mně, jako už tolikrát. Byl jsem to ale já, kdo potřeboval oporu, něhu a objetí.

Následující den jela svůj dostih. Hvězda na vlastním nebi.

Závodiště ožilo, byly tam tísnící se davy lidí, křik a hlahol, sázelo se, tleskalo. Hlavní tribuna byla nabitá k prasknutí. Musel jsem se prodírat davem, pokud jsem se chtěl dostat k cíli. Orazítkovali mi ruku, pak razítko kontrolovali a odškrtli si mne na seznamu. Eric Rickenbacker mne v ten největší den roku uvítal ve velkém spěchu.

Prezidentská jídelna, předtím zející prázdnotou, byla přeplněná hlaholícími hosty, kteří se královsky bavili. Ve skleničkách cinkal led, všude procházely číšnice se stříbrnými tácky a na bufetovém stole byly těm, kdo to rádi, k dispozici taštičky s krabí náplní.

Paolo Cenci přišel s Goldoniovými a s Lucchesem. Seděli u jednoho stolu a byli viditelně nervózní. Vzal jsem si z jednoho tácku sklenici vína a šel jim popřát zdar.

„Brunelleschi kopl svého stájníka,“ oznámil mi Paolo Cenci.

„To je dobře nebo špatně?“ zeptal jsem se.

„To my nevíme.“

Měl jsem co dělat, abych se nerozesmál., Jak se cítí Alessia?“

„Ta je z nás všech nejklidnější.“

Zadíval jsem se na ostatní, na napjatého, rozčileného trenéra, na zamračeného Goldoniho a na Beatrici, už zase bledou, bez růží na tvářích.

„Alessia je profesionál,“ řekl jsem.

Pozvali mě, abych si k nim přisedl, ale já poděkoval a odstěhoval jsem se jinam, byl jsem příliš nesvůj, než abych se s nimi dokázal bavit.

„Jaké jsou zprávy z Londýna?“ ozvalo se za mnou. Byl to Rickenbacker.

„Dnes ráno nic nového.“

Zatvářil se soucitně. „Chudák Morgan. Mohl by tu být s námi, a zatím…,“ pokrčil bezmocně rameny. Šel dál, zdravil se s nově příchozími,

líbal nové tváře, poplácával jiná ramena, vítal stovky přátel.

Washington D. C. International byl v popředí světového zájmu. Být tam „chudák Morgan“, nikdo by si ho ani nevšiml.

Hlavní dostih se běžel až jako devátý nebo desátý, takže celé odpoledne probíhalo v napětí, v očekávání. Do sázkové kanceláře se sypaly tuny dolarů a koše na odpadky se plnily neúspěšnými tikety.

Celá hlavní tribuna byla vpředu prosklená, aby návštěvníky chránila před počasím, ať prší nebo svítí slunce. Člověku zvyklému drsným podmínkám britských závodišť takový luxus připadal přehnaný. Když jsem se o tom zmínil, prohlásil jeden z Rickenbackerových hostů věcně, že sázející, kterým je teplo, sázejí, zatímco ti, kterým by byla zima, sedí doma a nikam nejdou. Sázkové kanceláře odváděly část výnosu závodišti, takže pohodlí návštěvníků bylo nadevše.

To odpoledne mi připadalo nekonečné. Až přišla chvíle, kdy všichni zahraniční trenéři a majitelé jídelnu opustili a přesunuli se blíž k dějišti dramatu, aby mohli povzbuzovat své koně.

Já zůstal nahoře, nepatřil jsem nikam. Díval jsem se, jak dívka mně tak blízká vyjíždí na dráhu, nepatrná zlatobílá postavička hluboko dole, jedna z mnoha stejných postaviček v jediném zástupu. Každého koně provázel další kůň s jezdcem v livreji závodiště. Aha, tady nechtějí mít žádné uprchlíky, tady se žádný kůň volně po závodišti potulovat nebude, říkal jsem si.

Zazněla fanfára ohlašující hlavní dostih. Rozčilení sázející mávali nad hlavou dolarovými bankovkami. Koně kráčeli v zástupu před hlavní tribunou a pak odklusali ke startu, stále ještě s eskortou. Alessia se na dálku od ostatních vůbec nelišila, kdybych neznal její barvy, nepoznal bych ji.

Pocit, který jsem měl i na anglických závodištích, že do Alessiina skutečného života nepatřím, tady v Laurelu ještě zesílil. Bylo to zneklidňující. Tady žila s největší intenzitou, na koni, tady se naplňovala a uplatňovala její dovednost. Jako milenec pro ni můžu znamenat pouze oporu, ale já bych se tím spokojil, jen kdyby chtěla.

Koně kroužili po trávě, protože jedenapůlmílový International se běží na skutečném, živém turfu a ne na písku. Pak koně nacpali do startovních boxů. U sázkových kanceláří ještě blikala světla, měnily se kursy. V Americe startují, když je dosázeno, pevná doba startu jim starosti nedělá.

Odstartováno. Běželi. Zlatobílá postava letěla s nimi rychleji než vítr, ale mně se zdálo, že se plazí.

Brunelleschi, ten ďábel, vložil do dostihu svou špatnou náladu a vztek jak se patří. V prvním oblouku se prodral do pozice, z níž měl přehled. Alessia přece říkala, že nemá rád, když ho někdo tísní.

Vedla ho tak, aby měl před sebou volno. Kolem tribun běžel na čtvrté pozici. Celé pole běželo pohromadě. Do levého horního oblouku, na vzdálenou rovinku a poslední oblouk před cílovou rovinkou.

Dva z vedoucích koní zůstali pozadu, ale Brunelleschi neztrácel rychlost. Alessia dvakrát švihla bičíkem, vedla koně přímo vpřed a řítila se k cíli jako zlatobílý šíp ke středu terče.

V tom dostihu zvítězila. Když přicházela do prostory k odsedlávání vítěze, davy jásaly. Ze všech stran ji fotografovali a filmovali. Smála se, hlavu vztyčenou. Brunelleschi tančil a pohazoval svým vavřínovým věncem. Alessia objala jeho zpocenou černou šíji oběma rukama, aby sklidila další ovace.

Z celého srdce jsem jí to štěstí přál, a cítil se přitom osamělý.

Všichni pak přišli do jídelny na šampaňské – vítězové i poražení. Eric Rickenbacker jen zářil.

„Bylo to skvělé," řekl jsem jí.

„Viděls to?" Vznášela se nad zemí.

„Ano, viděl."

„Je to fantastické."

„To máš pro celý život."

„Ach, já tě miluju!" řekla se smíchem a hned se odvrátila a začala se bavit s hloučkem obdivovatelů.

Ach Andrewe, říkal jsem si trpce, co tomu říkáš? No co, lepší něco než nic.

Když jsem se konečně vrátil do hotelu, svítil na mém telefonu signál, že mám v recepci vzkaz. Prý mě volali z podniku, když jsem byl pryč, a abych se okamžitě spojil s Londýnem.

V centrále byl Gerry Clayton.

„Volal tě ten tvůj italský kamarád z Bologne," řekl. „Ten tvůj policista Pucinelli. Máš ho okamžitě zavolat. Já mu sice moc nerozuměl, ale jestli jsem to správně pochopil, tak říkal, že našel toho Giuseppa-Petera."

18

Než mi předali vzkaz, byly tři ráno italského času. Vycházel jsem ale z předpokladu, že zákon nikdy nespí ani nedřímá, a zavolal jsem přímo ke karabiníkům. Zdvihl to nějaký zívající Ital, který neuměl anglicky.

Prý tam Pucinelli není.

Prý se neví, kdy tam bude.

Prý se neví, jestli je doma.

Řekl jsem mu své jméno, pečlivě jsem slabikoval, protože pro běžného Itala bylo nevyslovitelné.

Řekl jsem, že ještě zavolám, a on řekl že dobře.

V jednu hodinu ráno washingtonského času jsem zavolal Pucinellimu domů, předpokládal jsem, že by se v tu dobu mohl chystat na snídani. Zdvihla to jeho žena a z pozadí se ozývaly dětské hlasy. Poprosil jsem italsky, že bych chtěl mluvit s panem Pucinellim.

„Enrico je v Miláně," mluvila pomalu a zřetelně, abych jí rozuměl. „Mám vám něco vyřídit, moment." Zašustil papír. „Máte zavolat na toto číslo dnes ve čtrnáct hodin, muž se do té doby vrátí. Říkal, že je to velmi naléhavé, protože našel vašeho přítele."

„V Miláně?" zeptal jsem se.

„To já nevím. Enrico jen vzkazuje, že máte zavolat."

Poděkoval jsem jí a zavěsil. Spal jsem neklidně, zatímco asi šest tisíc kilometrů na východ Pucinelli putoval domů. Ve čtrnáct hodin jeho času, v osm hodin ráno washingtonského času, jsem mu znovu zavolal do bytu, a zjistil jsem, že ho ihned po návratu odvolali do služby.

„Enrico moc lituje, máte mu zavolat do kanceláře v sedmnáct hodin."

Do té doby si asi okoušu nehty až na kost. Z netrpělivosti mě rozbolel žaludek. Abych si ho trochu usmířil, objednal jsem si na pokoj snídani. Četl jsem si nedělní noviny a byl jsem nervózní. V jedenáct jsem se konečně dovolal.

„Jak se máte, Andrewe?" zeptal se.

„Umírám napětím."

„Co prosím?"

„Ale nic."

„Kde vlastně jste? U vás v kanceláři mi řekli, že jste v Americe."

„Ano, jsem ve Washingtonu. Vy jste opravdu odkryl toho Giuseppa-Petera?"

„Ano i ne."

, Jak to myslíte?"

„Pamatujete se ještě, jak jsme se poptávali mezi lidmi z dostihového světa a že jsme se chystali taky se poptat při nějakých studentských

sjezdech, jestli by ho třeba někdo nepoznal podle té kresby?“

„Samozřejmě.“

Automaticky jsme začali mluvit tak jako obvykle, každý svou řečí. Vyhovovalo to oběma stranám.

„Měli jsme úspěch na obou frontách,“ pokračoval Pucinelli. Mluvil s velkým zadostiučiněním. „Žije poblíž Milána a je mu teď třicet čtyři. Studoval na milánské univerzitě a vstoupil do Rudých brigád. Prý byl jejich aktivista, všichni to tvrdí, ale důkazy pro to nemají. Když odešel z fakulty, v politické činnosti nepokračoval. Odešel před závěrečnými zkouškami, protože odejít musel, nevyhodili ho pro extrémní politické názory, ale prý proto, že falšoval nějaké šeky. Nestíhali ho ale, což asi byla chyba.“

„Ano.“ Napjatě jsem poslouchal.

„Takže takhle jsem se dozvěděl, jak se jmenuje. Týž den jsem získal informace od lidí od koní. Prý v dostihovém světě moc známý není, protože na dostihy nikdy nejezdí, ale je prý to černá ovce z jedné vysoce vážené rodiny. Rodina ho údajně zavrhla a vyhnala z domu. Nikdo sice neví přesně proč, ale říká se, že v tom taky byly nějaké falšované šeky. Taky se říká, že jeho otec všechno zaplatil, aby zachránil čest rodiny.“

„Tohle všechno jste se dozvěděl od lidí od dostihů?“

„Ano. Někdo ho přece jen poznal na tom obrázku. Moji lidé byli pilní a vytrvalí.“

„Zaslouží si velkou pochvalu.“

„To jistě.“

„Jak se tedy jmenuje?“ zeptal jsem se. Ne že by mi to připadalo důležité, spíš tak pro pořádek, abych věděl, jak tomu člověku vlastně říkat.

„Jeho otec je majitelem dostihových koní,“ řekl Pucinelli. „Patří mu ten vynikající Brunelleschi. Giuseppe-Peter se ve skutečnosti jmenuje Pietro Goldoni.“

Ve Washingtonu D. C. se zastavil čas. Na chvíli jsem doslova přestal dýchat. Dusil jsem se.

„Jste tam, Andrewe?“

Vydechl jsem. „Ano…“

„Toho Pietra Goldoniho od léta nikdo neviděl. Lidé si myslí, že odjel do ciziny a ještě se nevrátil. To by sedělo, že? Vyhnali jsme ho z Itálie, a on odjel do Anglie.“

„Já… Víte vy vůbec o Morganu Freemantlovi? Četl jste včerejší nebo dnešní noviny? Nedíval jste se na televizi?“

„O kom to mluvíte? Já měl práci, byl jsem v Miláně. Kdo je Morgan Freemantle?“

Vyprávěl jsem mu o něm. Pak jsem dodal: „Bruno a Beatrice Goldoniovi jsou tady, ve Washingtonu, mluvil jsem s nimi. A Brunelleschi vyhrál včera odpoledne velký mezinárodní dostih, jela ho Alessia Cenciová.“

Na druhém konci hluboké, bezdeché ticho.

„Takže on je tam," ozval se konečně Pucinelli. „Pietro Goldoni je ve Washingtonu."
„Ano."
„Vy jste s tím samozřejmě počítal."
„Předpokládal jsem, že Giuseppe-Peter je tady, to ano, jistě."
Chvíli uvažoval. „Co myslíte, jak bych měl správně informovat americkou policii o totožnosti toho člověka? Je možné, že moji nadřízení budou chtít…"
„Jestli chcete," nabídl jsem se, „tak to zdejší policii můžu říct sám, řeknu to kapitánovi, který tady vede vyšetřování, ten s vámi pak asi bude chtít mluvit. Má mezi svými lidmi jednoho Itala, může vám tlumočit."
Pucinelli můj návrh vítal, ale snažil se to nedat najevo. „To by bylo dobré. Kdybyste to takhle zařídil, tak by to bylo užitečné."
„Zařídím to ihned."
„Ale vždyť je neděle," namítl. „Vy ale taky pracujete. Toho kapitána já nějak dohoním."
Řekl mi svůj časový rozvrh v práci i doma a já si to zapsal.
„Enrico, vy jste se překonal," řekl jsem s upřímným obdivem. „Ze srdce vám blahopřeju. Za to byste si zasloužil povýšení."
Zasmál se potěšeně i skepticky. „Toho Goldoniho jsme ještě nechytili." Najednou ho něco napadlo: „Co myslíte, ve které zemi ho budou soudit?"
„Já bych odhadl, že v žádné. Jakmile vycítí, že po něm policie jde, zmizí v Jižní Americe, než se nadějeme. Příští rok se pak možná dozvíme, že během chukky zmizel hráč póla."
„Prosím?"
„Ale nic, pro to neexistuje jiné slovo. Tak zatím na shledanou."
Pak jsem zavolal na velitelství Kenta Wagnera a pomocí domluv i výhrůžek jsem zjistil, že je toho času u své neteře, která slaví narozeniny. Chytil jsem ho tam.
Omluvil jsem se mu a pak jsem mu dlouze vyprávěl, co je nového.
„Páni! Kdo je ten Pucinelli?"
„Dobrý policista. Statečný chlap. Promluvte si s ním."
„To udělám."
Dal jsem mu Pucinelliho telefonní čísla a časový rozvrh. „Goldoniovi jedou do New Yorku," dodal jsem. „Řekla mi to paní Goldoniová. Myslím, že odjíždějí dnes. Bydlí v hotelu Regency."
„Hned na to skočím. Zdržíte se ještě v Sheryattu?"
„Ano, teď jsem tady."
„Tak zůstaňte u telefonu."
„Dobře."
Zabručel. „A děkuju, Andrewe."
„Bylo mi potěšením, Kente. Když si ho chytíte, je váš."
V okamžiku, kdy jsem položil telefon, zaklepal někdo na dveře. Otvíral jsem už, když mě napadlo, že bych možná měl začít být opatrný. Byla to

ale jen pokojská, menší zavalitá žena ve středním věku, chtěla mi uklidit.

„Jak dlouho vám to bude trvat?“ zeptal jsem se, když jsem viděl, že s sebou veze vozíček s čistým ložním prádlem a že táhne velký vysavač.

Odpověděla španělsky, s latinskoamerickým přízvukem, že nerozumí.

Zopakoval jsem otázku španělsky. Řekla, že jí to potrvá tak dvacet minut. Zdvihl jsem telefon a zavolal do centrály, aby mi až na další přepínali hovory do haly. Sešel jsem dolů.

Musím čekat… a myslet.

Uvažoval jsem hlavně o Beatrici Goldoniové, o tom, jak se tvářila provinile. Uvažoval jsem o jejím synovi, kterého vyhnali z otcovského domu. Došel jsem k závěru, že Beatrice nejspíš neměla tehdy v pátek schůzku s milencem, ale s milovanou černou ovcí rodiny. Tu schůzku jistě domluvil on, věděl, že je matka ve Washingtonu kvůli dostihům; asi ji měl stále rád.

Beatrice zaručeně netušila, že je její syn únosce, že unesl Alessii a Freemantla. Nebyla natolik rafinovaná, aby tuhle vědomost dovedla zakrýt. Zato věděla, že já vedl vyjednávání o Alessiině výkupném, protože jí to v pátek u snídaně Paolo Cenci řekl. Čerti vědí, co všechno jí asi ještě napovídal. Třeba jí řekl i o Dominikovi, nakonec by to bylo docela logické. Spousta lidí nedokáže pochopit, proč se Liberty Market snaží zůstat ve stínu, lidem se zdá, že na tom nic neni, když o nás mluví.

Sám jsem tehdy vezl Beatrici do Washingtonu. Celou cestu štěbetala. A pak asi taky mluvila a mluvila… Jsme tady s Cenciovými, víš…, pamatuješ se na Alessii, na tu, co unesli? Je tady s ní ten mladík, který kvůli ní přijel do Itálie, aby jí dopomohl na svobodu…, sem přijel kvůli tomu nejnovějšímu únosu… Paolo Cenci nám vyprávěl, jak ten mladík vysvobodil toho chlapečka v Anglii…, jmenoval se Dominik…, Alessia u toho taky byla…, mluví a mluví.

Vstal jsem z pohovky v hale a přešel k recepci. Oznámil jsem, že odjíždím a aby mi přichystali účet. Pak jsem znovu zavolal Kenta Wagnera. Řekl, že jsem ho chytil na poslední chvíli, prý se právě chystal k odchodu.

„Vy jste mi pěkně naboural den,“ stěžoval si s humorem. „Ještě vás něco napadlo?“

Řekl jsem mu, proč odcházím ze Sheryattu.

„Páni!“ vydechl. „Seberte se a pojeďte k nám na velitelství, my vás uklidíme někam, kde vás ten Goldoni v životě nenajde. Fakt, máte pravdu, teď už musíte počítat s tím, že ten Goldoni o vaší existenci ví.“

„Ano, bude to jistější. Hned k vám jedu.“

V recepci mi řekli, že účet budu mít připravený za chvilku, než prý si přinesu věci z pokoje, budou to mít. Dvacet minut sice ještě neuplynulo, ale pokojská už se svým vozíčkem a vysavačem odjížděla chodbou pryč. Odemkl jsem dveře pokoje a vešel.

Byli tam tři muži v čepicích a v bílých montérkách s velkým nápisem International Rug Co. Inc na zádech a na prsou. Odstrkali nábytek ke

stěnám a uprostřed místnosti rozbalovali veliký koberec.
„Co to…,“ začal jsem, ale vtom jsem si uvědomil, že je neděle.
Bleskově jsem tam dal zpátečku, ale bylo pozdě.
Ve dveřích stál čtvrtý člověk s nápisem International Rug Co. Inc na prsou. Rozpřáhl ruce a zatlačil mne zpátky do místnosti.
Podíval jsem se mu do očí…, byl to on.
Bleskově jsem uvažoval.
Uvažoval jsem: to je prohra.
Uvažoval jsem: to je můj konec.
Uvažoval jsem: chtěl jsem vyhrát. Myslel jsem, že vyhraju. Myslel jsem, že ho najdu, že ho nechám zavřít, že ho zarazím…, ve snu mne nenapadlo, že to dopadne obráceně.
Uvažoval jsem: hlupák, můžu si za to, že jsem prohrál. Myslel jsem, že vyhraju, ale Brunelleschi… Ta hrozba… Podlehl jsem.
Pak se všechno odehrálo velmi rychle, jako ve snu. Přehodili mi přes hlavu nějaký pytel, podrazili mi nohy, povalili mne na zem, pak mě něco píchlo do stehna, jako vosa. Pak se mnou váleli sudy. Ještě jsem si stačil uvědomit, že mne balí do koberce, jako párek.
Pak jsem na delší dobu přestal uvažovat.
Vzbudil jsem se pod širým nebem a byla mi zima.
Ulevilo se mi, že jsem se vůbec vzbudil, ale jinak mne nic útěšného nenapadlo.
Za prvé jsem neměl nic na sobě.
Kopnout do toho, sakra. To je celý on. Jako Alessia. Morgan Freemantle je jistě taky na Adama.
Soukromá příručka firmy Liberty Market, kterou obdrží po nástupu každý ze společníků, praví: „Okamžitá a úplná dominance a demoralizace oběti se pak docílí tím způsobem, že se jemu či jí odejme oděv.“
Dominik byl oblečený, dokonce mu dali svetříček, i když mu byl velký. Jenže Dominik byl příliš maličký, nahota mu ještě nepřipadala potupná. Nemělo smysl brát mu oblečení.
No co, budu si prostě myslet, že jsem oblečený.
Seděl jsem na zemi, přesněji řečeno na mazlavé hlíně pokryté spadaným listím. Opíral jsem se o strom, ze kterého výše zmíněné listí opadalo. Byl to malý stromek, s pevným hladkým kmenem, o průměru asi dvanáct centimetrů.
Ve výhledu na všechny strany bránily keře, většinou vavřínové. Byl jsem na malém palouku, kde kromě mého stromku byl jen jeden další. Asi to byly buky.
Bylo dost deprimující, že jsem se nemohl zvednout a odejít, bránila mi v tom taková drobnost: měl jsem na rukou pouta a ruce jsem měl na druhé straně toho stromu, za zády.
Na paloučku bylo ticho, jen z dálky zazníval šum města. Ať už jsem byl kdekoli, daleko od centra to nemohlo být. Určitě ne tak daleko jako třeba

Laurel. Spíš tak dva tři kilometry…, někde na předměstí.

Otevřel jsem ústa a zařval z plných plic staré, otřepané slovo: „Pomoc!“ Volal jsem několikrát, ale bezvýsledně.

Nebe, během neděle tak modré, se začalo zatahovat. Bylo pochmurné jako moje myšlenky.

Neměl jsem tušení, kolik je hodin. Když jsem zapátral prsty, poznal jsem, že nemám hodinky.

Mohl jsem vstát.

Vstal jsem.

Mohl jsem si kleknout. Nezkoušel jsem to.

Mohl jsem stromek obejít. Což jsem udělal. Kolem dokola stejná zeleň.

Větve vyrážely ze stromu těsně nad mou hlavou, tvrdé, pevné větve s malými větvičkami. Ještě na nich zbývalo několik lístečků. Pokoušel jsem se je setřást, ale jen se zahoupaly.

Sedl jsem si. Nic příjemného mne nenapadalo. Za tohle si mě v Liberty Market pěkně podají, to asi nepřežiju, pokud vůbec přežiju…

Nechal jsem se unést, pěkná pitomost.

Trapné.

Vzpomínal jsem. Kdybych stihl Pucinelliho dřív, byl bych se taky dřív dozvěděl o Goldoniových, už bych byl pryč, když do mého pokoje přišli páni od International Rug Co. Inc s kobercem.

Kdybych se nevracel pro věci…

Kdyby, kdyby…

Vzpomínal jsem na tvář Giuseppa-Petera-Pietra, jak stál v mých dveřích, odhodlaný, rozhodný, voják v akci, připomínal mi úsporností pohybů a obratností Tonyho Vinea. Dominika unesl z pláže on sám, osobně, pravděpodobně byl taky jedním z mužů v maskách, kteří unesli Alessii. Předpokládal jsem taky, že to byl on, kdo se hlásil v recepci Ritzu jako šofér pana Morgana Freematla. Dobře možné, že vlastní akt únosu mu přinášel téměř stejné uspokojení jako finanční zisk.

Pokud mu líp porozumím, budu na tom líp? Nikdy jsem nevyjednával s únoscem tváří v tvář, vždy přes prostředníky. Umění nátlakového smlouvání, příručka pracovníků Liberty Market, kapitola šestá. Je obtížné působit nátlakově, když je někdo tak znevýhodněný jako já.

Čas plynul. Občas mi nad hlavou proletělo letadlo. Pak přilétli ptáčci, aby se podívali, kdo jim to tam sedí. Seděl jsem skoro pohodlně. Snažil jsem se smířit s tím, že tam, kde jsem, zůstanu asi delší dobu.

Začalo pršet.

Stromeček mne před deštěm nechránil, ale to mi nevadilo. Kapky deště propadávaly na zetlelé listí jako jemná sprcha, byly svěží a docela příjemné. Nikdy jsem nebyl nahý v dešti. Zdvihl jsem hlavu a otevřel ústa…, lapal jsem kapičky vody.

Po chvíli déšť ustal. Stmívalo se. Tak se tu bude nocovat. Beru na vědomí. To se dá přežít.

Byl jsem zdravý a silný a měl jsem vrozenou odolnost, i když jsem do té doby nikdy nevyzkoušel, kam až vystačí. Ruce jsem měl spoutané celkem volně, to se taky dalo vydržet. Klidně jsem mohl sedět, tak jak jsem seděl, dlouho, aniž bych nějak trpěl. Asi tak budu sedět delší čas.

Nejnepříjemnější byla zima, a tu jsem se snažil nevnímat. Jak noc míjela, měl jsem čím dál tím větší chuť na dobrou teplou večeři.

Chvilkami jsem se snažil dřít pouty kmen stromku, myslel jsem, že třením třeba docílím divy, třeba strom přepiluju, ale jediný výsledek mých snah bylo mírné zdrsnění kůry stromu a velmi výrazné zdrsnění mých paží. Stromek byl sice malý, ale kmen měl neobyčejně pevný a odolný.

Chvílemi jsem spal, dokonce jsem se ve spaní jednou převalil na bok. Vzbudil jsem se s nosem zabořeným v tlejícím listí, s vytaženými, bolavými rameny. Snažil jsem se najít lepší polohu vleže, ale sedět bylo nakonec nejlepší, všechno ostatní byl nepohodlný kompromis.

Třásl jsem se zimou a čekal na úsvit. Napadlo mne poprvé, jestli mne tam ten člověk jednoduše nechce nechat zhynout podchlazením.

V hotelu mě nezabil. Injekce, která mne uspala, mne taky mohla usmrtit, kdyby chtěl. Odnést mě v koberci mrtvého nebylo o nic větší riziko než odnášet živého. Pokud se mne chtěl zbavit, proč se mne ještě nezbavil?

Možná že se chtěl pomstít…, to by ovšem bylo něco jiného.

Kentu Wagnerovi jsem suverénně tvrdil, že by Giuseppe-Peter nikoho nezabíjel pomalu…, co když jsem se spletl?

No co, počkám a uvidím.

Rozbřesklo se. Šedivý den, těžké mraky nevěstily nic dobrého.

Kde je vlastně Verdi? Docela bych bral trochu hudby. Verdi… Giuseppe Verdi.

Giuseppe… vlastně to bylo logické.

Jmenoval se ale Peter…, italsky Pietro.

Káva by taky nebyla špatné. Zavolám, aby mi ji přinesli na pokoj.

Oběť únosu nejtíž prožívá prvních čtyřiadvacet hodin: kapitola první, příručka Liberty Market. Začínal jsem o tom pochybovat.

Když už byl bílý den (až na to, že bylo zamračeno), přišel za mnou.

Neslyšel jsem ho, když se blížil. Prostě najednou za mnou stál, vyšel zpoza vavřínového keře. Giuseppe-Peter-Pietro Goldoni, ve své hnědé kožené bundě se zlatými přezkami u rukávů.

Měl jsem pocit, že se známe už celé věky, ačkoli mi byl tak cizí. Bylo v něm cosi neúprosného, jakási mlčenlivá útočnost, jak se pohyboval, jak držel hlavu, čišela z něj arogance. Nezakrytě se radoval z toho, že mě dostal na lopatky. Přeběhl mi po zádech mráz.

Zůstal stát přímo přede mnou a díval se na mne.

„Jmenujete se Andrew Douglas,“ řekl anglicky. Měl výrazný italský přízvuk a jako všichni Italové obtížně vyslovoval nezvyklé skotské souhlásky. Rozuměl jsem mu ale dobře.

Díval jsem se na něj a neodpověděl jsem.

On se díval klidně a soustředěně na mne. Uvědomil jsem si, že se vzájemně prohlížíme ze stejných pohnutek..., z profesionální zvědavosti.

„Namluvíte magnetofonovou pásku," řekl.

„Dobře."

Povytáhl obočí. Neočekával takovou poslušnost.

„Vy se ani nezeptáte, kdo jsem?"

„Jste člověk, který mne unesl z hotelu."

„Jak se jmenuju?"

„Nevím."

„Jmenuju se Peter," řekl rozhodně.

„Peter." Přikývl jsem, jako bych bral na vědomí formální představení. „Proč jsem tady?"

„Abyste namluvil magnetofonovou pásku."

Vážně se na mne zahleděl a pak odešel. Jeho malá, kulatá hlava se rýsovala proti nebi, tak dobře známá, díky tomu obrázku. Celkem jsem ho trefil, říkal jsem si, snad jen to obočí je trochu jinak, je rovnější po stranách.

Byl pryč asi hodinu. Vrátil se s hnědou cestovní brašnou přes rameno. Brašna byla z kvalitní měkké kůže a měla zlaté přezky. Měl to pěkně sladěné.

Vytáhl z kapsy bundy větší list papíru, rozložil ho a přidržel tak, abych si ho mohl přečíst.

„Tohle vy budete říkat."

Přečetl jsem si text, psaný pracně hůlkovým písmem americkou angličtinou. Giuseppe-Peter to nepsal. Stálo tam:

JSEM ANDREW DOUGLAS, FÍZL. VY V TOM POSRANÝM ŽOKEJ KLUBU DOBŘE POSLOUCHEJTE JAK JSME ŘEKLI, KOUKEJTE POSLAT DESET MILIONŮ ANGLICKEJCH LIBER A TO DO ÚTERKA NA CREDIT HELVETIA, CURYCH ŠVÝCARY, ČÍSLO KONTA ZL 327/42806. AŽ BUDE ŠEK V SUCHU, DOSTANETE FREEMANTLA, SE VŠEMA PRSTAMA. PAK KOUKEJTE DĚLAT DOBROTU. JAK SE NĚKDE UKÁŽOU FÍZLOVÉ, TAK TO VODSKÁČU. KDYŽ BUDE VŠECHNO NA ROVINCE A PRACHŮ TOLIK, KOLIK CHCEM, TAK VÁM ŘEKNOU, KDE MĚ NAJDETE. KDYŽ NĚKDO ZKUSÍ NĚJAK TO PODRAZIT, AŽ PUSTĚJ FREEMANTLA, ŽE BY ŠEK ZASTAVILI, TAK MĚ VODDĚLAJ.

Zastrčil zase papír do bundy a začal z brašny vytahovat magnetofon.

„Tohle číst nebudu," řekl jsem klidně.

Strnul. „Nemáte volbu. Když vy to nebudete číst, já vás zabiju."

Neřekl jsem nic, jen jsem se na něho klidně, neútočně díval.

„Já vás zabiju," opakoval, a já si říkal, ano, možná že mne zabije, ale ne za tohle.

„Je to špatná angličtina," řekl jsem. „Vy sám byste to napsal líp."

Spustil magnetofon zpátky do tašky. „Vy mi chcete říct, že to nebudete

číst pro styl literární?“ zeptal se s úžasem.

„Pro literární styl, ano.“

Odvrátil se a uvažoval. Po chvíli se zase na mne podíval.

„Já změním slova,“ řekl. „Ale vy pak budete číst, jen co já vám řeknu. Rozumíte? Ne…,“ hledal slova, nakonec dořekl větu italsky. „Žádný kód, žádné narážky.“

Napadlo mne, že když ho donutím mluvit anglicky, snížím tím nevýhody na své straně. Zeptal jsem se: „Co prosím? Já vám nerozuměl.“

Přivřel oči: „Umíte španělsky. Pokojská v hotelu říkala, že jste Španěl. Myslím, že taky mluvíte italsky.“

„Velmi málo.“

Znovu vytáhl z kapsy papír, vyhledal pero a začal psát na zadní prázdnou stranu nový text. Když skončil, zase mi ho přidržel tak, abych si to mohl přečíst.

Elegantním rukopisem napsal:

JSEM ANDREW DOUGLAS. JOCKEY CLUB AŤ SHROMÁŽDI DESET MILIONU ANGLICKÝCH UBER. DO ÚTERKA ODESLAT NA CREDIT HELVETIA, CURYCH, ŠVÝCARSKO, KONTO ČÍSLO ZL 327/42806. AŽ BANKA POTVRDÍ PENÍZE, FREEMANTLE BUDE PROPUŠTĚN. PAK KLID, ČEKAT. ŽÁDNÁ POLICEJNÍ AKCE. KDYŽ BUDE KLID, BUDU VOLNÝ. JESTLI PENÍZE NEBUDE MOŽNÉ VZÍT Z ŠVÝCARSKÉ BANKY, BUDU ZABITÝ.

„Ano,“ to je podstatně lepší,“ přikývl jsem.

Znovu sáhl pro magnetofon.

„Deset milionů vám nedají,“ poznamenal jsem.

Zase se na chvíli zarazil. „To vím.“

„Nepochybuju o tom, že to víte.“ Měl jsem chuť poškrábat se na nose. „Za normálních okolností byste očekával dopis od Jockey Clubu s realističtější nabídkou.“

Poslouchal s neproniknutelným výrazem, překládal si moje slova do italštiny. Rozuměl mi. „Ano,“ řekl.

„Asi by vám nabídli sto tisíc liber výkupného,“ dodal jsem.

„To je absurdní.“

„Možná by přidali padesát tisíc na krytí výloh.“

„Absurdní.“

Pátravě jsme se na sebe dívali. Za normálních okolností takhle jednání o výkupné neprobíhá. Na druhé straně, proč by tak nemohlo probíhat?

„Pět milionů,“ řekl.

Mlčel jsem.

„Musí to být pět milionů.“

„Jenže Jockey Club nemá peníze. Jockey Club je prostě jen klub, skládá se z lidí, z členů, všichni členové ale nejsou bohatí. Pět milionů zaplatit nemůžou, nemají pět milionů.“

Klidně, bez hněvu zavrtěl hlavou. „Mají pět milionů, já to vím.“

„Jak to víte?“
Nepatrně zamžikal. Pak opakoval: „Musí to být pět milionů.“
„Dvě stě tisíc, maximálně.“
„Nesmysl.“
Odešel. Zmizel mezi vavřínovými keři. Napadlo mne, že asi chce v klidu, nikým nepozorovaný, uvažovat.
To švýcarské konto mě fascinovalo. Jistě hodlal peníze z toho konta okamžitě přesunout na jiné, možná vůbec do jiné banky, a chtěl mít jistotu, že mu to Jockey Club nějakým způsobem nepřekáží nebo na něho nepolíčí nějakou past. Některé z nejlepších bankovních mozků naší země bud byly přímo členy Jockey Clubu, nebo mu sloužily jako poradci. Nedivil jsem se, že je Pietro tak opatrný.
Jednu oběť vrátí za výkupné.
Druhou oběť vrátí, až výkupné zmizí v propadlišti anonymity.
Morgana Freemantla za peníze, Andrewa Douglase za čas.
Tentokrát policie žádnou předávačku neobklíčí. Žádné balíky peněz, které si někdo může ofotografovat, jen číslo, zastrčené v elektronické paměti, naprosto bezpečné. Elegantní. Peníze se převedou od pánů z Jockey Clubu, sečtou a zatelegrafují do Švýcarska.
S penězi v Curychu se Giuseppe-Peter může klidně ztratit v Jižní Americe a nemusí se bát tamější endemické inflace, švýcarské franky přežijí vše.
Odhadoval jsem, že Alessiino výkupné putovalo do Švýcarska v den, kdy bylo vyplaceno. Za franky je třeba vyměnil nějaký hospodský. S tím majitelem dostihového závodiště to nepochybně bylo totéž. I když na Dominikovi těžce prodělal, musel Giuseppe-Peter už mít pohromadě milion v anglických librách. Docela by mne zajímalo, jestli si určil nějaký strop, při kterém by ve své činnosti ustal, nebo už únosům nadobro propadl. Spíš jsem odhadoval, že bude únoscem navěky.
Když jsem o něm uvažoval, říkal jsem mu v duchu Giuseppe-Peter, Pietro Goldoni mi znělo cize.
Vrátil se, postavil se přede mne a upřeně se na mne zadíval.
„Já jsem obchodník,“ řekl.
„Ano.“
„Vstaňte, když mluvím s váma!“
Podvědomou touhu neuposlechnout jsem odmrštil ve vzpomínce na naše druhé přikázání obětem: Nikdy nedrážděte svého věznitele, snížíte riziko, že vás zabije bez úvahy.
Čert vezmi tu naši příručku, říkal jsem si. Poslušně jsem vstal.
„Správně,“ řekl. „Když já tady budu, budete vždycky stát.“
„Dobře.“
„Teď namluvíte tu kazetu. Vy rozumíte, co já chci, aby vy řekl, tak to řeknete.“ Odmlčel se. „Když mně se nebude líbit, co vy řekl, budeme začínat znovu.“

Přikývl jsem.

Vytáhl magnetofon z brašny a zapnul ho. Pak sáhl do kapsy pro popsaný list papíru, rozložil ho a držel mi před očima text, který napsal sám. Pokynul mi, abych začal. Snažil jsem se mluvit co možná neosobně:

„Mluví Andrew Douglas. Požadavek na výkupné za Morgana Freemantla se nyní snížil na pět milionů liber…“

Giuseppe-Peter vypnul magnetofon.

„To já vám neřekl, abyste četl.“

„Ne,“ řekl jsem mírně. „Ale takhle ušetříte čas.“

Našpulil rty, chvíli uvažoval. Nakonec řekl, ať začnu znovu, a stiskl klapku na nahrávání.

Spustil jsem:

„Mluví Andrew Douglas. Požadavek na výkupné za Morgana Freemantla se nyní snížil na pět milionů liber. Tato částka musí být poukázána bankovním příkazem na Credit Helvetia, Curych, Švýcarsko, číslo konta ZL 327/42806. Jakmile se uskuteční převod na toto konto, Morgan Freemantle bude propuštěn. Poté nesmějí být zahájeny žádné policejní akce. Nebude-li zahájeno policejní vyšetřování a budou-li peníze převedeny bez jakýchkoliv omezení, takže budou moci být dále převedeny na jiné konto, budu propuštěn já.“

Odmlčel jsem se. Stiskl Stop a řekl: „Nedočetl jste to.“

Zadíval jsem se na něho.

„Vy budete číst, že jestli se ty věci tak nestanou, budete zabitý.“

Díval se mi upřeně do očí. Myslel to smrtelně vážně. Znovu stiskl klapku na nahrávání a čekal.

„Bylo mi sděleno,“ řekl jsem suše, „že pokud tyto podmínky nebudou splněny, budu zabit.“

Krátce přikývl a vypnul magnetofon.

Stejně mne zabije, říkal jsem si. Zastrčil magnetofon do brašny a hledal v ní ještě něco. Žaludek se mi zkroutil strachem. Snažil jsem se vší silou přemoct. Nevytáhl ale ani pistoli, ani nůž, ale láhev od coca-coly s nějakou mléčně zkalenou tekutinou. Z toho mě taky zamrazilo. Navzdory tomu a taky navzdory chladnému vzduchu jsem se potil.

On si toho snad nepovšiml. Odšrouboval uzávěr láhve a vyndal z brašny barevnou slámku.

„Polévka,“ řekl stručně. Zastrčil slámku jedním koncem do láhve a druhý konec mi vložil do úst.

Zatáhl jsem. Byla to polévka, kuřecí, docela dobrá. Rychle jsem ji vypil, ze strachu, aby mi ji zase nevzal.

Mlčky mne pozoroval. Když jsem dopil, hodil slámku na zem, zase zašrouboval uzávěr láhve a vložil ji do brašny. Pak se na mne ještě jednou soustředěně podíval. Najednou se obrátil a odešel.

Seděl jsem s roztřesenýma nohama na blátivé zemi.

Zatraceně! K sakru, zatraceně!

Je to ve mně, je to ve mně jako v každém jiném, beznadějný pocit ztráty důstojnosti, bezmoci, pocit viny, ze kterého se člověku dělá zle, vyčítá si, že se nechal chytit.

Nahý, osamělý, vystrašený vězeň, odkázaný na milost a nemilost svého věznitele…, klasické příznaky příčin nervového zhroucení oběti. Naše příručka přímo živá. Nic mi nepomohlo, že jsem to všechno tolikrát slyšel od těch, kteří to prožili.

V budoucnosti už budu opravdu vědět, jaké to je.

Pokud mne ovšem nějaká budoucnost čeká.

19

Začalo pršet. Nejdřív to byly ojedinělé, veliké kapky, dopadající s plesknutím na zvadlé listí, pak se rozpršelo. Lilo. Vstal jsem a vystavil jsem se dešti jako sprše, voda mi promočila vlasy a stékala mi po těle, chladná, ale zvláštním způsobem příjemná.

Zase jsem lapal kapky do úst a už se mi dařilo je polykat, aniž jsem se zakuckal. Musím vypadat legračně, říkal jsem si, když takhle stojím na tom paloučku a klidně moknu.

Moji dávní skotští předkové nastupovali do bitvy nazí, řítili se z kopců s burácivým řevem, ozbrojení jen štítem a mečem a naháněli svým nepřátelům hrůzu. Když mohli muži těch klanů před staletími bojovat tak, jak je příroda stvořila, měl bych taky dokázat být stejně tvrdý a udatný.

Jestlipak se ti moji předkové ze skotských hor na bitvu připravovali destilovaným obilím? Takový destilát jistě dodá víc odvahy než kuřecí polévka.

Pršelo celé hodiny, vytrvale a nepřetržitě. Déšť ustal, teprve když se začalo stmívat. Země ale do večera rozmokla tak, že když jsem si sedl, bylo to, jako bych vstoupil do bahenní lázně. Já si ale po celodenním stání přece jen sedl. No co, říkal jsem si, bude-li zítra zase pršet, tak mne déšť osprchuje. Nakonec jsem navzdory všemu usnul.

Hodinu, možná dvě hodiny po svítání jsem měl strašlivý hlad a myslel jsem jen na to, jestli Giuseppe-Peter vůbec přijde. Přišel. Přišel tak jako předtím, neslyšně, s jistotou, vystoupil z hradby vavřínových keřů. Měl na sobě stejnou bundu a nesl stejnou brašnu jako včera.

Vstal jsem, jakmile se přiblížil. Vzal to mlčky na vědomí.

Měl zavlhlé vlasy. Sice nepršelo, ale vzduch byl úplně prosycený vlhkostí. Giuseppe-Peter se opatrně vyhýbal loužím.

Dnes je úterý, pomyslel jsem si.

Přinesl zase láhev s polévkou, tentokrát byla teplá, hnědočervená a chutnala hovězím masem. Pil jsem pomalu, spoléhal jsem, že mi ji nevezme. Čekal, až dopiju, pak zahodil slámku a pečlivě zašrouboval uzávěr láhve.

„Vy jste venku, protože já dělám místo uvnitř," řekl k mému překvapení. , Ještě jeden den nebo dva."

Chvíli jsem s ohromením mlčel. Pak jsem hlesl: „Šaty…"

Zavrtěl hlavou. „Ne." Podíval se na oblohu. „Déšť je čistý."

Nepatrně jsem přikývl. Povšiml si toho.

Pak řekl: „V Anglii vy přemohl mne, tady já vás."

Mlčel jsem.

„Dozvěděl jsem se, že to byl vy v Anglii, vy jste našel toho chlapce."

Pokrčil netrpělivě rameny. Asi ještě stále nechápal, jak jsme to vlastně dokázali. „Vracet lidi z únosu je vaše práce. Já nevěděl, že taková práce je jinak než u policie.“

„Ano,“ řekl jsem klidně.

„Už mě nepřemůžete,“ řekl. „Nikdy.“

Sáhl do brašny a vytáhl pomačkanou, potrhanou kopii svého obrázku. Byla to jedna z prvních reprodukcí, ještě z Bologne.

„Vy nakreslil toto,“ řekl. „A já kvůli tomu musel z Itálie pryč. Jel jsem do Anglie. A v Anglii zase ten obrázek. Proto já musel do Ameriky. Teď je ten obrázek tady taky, ano?“

Neodpověděl jsem.

„Vy mě honíte, já vás chytil. V tom je rozdíl.“

Měl sám ze sebe a z toho, co říká, radost.

„Brzy budu jiný, budu změněný. Až budu mít výkupné, ztratím se. A teď za mnou policii nepošlete. Já vás nenechám.“

Neptal jsem se, jak to zařídí. Nemělo to smysl.

„Jste jako já,“ řekl.

„Nejsem.“

„Ano, jste…, ale z nás já vyhrál.“

Možná že vždy nastane okamžik, kdy k sobě zarytí protivníci pocítí úctu, i když mezi nimi trvá nepřátelství na život a na smrt. Takový okamžik asi nastal, aspoň pro něho.

„Jste silný, jako já,“ řekl.

Neodpověděl jsem, nebylo co.

„Je dobře vyhrát nad silným mužem.“ Nerad jsem mu dopřával to zadostiučinění.

„Za mne nežádáte výkupné?“ zeptal jsem se.

Podíval se mi do očí a řekl že ne.

„Proč ne?“ Jen jsem tu otázku vyslovil, už jsem litoval, přece jsem nechtěl slyšet odpověď.

„Za Freemantla dostanu pět milionů liber.“

„Jockey Club vám pět milionů nedá.“

„Dá.“

„Morgan Freemantle není nijak zvlášť oblíbený. Členové Jockey Clubu budou oplakávat každý pětník, který z nich dostanete. Budou to celé zdržovat, budou se dohadovat, bude to trvat celé týdny, budou se přít o to, jestli má každý z nich dát stejnou částku, nebo jestli se to má odstupňovat podle majetku. Budete dlouho čekat…, každý den čekání se zvýší riziko, že vás americká policie najde. Američané mají skvělé výsledky v chytání únosců…, ale to asi víte.“

„Když tak budete mluvit, nebudete jíst.“

Okamžitě jsem zmlkl.

Po krátké odmlce řekl: „Oni asi nebudou platit pět milionů. Ale členů je hodně, asi sto. Každý může platit třicet tisíc, to vím. Zítra uděláte novou

kazetu. Řeknete definitivní částku, a za tu nechám Freemantla na svobodě. Když nebudou platit, já ho zabiju a vás taky, a zakopu tady.“ Ukázal krátce na zem pod našima nohama. „Zítra uděláte tu kazetu.“

„Ano.“

„A to věřte, že nechci být celý život ve vězení. Kdyby to hrozilo, budu zabíjet, aby ne.“

Věřil jsem mu, viděl jsem na něm, že to myslí smrtelně vážně.

Řekl jsem: Jste odvážný, budete čekat. Jockey Club nakonec výkupné zaplatí, pokud bude jeho výše únosná. Zaplatí tolik, kolik jim přikáže jejich svědomí, nebo jejich výčitky svědomí. Zaplatí, co půjde, se skřípěním zubů, neradi, ale nakonec zaplatí…, Kolik uznají za únosné, tolik to nakonec bude. Očekávám, že to nebude víc než čtvrt milionu liber.“

„Víc,“ řekl energicky.

„Kdybyste zabil Freemantla, Jockey Club by toho litoval, ale mnoho členů by si nad tím nijak nezoufalo. Když budete požadovat příliš mnoho, odmítnou platit, a vám nakonec nezbude nic…, jen riziko vězení… za vraždu.“ Mluvil jsem klidně, nenaléhal jsem na něho, prostě jsem mu jen sděloval nepříliš příjemná fakta.

„To byl vy,“ řekl trpce, „vy, co donutil mě čekat šest týdnů na výkupné pro Alessii Cenciovou. Kdybych nebyl čekal…, kdybych nezmenšil výkupné…, nic bych neměl. Mrtvá dívka je nic…, já teď vím, co vy tak děláte. Ale teď já vyhraju.“

Neodpověděl jsem. Důležité bylo, že jsem ho dostal do obtížné situace únosce, který musí řešit základní dilema, zda se má spokojit s málem, které by bylo jisté, nebo trvat na vyšším, nejistém požadavku. Měl jsem dojem, že by Jockey Club asi s povzdechem zaplatil půl milionu, to by každý člen musel přispět pěti tisíci librami, pokud se Giuseppe-Peter nemýlil v počtu členů. Liberty Market by klubu asi poradil, aby na takovou částku přistoupil, bylo to deset procent původního požadavku. Výlohy spojené s tímto únosem byly jistě značné, a kdyby se Jockey Club snažil snížit únoscův zisk na minimum, mohlo by to být pro oběť nebezpečné.

Když to dobře dopadne, Giuseppe-Peter nakonec požádá o rozumné výkupné a Morgan Freemantle se dostane domů. Kvůli tomu jsem vlastně do Ameriky přijel. Pak…, pokud jde o mne…, bude záležet na tom, do jaké míry si Giuseppe-Peter bude jistý, že se mu podaří utéct…, co si bude myslet o mně…, jestli mne ještě bude považovat za nebezpečného.

Já bych pro něho nebezpečný byl, určitě.

Být na jeho místě, tak bych mě nepropustil, v žádném případě. Nedovedl jsem si představit, že by mne mohl pustit.

Zahnal jsem to pomyšlení. Pokud žije Morgan Freemantle, budu žít i já, říkal jsem si, aspoň to je pravděpodobné.

„Zítra já přijdu, a vy řeknete na pásku, že Freemantlovi bude ve středu odřezaný prst, jestli nebude zaplaceno tři miliony liber,“ prohlásil s konečnou platností.

Znovu se na mne dlouze, pátravě podíval, jako by chtěl uhádnout, co si myslím, jaká mám slabá místa, co vím, čeho se bojím. Já se zase díval na něho a viděl jsem svůj protiklad, démona, který se rodí v každé lidské bytosti.

Ano, měl pravdu, v mnohém jsme si byli podobní, a to nejen věkem a fyzickou silou. Oba jsme byli organizátoři, diplomati, oba jsme se nevyhýbali boji. Stejný způsob boje…, ale na opačných stranách zákopů. Používali jsme stejné zbraně…, lži, výhrůžky, strach.

Jenže o co on lidi připravoval, to já jim vracel. Tam, kde on mařil, já se snažil budovat. On své oběti deptal, já je stavěl na nohy. On nalézal uspokojení v porobení obětí, já v jejich svobodě. Protiklad…

Jako včera, náhle se otočil na patě a zmizel. Měl jsem chuť na něj zavolat, ať se vrátí, ať zůstane, ať si se mnou povídá, nechtěl jsem, aby odešel. Chtěl jsem, aby mi dělal společnost, přestože to byl můj nepřítel.

Ten palouk už mne definitivně přestal bavit, zmrzel se mi ten stromek, bláto, zima a pouta na rukou. Přede mnou leželo dvacet čtyři prázdných hodin, pustá samota a osamění, nepohodlí a hlad. Začalo znovu pršet. Pršelo a foukal vítr. Zkroutil jsem ruce, chytil se stromku a nenávistně jsem se s ním pokusil zatřást. Přepadla mne syrová, zoufalá beznaděj, a já se pokoušel svůj bezmocný vztek vybít na tom stromečku.

Tak tohle ne, řekl jsem si přísně, a ihned jsem ustal s tím běsněním. Spustil jsem ruce, zdvihl obličej k nebi, zavřel oči, otevřel ústa a soustředil se na chytání dešťových kapek.

Spadl mi do úst list. Vyplivl jsem ho. Otevřel jsem oči a viděl, že skoro všechny listy už opadaly.

To je tím větrem, říkal jsem si. Znovu jsem rukama objal strom, ale klidně, a pokoušel se jím zatřást. Tentokrát se mu zachvěla koruna a tři další lístečky spadly na zem.

Před dvěma dny se při stejném pokusu stromek ani nehnul. Zkusil jsem vrazit zády do jeho kmene, několikrát, aby se otřásl. Cítil jsem, že se pohybuje, a najednou se něco pohnulo i pod mýma nohama.

Zuřivě jsem začal na tom místě hrabat prsty u nohou, pak jsem stromek obešel, sedl si a hrabal rukama, až jsem cosi tvrdého vyhrabal. Znovu jsem se vrátil na původní místo a znovu jsem tvrdě vrážel zády do stromku, až jsem konečně uviděl, co jsem odkryl.

Byl to kořen.

Člověk musí být hodně zoufalý, když se odhodlá vyhrabat ze země strom holýma rukama a nohama. Ale to deštivé listopadové ráno byl Andrew Douglas přinejmenším hodně zoufalý.

Jen ať lije, říkal jsem si, jen ať prší a prší, ať ten blahodárný déšť co nejvíc rozmočí půdu, jen ať se to nádherné bláto dočista rozteče…, kéž tenhle stromek nemá dlouhé kořeny.

Lilo. Já to skoro nevnímal. Vyhrabal jsem kořen tak, že jsem ho už mohl vzít do ruky. Táhl se do strany, zatím držel pevně.

Když jsem vstal, mohl jsem pod ten kořen zastrčit nohu. Šlachovitý, uzlovitý kořen, silný asi jako palec u ruky. Napínal se a povoloval, jak jsem houpal kmenem stromu.

Mám na to celý den a celou noc, říkal jsem si.

Nemám jinou volbu.

Nakonec to trvalo celý den, ale ne celou noc.

Vytrvale pršelo a já vytrvale hrabal kolem kořenů prsty u nohou i rukama, obnažoval jsem kořeny dál a dál, hloub a hloub. Stromkem už jsem pohnul podstatně víc, už se nejen otřásal, ale i nakláněl.

Několikrát jsem se do stromku zoufale opřel, snažil jsem se ho přemoct, děsil jsem se, že Giuseppe-Peter odněkud nějak zahlédne, jak se koruna stromku pohybuje, že se každou chvíli vynoří z vavřínů a nějakým hrozným způsobem mne zarazí. Hrabal jsem a hrabal jako šílený, čím déle jsem hrabal, tím víc jsem se bál, aby mi to nepřekazil. Potřebuju čas, čas! Ach pane bože, dej mi čas!

Některé kořeny šly vyprostit snadno, jiné byly tvrdošíjné, odolávaly. Jak jsem vyhrabal jamku, naplnila se vodou, neviděl jsem na dno. Voda mi pomáhala i překážela. Když se mi podařilo vyprostit jeden obzvlášť vzdorný kořen, strom jako by zaúpěl. Vstal jsem a opřel se o kmen veškerou silou, co mi zbývala. Zapřel jsem nohy do země a bušil zády do kmene, na jednu stranu, na druhou, kymácel jsem s ním ze všech sil.

Pak se najednou ze země vyvrátil celý svazek kořínků a stromek konečně padl k zemi. Já padl s ním a jeho praskajícími větvemi. Ležel jsem na zemi, udýchaný a šťastný, ale ještě stále připoutaný.

Musel jsem vyprostit všechny kořínky, abych pod nimi mohl provléct svázané ruce, ale v tu chvíli už by mne nezastavil ani ostnatý drát. Tahal jsem, hrabal, ruce ve vodě, bojoval jsem o svobodu tak, jak už snad nikdy v životě bojovat nebudu. Konečně jsem ucítil, že jsou kořeny volné. Černá, mokrá, zablácená chapadla. Klečel jsem a vší silou jsem soukal ruce nad tou hnědou masou, už jsem kořeny objímal, už jsem byl u jejich konce… Byl jsem volný! Odkutálel jsem se celý blažený do velké kaluže.

Pak už jsem se celkem snadno provlékl vlastními spoutanými pažemi, takže jsem měl ruce vpředu a ne za zády. Nejdřív jedna noha, pak druhá. Mít ruce vpředu bylo podstatně pohodlnější a samozřejmě šikovnější.

Uvědomil jsem si, že ještě stále nepřestalo pršet a že se začíná stmívat. Na roztřesených nohou jsem došel k vavřínovým keřům na protilehlé straně paloučku, než odkud přicházel Giuseppe-Peter. Opatrně jsem se protáhl mezi keři.

Nikde nikdo.

Zhluboka jsem se nadechl. Snažil jsem se uklidnit a taky jsem se soustřeďoval na to, aby se mi nepodlamovala kolena, aby mne nohy unesly. Byl jsem vyčerpaný a slabý jako moucha, určitě jsem nebyl v kondici na přespolní běh, ale v tu chvíli to nebylo podstatné. Podstatné bylo jen to, že jsem volný.

Slyšel jsem jen vítr a déšť, jiné zvuky se neozývaly. Šel jsem dál, až jsem došel k jednoduchému plotu z drátů napjatých mezi sloupky. Protáhl jsem se mezi dráty. Byl jsem v lese, na kopci, viděl jsem mezi stromy dolů, a dole jsem viděl světla.

Vydal jsem se za těmi světly. Byl jsem už tak dlouho nahý, že jsem si to ani neuvědomoval, a to byla chyba, jak se pak ukázalo. Myslel jsem jen a jen na to, že se musím dostat co nejdál od Giuseppa-Petera, měl jsem strach, že zjistí, že jsem pryč, a uspořádá na mne hon. Nakonec jsem došel k velkému domu. Chystal jsem se zazvonit u hlavního vchodu. Jen jsem doufal, že Giuseppe-Peter nebydlí právě v tomhle domě. Než jsem ale stačil zazvonit, rozsvítilo se v hale světlo, dveře se pootevřely a zůstaly zajištěné na řetěz. Nad řetězem se ukázal bledý, nezřetelný obličej a ozval se vystrašený ženský hlas: „Jděte pryč. Okamžitě odtud odejděte."

Chtěl jsem říct „počkejte prosím", ale dveře se energicky zavřely. Zůstal jsem nerozhodně stát před vchodem, když vtom se dveře znovu otevřely a v nich se tentokrát objevila pistole.

„Okamžitě odejděte, nebo střelím."

Vypadala na to, že to myslí vážně. Zadíval jsem se na sebe a ani jsem se jí nedivil. Byl jsem nahý, celý zablácený, na rukou jsem měl pouta. Určitě jsem nebyl lákavý host za deštivého večera.

Pomalu jsem vycouval a snažil se přitom tvářit co možná neškodně. Pak jsem usoudil, že nejmoudřejší bude zase se ztratit mezi stromy a v klidu zvážit situaci.

Bylo jasné, že bych se měl nějak přiodít. Jenže jak…, k dispozici byly jen vavřínové větve. Přímo jako v ráji. Ach, ach. Budu se muset dostat k nějakým místním obyvatelům – musím se snažit docílit, aby mne vyslechli dřív, než začnou střílet. V zahradě rajské by to asi tak obtížné nebylo, ale ve dvacátém století, v předměstské čtvrti Washingtonu D. C. to byl neobyčejně náročný úkol.

O kousek dál dole v údolí byla další světla. Ulomil jsem vavřínovou větvičku a držel ji před sebou. Připadal jsem si trochu směšně. Klopýtal jsem opatrně houstnoucí tmou k oněm dalším světlům. Několikrát jsem si okopl palec o neviditelné kameny. Tentokrát na to půjdu líp, říkal jsem si, nejdřív musím najít něco, co bych kolem sebe omotal, třeba nějaký pytel, prostě něco, a pak se teprve vydám ke dveřím.

Okolnosti mne znovu předběhly. Právě jsem se plížil do bezpečného stínu jakéhosi přístěnku vedle garáže nejbližšího domu, když vtom zpoza rohu vyjelo auto a jeho reflektory mne nečekaně zaplavily světlem. Auto prudce zabrzdilo a já rychle ustoupil do stínu, připravený ke zbabělému útěku.

„Stůjte," ozval se velitelský mužský hlas. Z vozu vystoupil muž, v ruce pistoli. Copak v téhle zemi všichni střílejí na potkám, říkal jsem si zoufale. Když potkají nahého, špinavého mužského s pouty na rukách, tak nejspíš ano.

Tenhle domorodec vystrašený nebyl, naopak, byl pánem situace. Než ale stačil promluvit, rychle jsem se ozval: „Prosím, zavolejte policii.“

„Cože?“ přiblížil se o několik kroků a prohlížel si mne od paty k hlavě. „Co jste to říkal?“

„Prosím, zavolejte policii. Utekl jsem… a… chtěl bych se jim vydat.“

„Kdo jste?“

„Prosím vás, jsem hrozně unavený a taky promrzlý, buďte tak moc hodný, zavolejte kapitánu Wagnerovi, určitě pro mne okamžitě přijede.“

„Vy nejste Američan,“ řekl vyčítavě.

„Ne, jsem Angličan.“

Popošel ještě o kousek blíž. Pistoli měl stále připravenou. Viděl jsem, že to je člověk ve středních letech, prošedivělý, vážený, zámožný občan, zvyklý, že ho lidé poslouchají. Vracel se z podniku.

Řekl jsem mu telefonní číslo kapitána Wagnera. „Moc vás prosím, zavolejte mu.“

Po krátkém zaváhání mi poručil, abych šel ke vchodu. „A o nic se nepokoušejte!“

Šel jsem před ním po cestičce k honosnému vchodu. Přestalo pršet, ale vzduch byl prosycený vlhkostí.

„Zůstaňte stát,“ zavelel. Bez zaváhání jsem uposlechl. Ani ve snu mne nenapadlo jakkoli se mu vzpouzet.

Na schodech přede dveřmi ležely tři oranžové dýně a ďábelsky se na mne svými vyřezanými obličeji šklebily. Ozvalo se zachrastění klíčů v zámku, dveře se otevřely a světlo z předsíně zazářilo do tmy.

„Otočte se a pojďte sem.“

Otočil jsem se. Ten člověk stál ve dveřích, čekal na mne s pistolí v ruce.

„Dovnitř a zavřít za sebou dveře!“

Uposlechl jsem.

„Tamhle se postavte,“ ukázal na určité místo v mramorem vyložené hale, u zdi. „Stát a nehýbat se. Čekat.“

Na vteřinu se ode mne odvrátil a sáhl za jedny dveře. Držel v ruce ručník.

„Tady máte.“ Hodil mi ručník, měkkoučký, světle zelený, s růžovými iniciálami. Podařilo se mi ho sice chytit, ale nic jsem s ním nedokázal udělat. To bych ho leda musel položit na zem, pak se po něm koulet, a tak se do něj zavinout.

Netrpělivě zavrtěl hlavou.

„Já přece nemůžu…,“ začal jsem vysvětlovat. Pak jsem toho nechal. Už jsem všeho začínal mít dost.

Odložil pistoli, šel a omotal mi ručník kolem pasu jako sarong.

Poděkoval jsem.

Pak položil pistoli vedle telefonu a požádal mě, abych mu znovu řekl číslo policie.

K mé nesmírné úlevě byl kapitán Wagner ještě na velitelství, přestože

měl už po službě.

Můj „hostitel“ mu oznámil: „Je tady nějaký člověk, který tvrdí, že uprchl…“

„Jmenuju se Andrew Douglas,“ skočil jsem mu rychle do řeči.

„Tvrdí, že se jmenuje Andrew Douglas.“ Najednou podržel telefon dál od ucha, jako by se bál, že mu praskne bubínek. „Prosím? Tvrdí, že se chce přihlásit policii. Je tady přede mnou, na rukou má pouta.“ Chvíli poslouchal, mračil se, pak mi podal sluchátko. „Chtějí s vámi mluvit,“ řekl.

V telefonu se ozval Kentův hlas. „Kdo je tam?“

„Andrew.“

„Páni!“ vydechl ohromeně. „Kde jste?“

„To já nevím. Moment.“ Zeptal jsem se pána domu, kde jsme. Vzal mi telefon z ruky, nadiktoval Kentovi adresu a vysvětlil, jak se sem jede. „Od Dupont Circle pojedete necelých pět kilometrů po Massachusetts Avenue, na Šedesáté čtvrté ulici odbočíte doprava, pak znovu doprava na Davenport Street, pak pojedete asi půl kilometru až do lesa a jste tu.“ Vrátil mi sluchátko.

„Kente, vemte s sebou své lidi, ale tiše, náš přítel je kousek odtud.“

„Jasný.“

„A ještě něco, Kente, přivezte mi nějaké kalhoty.“

„Cože?“

„Kalhoty,“ řekl jsem suše. „A košili. Taky boty, číslo deset, anglickou velikost číslo deset.“

„Snad taky nejste…“

„Jistě. Velká legrace, co? Taky s sebou vemte něco na odemčení těch pout.“

Můj hostitel se tvářil čím dál nechápavěji. Pak mi vzal telefon z ruky a zeptal se Kenta:, Je ten člověk nebezpečný?“

Kent přísahá, že mu na to řekl, aby se o mne co možná dobře postaral. Řekl „dobře“, a myslel to dobře, jenže pán domu tomu bohužel rozuměl tak, že mne má dobře hlídat, takže mě následně nechal stát na místě a nepřestal na mne mířit pistolí, ať jsem se vemlouval, jak jsem chtěl, že jsem hodný, neškodný, ba přímo nevinný a laskavý.

„Neopírejte se o tu zeď,“ okřikl mne ostře., Jestli tam budou fleky od krve, bude žena zuřit.“

„Jakto od krve?“

„Copak nevíte, že jste celý podrápaný?“

„Ne.“

„Jak jste vlastně utekl?“

Unaveně jsem zavrtěl hlavou. Nechtělo se mi nic vysvětlovat. Připadalo mi, že uplynula celá věčnost, než Kent Wagner zazvonil u dveří. Vstoupil do haly a už předem se tvářil pobaveně. Když si mne ale prohlédl, přestal se usmívat.

„Jak se cítíte?“ zeptal se suše.

„Jde to."

Přikývl. Vyšel ven a za malou chvíli se vrátil s oblečením, botami a impozantními štípačkami na železo. Dvojím mohutným cvaknutím mě zbavil pout. „Tohle nejsou policejní pouta," vysvětloval. „K těm nemáme klíčky."

Pán domu mne pustil do své šatny, abych se mohl v klidu obléct. Když jsem odtamtud vyšel, vrátil jsem mu ručník a poděkoval.

„Asi jsem vám měl nalít něco k pití," řekl nejistě. Upřímně řečeno, když jsem se předtím uviděl v zrcadle, musel jsem uznat, že se ke mně vlastně choval dost slušně.

20

„Tak to tedy ne," ohrazoval se Kent Wagner. „Ale ano." Úkosem se na mne zadíval. „Nejste v kondici.

„Jsem úplně v pořádku." Až na to, že jsem měl trochu rozdrásané prsty u nohou i u rukou, ale to nic nebylo.

Pokrčil rameny a vzdal se odporu. Stáli jsme na ulici u policejních vozů. Měly vypnuté sirény a svítily jen parkovacími světly.

Vyprávěl jsem mu, jak se všechno sběhlo.

„Půjdeme tam stejnou cestou, kudy jsem odtamtud odešel, ne?" navrhl jsem.

Dal svým mužům (byli jen jako stíny v zaparkovaných autech) pokyn, aby se nehýbali z místa a čekali na další rozkazy. Pak jsme se společně vydali lesem kolem domu, ve kterém jsem na něho čekal, pak kolem toho, kde bydlela ta vystrašená paní, nahoru do kopce, pak kousek po rovině, až jsme prolezli drátěným plotem.

Šli jsme oba tiše, neslyšně, naše kroky tlumilo mokré spadané listí. Už nepršelo, mraky se začínaly trhat a mezi nimi vyplul velký, klidný měsíc. Když jsme se rozkoukali, bylo docela dobře vidět na cestu.

„Tady někde už to bude," zašeptal jsem. „Už jen kousek."

Plížili jsme se od jedné skupinky vavřínových keřů ke druhé, až jsme došli na mou mýtinku. „Přicházel odtamtud," ukázal jsem.

Kent Wagner se na chvíli mlčky zadíval na vyvrácený stromek. Pak jsme palouček opatrně obešli a prošli keři jako dva neviditelné stíny.

Nebyl tak dobrý jako Tony Vine, ale takových jako Tony bylo opravdu málo. Měl jsem pocit, že kdyby člověk musel jít v noci nebezpečnou osamělou uličkou, byl by Kent příjemný společník. V žádném případě bych se na tuhle misi bez něho nevydal. On mi zase předtím vysvětlil, že vlastně teď už pracuje jen v kanceláři, za psacím stolem, a že je mu docela milé účastnit se jednou přímé akce.

Pistoli držel v ruce, jako by se s ní už narodil. Postupovali jsme pomalu, opatrně jsme šli krok za krokem, věděli jsme, že bychom mohli narazit na poplašné zařízení. V houští vavřínů, u několika mladších stromků, asi padesát kroků od mýtinky, jsme zahlédli před sebou mezi větvemi světélko.

Kent na ně mlčky ukázal a já přikývl. Šli jsme dál velmi pomalu, soustředěně, pozorně, byli jsme si vědomi, co riskujeme.

Žádnou hlídku jsme sice neviděli, ale to ještě neznamenalo, že tam žádná není. Před námi stál obyčejný patrový moderní dům, zvenčí vypadal naprosto nevinně. Dole v přízemí bylo rozsvíceno a byly zatažené záclony. Blíž jsme se nepokoušeli jít. Ustoupili jsme zpět mezi stromy a mezi nimi

jsme pak šli směrem k ulici, souběžně s cestou, vedoucí k domu. Tam, kde cesta ústila na ulici, byla poštovní schránka s číslem 5270. Kent na ni ukázal, já přikývl a Kent vykročil směrem, který prý docela určitě vede k městu. V chůzi řekl: „Slyšel jsem, co jste namluvil na tu kazetu. Váš podnik nám to dnes přehrál po telefonu. Poslali to na Jockey Club po kurýrovi."

„Můj podnik asi nebyl dvakrát nadšený," poznamenal jsem suše.

„Já mluvil s nějakým Gerrym Claytonem, a ten tvrdil, že dokud jste naživu a vyjednáváte, tak že je to dobrý."

„To je od něho hezké."

„Taky jsem měl dojem, že vás chtějí zpátky, až jsem se divil."

Kráčeli jsme beze spěchu dál. ,

„Mluvil jsem s rodiči, tedy s Goldoniovými," řekl.

„Chudáci."

Pokrčil rameny. „Goldoni zuřil a ona byla na zhroucení. Se synem se fakt sešla a řekla mu o vás. Pomoct nám ale nijak nemohla. Sešla se s ním u Potomaku, trochu se spolu prošli a pak šli do jedné klidné restaurace na oběd. Domluvil si s ní tu schůzku telefonicky, zavolal jí do hotelu..., samozřejmě že jí neřekl, kde bydlí, tedy on."

„To se dalo čekat."

„To jistě."

Asi o dva kroky dál se zastavil, zastrčil pistoli za pas a sundal z pásku malou vysílačku.

„Otočte to," řekl svým lidem v policejních vozech. „Vraťte se na Čtyřicátou pátou ulici, odbočte doleva, pak znovu doleva na Cherrytree. Pak jeďte krokem až ke mně. Bez houkačky. Opakuju, úplně potichu. Jasný?"

Policisté odpověděli vlastním naučeným žargonem, Kent zastrčil anténu a vložil vysílačku do pouzdra připnutého na pásku.

Čekali jsme. Klidně se na mne v měsíčním svitu díval. Ten tvrdý muž mi nabízel rovnost a bratrství. Cítil jsem se s ním dobře. Byl jsem mu vděčný.

„Ta vaše slečna bude moc ráda, až se vrátíte," řekl.

„Myslíte Alessii?"

„Myslím tu jezdkyni. Bledá, s velkýma očima, pro pláč sotva promluvila."

„Ona moc dobře ví, jaké to je, když je člověk obětí únosu."

„Jo, to jsem slyšel. Já s ní dnes odpoledne mluvil. Mimochodem, taky řekla, že nevěděla, že vás má ráda právě na ten způsob. Vy tomu rozumíte? Taky řekla, že lituje, že řekla ne."

„Opravdu?"

Se zájmem se na mne podíval. „Dobrý zprávy, zdá se, co?"

„Dalo by se to tak říct."

„Taky něco říkala o tom, že se váleční zajatci vraceli z Vietnamu impotentní."

„Hm. To má ode mne,“ usmál jsem se.

„Hlavně že je vám to všechno jasné.“

„Děkuju.“

„Bydlí ještě pořád v hotelu Regency. Prohlásila, že se odtamtud nehne, dokud nebudete na svobodě.“

Mlčel jsem. Kent dodal: „Já jí nevykládal, že to nejspíš nepřežijete, že kdybyste to náhodou přežil, byl by to zázrak.“

„Občas se zázraky dějí.“

Kent přikývl: „Vzácně.“

Zadívali jsme se ulicí směrem, odkud jsme přišli.

„Ten barák je asi tak pět kilometrů od Carltonu. Jo… všiml jste si? Nemají tam žádný dýně.“ Usmíval se a bílé zuby mu v tom šeru zářily, jako když se o Halloweenu v dýních zapálí svíčky.

Když dorazily policejní vozy, pečlivě všechno zkontroloval. Vlezl si do jednoho z vozů, já s ním, a nechal si předložit archy z počítače, na kterých byly seznamy pronajatých objektů nejen v oblasti hlavního města, ale i v sousedním Arlingtonu a v hraničních oblastech Virginie a Marylandu. Ty seznamy reprezentovaly obrovskou práci a námahu, ale stejně jako u Eaglera, ta práce stála za to.

Kent spokojeně zabručel a ukázal mi adresu na jednom z archů:

5270 Cherrytree Street, 20016, pronájem 16. října na 26 týdnů, placeno předem

Pak sáhl po mapě a ukázal mi na ní, kde jsme.

„A tady máte ten barák, co jste mi odtamtud volal, na Davenport Street. Pak jsme šli takhle šikmo lesem zezadu k Cherrytree, ta je s Davenport rovnoběžná. Ty lesy patří k univerzitnímu parku.“

Přikývl jsem.

Vysoukal se z auta a chvíli mluvil se svými lidmi. Pak zase nasedl a všichni jsme pomalu a tiše vyjeli k číslu 5270. Auta svítila jen obrysovými světly.

Kent a poručík Stavoski, který seděl ve druhém voze, se shodli na tom, že nejlepší bude velká, rychlá přepadovka, ovšem náležitě připravená. Poslali dva muže, aby se k domu přiblížili odzadu, ale aby se kryli. Všechny vozy zastavily taky tak, aby na ně z domu nebylo vidět, ale aby byly v pohotovosti.

„Vy tady zůstanete,“ Kent se obrátil ke mně. „Vy se do toho radši nemíchejte.“

„Ne, já jdu pro Freemantla.“

Chystal se protestovat, ale pak toho nechal. Bylo mi jasné, že jako všichni policisté myslel jen a jen na to jak lapit padouchy, a ne na oběť. Pátravě se na mne zadíval.

„Nebudeme se hádat, jdu s vámi,“ prohlásil jsem.

Odevzdaně potřásl hlavou a už se nesnažil mě zabrzdit. Byl to ale on, a ne já, kdo šel první, jako předtím. Plížili jsme se k domu bez dýní tiše jako

dušičky.

Ve stínu vavřínového keře jsem chytil Kenta za rukáv a ukázal nahoru. Okamžitě se zarazil. V prvním patře, v neosvětleném okně stál nějaký člověk a kouřil.

Tiše jsme čekali. Ten člověk kouřil klidně dál.

„Do…“ ulevil si Kent.

„Můžeme zadem.“

Plížili jsme se křovím. Zadní okna vypadala prázdná.

„No co, musíme na to.“ Byl ustaraný i odhodlaný. Pistoli měl v ruce. „Můžeme?“

„Ano.“

Ovšem že můžeme, i když člověku buší srdce a má menší dechové obtíže. Odpoutali jsme se od křoví co nejblíž k domu a plížili se hlubokým stínem k zadním dveřím, vedoucím nejspíš do kuchyně. Dveře byly dvojité. V jednoduchém rámu byla drátěná síť proti komárům, pak byly důkladnější, do poloviny prosklené dveře. Kent hravě otevřel drátěné dveře a vzal za kliku od vnitřních.

Byly zamčené. To se dalo čekat.

Kent vytáhl z pouzdra vysílačku, vysunul anténu a řekl: „Jedeme!“

Než stačil přístroj vrátit do pouzdra, už se ozvalo děsivé ječeni a vytí sirén a oslňující blikání majáků. Pak dům zaplavilo světlo reflektorů a ozývaly se hlasité a nesrozumitelné povely megafonem. Mezitím už Kent rozbil sklo ve dveřích a otevřel je zevnitř.

V domě panoval absolutní chaos, jako venku. Kent, já a dva policisté hlídkující za domem, jsme proletěli kuchyní a nahoru po schodech. Spíš jsme tušili, než viděli dva ozbrojené chlapy, kteří nás chtěli zastavit. Stavoskiho lidé prostříleli zámek u hlavního vchodu. Po staccatu střel jsem zahlédl, jak se modré uniformy řítí do haly. To už jsem byl v půlce schodů. Nahoře v patře byl ještě poměrně klid. Všechny dveře, až na jedny jediné, byly otevřené. Běžel jsem k nim a Kent na mne zoufale křičel: „Andrewe, ne!“

Ohlédl jsem se. Přiběhl, skočil stranou od dveří, pak se nachystal a s mohutným kopnutím se vrhl proti nim. Dveře povolily a Kent ihned skočil do místnosti ke zdi, já za ním.

Uvnitř bylo šero, jako v dětské ložnici. Uprostřed pokoje stál stan, šedobílý stan, vypnutý šňůrami uvázanými k nábytku. U stanu stál Giuseppe-Peter a zoufale se snažil stan otevřít, aby mohl ke svému rukojmí.

Jak jsme vtrhli, bleskově se otočil.

V ruce měl zbraň.

Mířil na nás. Vystřelil dvakrát. Cítil jsem, jak mne kulka škrábla na paži. Druhá mi hvízdla kolem ucha… Kent bez zaváhání vystřelil.

Giuseppe-Peter se zhroutil dozadu pod tíhou nárazu. Běžel jsem k němu a klekl si vedle něj.

Stan nakonec otevřel Kent a Kent vyvedl Morgana Freemantla. Slyšel jsem Freemantlův ospalý hlas. Kent mi přišel sdělit, že hlavní steward, nejvyšší dostihový funkcionář Británie, je totálně nadopovaný a totálně nahý, ale jinak v pořádku.

Pokoušel jsem se neúspěšně zacpat svému nepříteli díru na krku kapesníkem, chtěl jsem zastavit rudou fontánu, která odtamtud tryskala. Kulka ale nadělala příliš mnoho škod, nedalo se nic dělat.

Měl otevřené, mírně zamžené oči.

„To jsi ty?“ zeptal se italsky.

„Ano.“

Pomalu zaostřil. Zadíval se na mne.

„Já přece nemohl vědět…, já přece nevěděl, jaký jsi…, že jsi…“

Pokoušel jsem se ho udržet při životě.

„Měl jsem tě zabít tehdy v Bologni…, když jsi mě viděl…, měl jsem do toho španělskýho šoféra vrazit nůž…“

„Ano, to jsi měl udělat,“ přikývl jsem.

Naposledy se na mne zasmušile podíval. Nepoznával prohru, nevzdával se. Najednou mi ho bylo líto. Díval jsem se na něj, jak se mu z očí tratí vědomí, až v nich nezbylo nic než tma.

Dick Francis
Hrozba
Z anglického originálu The Danger vydaného
nakladatelstvím Michael Joseph Ltd., Londýn 1983
v prvním vydání
přeložila Jaroslava Moserová-Davidová
Obálku navrhl Zdeněk Ziegler
Vydala Olympia, Praha, roku 1988,
jako svou 2 356. Publikaci
Vydání první, 254 strany
Odpovědriá redaktorka Ljuba Vašáková
Technická redaktorka Jitka Grulichová
Vytiskla Svoboda, graf. závody, Praha
Náklad 98 000 výtisků
605/22/826 27-013-88
Cena brož. Kčs 25, –




Writer
to
PUB